

Chương 1

phần 1

Bùi Sơ Ảnh ra khỏi WC, bỗng cảm thấy bầu không khí ở bàn ăn có chút kì lạ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người cô với những biểu cảm khác nhau.

Bố chồng Cố Khải Minh nhìn cô như muốn dò hỏi điều gì nhưng cố nén lại trong lòng. Trong khi đó, La Hinh, mẹ chồng cô thì thể hiện rõ ràng hơn, khóe mắt lấp lánh nụ cười. Còn Cố Diễm Trạch chỉ liếc cô một cái trong lúc đang ăn cơm. Người đàn ông đáng lẽ hết mực yêu thương, quan tâm, bảo vệ cô lại nhìn cô bằng thái độ thờ ơ hững hờ, dường như cô chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa là chuyện hết sức bình thường, đương nhiên bản thân cô cũng nghĩ vậy, nhưng vẻ thờ ơ ấy của anh lại khiến cô cảm thấy trái tim như bị vật gì đâm vào.

“Diễm Trạch, lát nữa đưa Sơ Ảnh đi bệnh viện kiểm tra xem sao.” La Hinh nhìn bụng con dâu rồi quay sang nói với con trai, phát hiện Cố Diễm Trạch vẫn bình thản ăn cơm, không mấy để tâm tới sắc mặt mệt mỏi của vợ mình, bà tỏ ra bất mãn.

Cố Diễm Trạch dừng tay, đang định mở miệng nói gì thì Bùi Sơ Ảnh ngồi bên cạnh đã lên tiếng trước: “Không sao đâu mẹ, gần đây con ăn uống không tốt lắm, nhìn thấy dầu mỡ là ngấy, không cần thiết phải đi bệnh viện”. Cô thà tự mình từ chối còn hơn phải nghe từ miệng anh, ít ra trong lòng thoải mái hơn một chút, coi như tự lừa dối bản thân đi.

La Hinh nghe vậy, quay sang liếc chồng một cái, suy đoán trong lòng càng thêm chắc chắn. Ăn không ngon miệng, nhìn thấy dầu mỡ thì buồn nôn? Lần này không chừng hai vợ chồng già bọn họ sắp được bé cháu thật rồi. Đây là điều mà La Hinh mong mỏi từ lâu. Hai năm trước, khi Cố Diễm Trạch kiên quyết đòi cưới Sơ Ảnh, vợ chồng La Hinh còn tưởng rằng con trai mình đã khiến cô gái kia mang thai nên mới nóng vội muốn cưới bằng được, cuối cùng cái bóng cũng chẳng thấy đâu, La Hinh cực kì thất vọng. Hiện giờ nhận thấy có chút hiện tượng, đương nhiên bà không thể bỏ qua, chỉ có điều thái độ của Cố Diễm Trạch lại vô cùng kì lạ.

Sơ Ảnh cúi đầu: “Con đi một mình được, con đâu phải trẻ con”.

“Con bé này, chồng đưa vợ đi khám có phải chuyện gì to tát đâu.” La Hinh không hài lòng

Sơ Ảnh lúng túng, cô không muốn làm lớn chuyện: “Dạo này công ty rất bận...”.

Cố Khải Minh im lặng nãy giờ, bỗng đứng gõ chiếc đĩa xuống bát, lên tiếng: “Công việc dù quan trọng thế nào cũng không bằng vợ mình được”.

Cố Diễm Trạch biết rõ trong đầu bố mẹ mình đang nghĩ tới chuyện gì, anh lảng lảng nhếch miệng cười, chỉ có đương sự ngồi bên cạnh anh là không hiểu. Đầu phải hai người họ muốn anh đưa Sơ Ảnh đi khám sức khỏe, thực chất là muốn xem xem có đúng trong bụng cô đã có động tĩnh rồi hay không thôi. Có hay không, bản thân anh rõ nhất, còn cần phải đến bệnh viện hay sao?

Cho dù Cố Khải Minh nói bằng giọng điệu thúc ép nhưng Cố Diễm Trạch không hề sợ hãi chút nào. Từ nhỏ tới lớn, anh đều là đứa trẻ ngoan trong mắt mọi người, nhưng sau lưng lại len lén làm những chuyện xấu mà chỉ có trẻ con mới làm, thông thường những chuyện anh làm sẽ nửa giấu nửa công khai, đối với một số chuyện anh cực kì cố chấp. Một Cố Diễm Trạch như vậy căn bản sẽ không bận tâm tới ý kiến của người khác. Anh ngẩng đầu định phản bác, nhưng thấy sắc mặt nhợt nhạt của Bùi Sơ Ảnh, lời từ chối lại không nỡ nói ra, chỉ khẽ “vâng” một tiếng.

La Hinh nghe vậy mới cảm thấy yên tâm. Đôi vợ chồng này lúc nào cũng khiến các bậc bề trên lo lắng, từ sau khi hai người họ kết hôn, mọi người đều cho rằng họ sẽ hạnh phúc tới già, vậy mà hai năm nay họ lại sống với nhau bằng phương thức đồng sàng dị mộng. Nếu không phải bị cha mẹ bắt ép cuối tuần phải về nhà ăn cơm thì có lẽ ngay cả biểu hiện hòa thuận trên mặt kia cũng chẳng có. Lần này mà Bùi Sơ Ảnh mang thai thật, tình cảm vợ chồng họ biết đâu sẽ khăng khít hơn. Đàn ông mà, một khi có thêm trách nhiệm trên vai, bao nhiêu suy nghĩ không an phận nhất định sẽ tiêu tan.

Thấy Cố Diễm Trạch thỏa hiệp, Sơ Ảnh sững sốt mấy giây mới cầm đĩa lên tiếp tục ăn cơm, cô thật sự không muốn ăn uống gì cả.

La Hinh dọn dẹp bàn ăn, Sơ Ảnh trở về phòng mình. Chẳng bao lâu thì Cố Diễm Trạch cũng vào, thấy anh, cô ngậy người nhìn, tựa hồ khá tò mò trước sự xuất hiện của anh trong căn phòng này.

Cố Diễm Trạch đứng gần cửa, liếc mắt một cái đã nhìn ra biểu hiện trên mặt cô, anh nhú mày, rõ ràng cô không hoan nghênh anh tới đây. Nhưng Cố Diễm Trạch không hề tỏ ra giận dữ, anh nói với giọng châm chọc: “Có cần anh ra ngoài không?”

Sơ Ảnh cúi đầu không nói gì.

Cố Diễm Trạch vào trong phòng, đi về hướng cửa sổ. Vườn hoa nhỏ trước cửa biệt thự đã nở đầy hoa, cảnh tượng đầy sức sống nhất trong năm. Anh cực ghét nét mặt hiện giờ của cô, ảm ức, tủi hờn, cơ hồ như luôn bị anh bắt nạt, còn cô luôn là người vô tội, là kẻ bị hại.

Bùi Sơ Ảnh ngồi bất động trên giường, hàng lông mày hơi nhíu, cô không nhớ đã bao lâu rồi anh không cười với mình nữa.

Cố Diễm Trạch trong ấn tượng của cô luôn giữ một gương mặt lạnh lùng như quân bài poker, nhìn anh chẳng khác nào vừa từ trong tủ lạnh bước

ra. Nhưng trách ai được đây, cô mỉm cười tự giễu: Bùi Sơ Ảnh, mày chỉ có thể trách chính mình được thôi, hoặc là chẳng cần trách móc gì cả, bởi vì không cần thiết.

Bầu không khí trong phòng càng lúc càng thêm kì lạ nhưng cả hai dường như không có ý định phá tan sự im lặng này.

Trong bếp, La Hình rửa bát đĩa xong để cho người giúp việc cất dọn. Thực ra bà rất ít khi làm những việc này, chỉ khi vợ chồng con trai về nhà ăn cơm, bà mới đích thân vào bếp. Ngắm nghĩ một lúc, cảm thấy ngôi nhà chờ kết quả cũng thấp thỏm không yên thế nên La Hình quyết định cùng đến bệnh viện với Sơ Ảnh.

Bà hoàn toàn quên mất lời dặn của chồng, người làm cha làm mẹ như họ từng trải nhiều rồi, đương nhiên cũng hiểu được phần nào chuyện tình cảm của con trai, bắt Cố Diễn Trạch đưa Sơ Ảnh đi bệnh viện là để hai vợ chồng họ có thêm thời gian ở bên nhau. Hiện tại vì quá sốt sắng muốn biết có phải con dâu mang bầu rồi không, La Hình liền quên mất lời dặn của chồng mình.

Bầu không khí gượng gạo trong phòng bị La Hình phá vỡ: “Mẹ ở nhà cũng không có việc gì làm, để mẹ đi cùng hai đứa”.

Dứt lời, nụ cười trên gương mặt bà khựng lại, đột nhiên sợ Cố Diễn Trạch cho rằng có người đi cùng Sơ Ảnh rồi thì mình không cần đi nữa.

Cố Diễn Trạch đứng bên cửa sổ quay đầu lại, thấy vẻ chờ mong hiện rõ trên mặt mẹ, chỉ biết thở dài trong lòng, chắc chắn bà sẽ vô cùng thất vọng.

Không thấy con trai nói gì, La Hình bấy giờ mới yên lòng. Sơ Ảnh nhìn bà rồi lại nhìn Cố Diễn Trạch, nếu không phải cô rất rõ tình hình sức khỏe của mình thì quả thật đã cho rằng mình mắc bệnh gì đó nghiêm trọng lắm.

Đúng như cô dự đoán, sức khỏe không có vấn đề gì lớn, chỉ là ăn uống không đầy đủ, không có giờ giấc. Chưa ra khỏi bệnh viện mà La Hình đã tỏ ra chán nản.

Cố Diễn Trạch dừng xe ở cửa lớn đợi hai người họ, từ xa đã nhìn thấy vẻ ủ rũ của La Hình, anh không ngạc nhiên, chuyện này vốn nằm trong dự liệu của anh. Anh lại nhìn người con gái bên cạnh mẹ mình, cô gầy đi quá nhiều, tựa hồ có thể bị một cơn gió thổi bay. Ánh mắt cô nhìn La Hình đầy khó hiểu, có lẽ không biết gì sao bà lại tỏ ra thất vọng như vậy. Những ngón tay đặt trên bánh lái của Cố Diễn Trạch gõ xuống đều đặn, cô thật sự ngạc nhiên hay là chưa từng nghĩ tới vấn đề kia?

Ngồi vào xe, La Hình mới nói lại chẩn đoán của bác sĩ cho Cố Diễn Trạch, nghe xong, anh chỉ lẳng lặng khởi động xe.

“Bác sĩ bảo Sơ Ảnh ăn uống không đầy đủ, hai đứa bình thường ăn gì thế hả? Lớn rồi mà còn như trẻ con.” La Hình buồn bực nói: “Lần này ở nhà vài ngày để mẹ bồi bổ cho hai đứa”.

Nghe vậy, Bùi Sơ Ảnh lập tức nhìn mẹ chồng, nhưng cô không dám lên tiếng phản bác, vì vậy đành nhìn về phía Cố Diễn Trạch, trông chờ câu từ chối của anh.

La Hình và Cố Khải Minh ngoài mặt thường tỏ ra không mấy hài lòng về Cố Diễn Trạch, thực chất trong lòng vô cùng tự hào về con trai.

“Giờ không được đầu ă, công ty đang rất bận.” Cố Diễn Trạch không liếc Bùi Sơ Ảnh đến một cái, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt của cô.

Anh biết rõ, chỉ cần mình từ chối thì bố mẹ sẽ không giữ một mình cô ở lại. Họ lúc nào cũng mong vợ chồng anh có nhiều thời gian ở bên nhau.

“Ngày xưa bố anh bận thế nào cũng vẫn có thời gian về nhà.” La Hình lờm con trai.

Cố Diễn Trạch bình thản đáp: “Ngày xưa buôn bán làm ăn ít, thời buổi bây giờ người người đổ xô vào thương trường, áp lực cạnh tranh lớn, đương nhiên phải bận hơn rồi ạ”.

La Hình tức giận không nói được câu nào.

Bùi Sơ Ảnh âm thầm thở phào, không phải ở nhà với anh là được rồi, bằng không, nhất định cô sẽ căng thẳng đến đứt dây thần kinh mất. Dường như cảm nhận được sự thay đổi của cô, Cố Diễn Trạch quay lại liếc cô một cái, nhận thấy biểu hiện của cô cứ như vừa được phóng thích, ánh mắt anh đột nhiên tối sầm lại.

Chẳng lẽ cô thật sự ghét ở bên cạnh anh như vậy sao??

Đây đúng là người vợ tốt mà anh chọn cho mình.

Buổi tối, La Hình nấu canh bồi bổ cho Sơ Ảnh, còn nhất quyết ngồi nhìn cô uống hết mới chịu. Cố Diễn Trạch nhàn nhã ngồi bên cạnh đọc báo, thỉnh thoảng lật giở một trang khác lại vô tình nhìn về phía Sơ Ảnh, nhưng không hề bắt gặp ánh mắt cô.

La Hình và Cố Khải Minh luôn cảm thấy quan hệ giữa con trai và con dâu mình có phần kì lạ, trước mặt trưởng bối còn như vậy, không biết sau

lưng tẽ đến thế nào nữa?

Năm xưa khi Cố Diễm Trạch đòi cưới Bùi Sơ Ảnh, vợ chồng Cố Khải Minh và La Hình đã phản đối kịch liệt, với gia thế nhà họ Cố, đương nhiên họ mong muốn con trai mình lấy được con gái của gia đình môn đăng hộ đối. Không phải họ coi trọng dòng dõi, mà tình hình thực tế đã chứng minh, cuộc sống vợ chồng của Cố Diễm Trạch và Bùi Sơ Ảnh thực sự không ổn, cho dù lúc đầu có hòa thuận nhưng cách nghĩ và quan điểm sống khác nhau nhất định sẽ dẫn tới nhiều bất đồng. Thế nhưng Cố Diễm Trạch cũng không bận tâm tới sự phản đối của bố mẹ, ngày ngày đến giờ đi làm, hết giờ về nhà, chỉ có điều không thèm nói với họ lấy một câu, cũng không ăn cơm ở nhà, cứ như vậy hai tháng liền. Vợ chồng La Hình hiểu rõ, con trai mình một khi đã hạ quyết tâm thì chẳng ai ngăn cản được, cuối cùng đành phải đồng ý.

Hiện giờ thì sao, mới kết hôn được hai năm mà đã lạnh nhạt.

“Diễm Trạch, Sơ Ảnh, hai đứa không còn ít tuổi nữa rồi.” La Hình lên tiếng: “Trước kia khi mẹ bằng tuổi Sơ Ảnh bây giờ, Diễm Trạch đã biết chạy rồi đấy. Hai đứa nên có con đi”.

Lúc ở bệnh viện, biết Sơ Ảnh không mang thai, La Hình quả thực rất thất vọng, nếu cả Cố Diễm Trạch và Bùi Sơ Ảnh đều không nghĩ tới chuyện này thì tốt nhất là bà thẳng thắn nói ra, ít nhất thì như vậy họ còn coi trọng một chút. La Hình nhìn Sơ Ảnh, cô con dâu này thực ra cũng không khiến bà hoàn toàn vừa ý, không biết giao tiếp, lại không thể giúp gì chồng trong việc làm ăn, nhưng đã lấy về nhà rồi, đương nhiên cũng nhìn ra ưu điểm. Ưu điểm của Sơ Ảnh chính là rất ít khi phải đối ý kiến của mẹ chồng.

Sơ Ảnh mím môi nhìn Cố Diễm Trạch. Mãi đến khi môi cô đã trắng bệch, Cố Diễm Trạch mới buông tờ báo, quay sang nói với mẹ mình: “Giờ sao còn giống như thời buổi ngày xưa nữa mẹ, vài năm nữa con mới có ý định có con”.

Chỉ một câu nói như vậy, Cố Diễm Trạch đã nhận toàn bộ trách nhiệm về phía mình. Ý anh là do bản thân mình không muốn có con, trong chuyện này anh là người quyết định.

“Vài năm nữa?” La Hình kích động: “Phụ nữ sinh con càng sớm thì cơ thể phục hồi càng nhanh, hơn nữa hai đứa có con bây giờ còn có bố mẹ giúp đỡ trông nom, không đến lượt hai đứa sợ bận rộn”.

Cố Diễm Trạch lại cúi đầu đọc báo, động tác của anh ám chỉ: Ý kiến của mẹ, anh sẵn sàng lắng nghe, còn làm theo hay không là việc của anh,

La Hình tức giận nhìn chồng mình.

Cố Khải Minh lắc đầu nhìn con trai. Ông vốn ít nói, vấn đề này càng không bao giờ mở miệng, nhưng sắc mặt rõ ràng không mấy tốt.

Biết không thể lay chuyển được con trai, La Hình bèn quay sang thuyết phục Sơ Ảnh: “Con đừng nghe thằng nhóc này nói vớ vẩn. Mỗi lần nhìn thấy con của anh họ nó là mẹ lại thêm, chỉ muốn lôi ngay một đứa trong bụng con ra thôi...”.

Cố Diễm Trạch không buồn nhìn mẹ, thờ ơ nói: “Cố Vân Tu ba một tuổi có con, ba hai tuổi kết hôn. Hóa ra bố mẹ muốn con học theo anh ấy à?”

Cố Vân Tu cũng là một người không chịu nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ, chuyện hôn nhân của anh ta cực kì ảm đạm. Ban đầu anh ta yêu một ca sĩ đang “hot”, bị giới truyền thông liên tục đưa tin, nào là hẹn hò, nào là tặng biệt thự, bố mẹ anh ta rất phẫn nộ. Chuyện với cô ca sĩ chẳng dễ dàng gì mới lắng xuống thì Cố Vân Tu lại dính dáng tới một sinh viên đại học. Bố mẹ anh ta thực sự hết cách, thế nên khi Cố Vân Tu nói muốn kết hôn với nữ sinh đó, họ cho rằng dẫu sao vẫn tốt hơn cô ca sĩ kia, thế nên đành đồng ý. Nhà họ Cố từ xưa đã có lời răn dạy: Không được lấy vợ làm trong giới giải trí, vì thế ban đầu khi Cố Vân Tu qua lại với cô ca sĩ kia, bố mẹ anh ta cho rằng con trai mình chỉ chơi bời, qua một thời gian sẽ chán, nên không phản đối. Không ngờ chuyện càng ngày càng lớn, cuối cùng họ buộc phải đồng ý cho Cố Vân Tu kết hôn với nữ sinh viên.

La Hình bị câu nói của Cố Diễm Trạch làm cho ghen hờn, uất ức kéo tay Sơ Ảnh mà nói: “Người ta nói chẳng sai, con gái mới thân với mình nhất. Số tôi khổ, không có con gái, nhưng vẫn may là có đứa con dâu ngoan ngoãn biết nghe lời. Sơ Ảnh, con mặc kệ nó, yên tâm bồi bổ sức khỏe rồi sinh cho mẹ một thằng cháu bụ bẫm...”

Nghe La Hình nói, Sơ Ảnh chỉ biết gật đầu. Cố Khải Minh nghiêm nghị nhìn con trai: “Vào phòng làm việc của bố một lát”

Cố Diễm Trạch đứng dậy còn đảo mắt về phía Bùi Sơ Ảnh. Cô luôn sắm vai người tốt, để vai ác lại cho anh

Hai người họ đi rồi, Sơ Ảnh vẫn im lặng nghe La Hình nói chuyện. Nội dung hầu hết đều xoay quanh vấn đề con cái. Đầu tiên bà bày tỏ sự không tán thành đối với một bộ phận giới trẻ ngày nay ưa chuộng cuộc sống riêng tư của hai vợ chồng mà không muốn sinh con, sau đó bà lại mềm mỏng khuyên cô, phụ nữ sinh sớm sẽ tốt cho cơ thể, đứa trẻ cũng sẽ thông minh hơn.

Bùi Sơ Ảnh không hề để lộ sự khó chịu trên mặt, trái lại, cô tỏ ra chăm chú lắng nghe, cùng bà trò chuyện. Đây là điểm mà La Hình cực kì thích ở Sơ Ảnh, cô luôn giữ thái độ đúng mực, không chê bai tính cảm ràm của người già, rõ ràng là một cô gái được dạy bảo tốt.

Thực ra trong đầu Sơ Ảnh đang nghĩ chuyện khác, cô nán lại ngồi dưới này là vì không muốn mau chóng lên gác để phải đối mặt với người đàn ông kia. Ý nghĩ này có phần kì quái, theo lẽ thường vợ chồng phải là hai người thân mật nhất, còn cô lại không muốn thấy ông xã mình, không muốn tiếp xúc quá nhiều, thậm chí anh không về nhà càng lâu thì cô càng sống thoải mái.

Từng phút từng giây trôi đi, nói mãi cũng hết chuyện, La Hinh dẫn dò Sơ Ảnh lên phòng đi ngủ.

Thấy La Hinh muốn có cháu như vậy, Sơ Ảnh cảm thấy rất hổ thẹn, nhưng cô không có cách nào nói rõ lòng mình, trước mắt cô không thể mang thai, thậm chí cả đời này cũng không có khả năng đó. Cô không thể nói với người khác sự thật tàn nhẫn này, và nguyên nhân của nó cô cũng không muốn nói ra.

Sơ Ảnh lên gác, đi qua cửa phòng làm việc, vô tình nghe được người bên trong nói chuyện, bước chân cô khựng lại.

“Anh và con bé sinh viên kia rốt cuộc là thế nào?” Giọng điệu của Cố Khải Minh đầy sự phẫn nộ, Bùi Sơ Ảnh đứng bên ngoài hầu như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt giận dữ của ông và sự hờ hững đáng ghét của Cố Diễn Trạch.

“Con có nói bố cũng không tin...”

Cố Diễn Trạch chưa nói hết câu, Cố Khải Minh đã tiện tay cầm lấy vật gì đó đập lên bàn. “Choang” một tiếng, Sơ Ảnh giật nảy mình, cô nhắm chặt mắt, người cô rúm lại. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là: May mà ông không ném vào người Cố Diễn Trạch. Bỗng nhiên cô nhận ra, mình thật sự rất muốn nghe lời giải thích của anh về vấn đề mà Cố Khải Minh vừa nhắc tới.

“Tôi không cần biết hiện giờ anh thế nào, nhưng anh đã cưới Sơ Ảnh về rồi thì phải đối xử tốt với con bé, đừng có học cái thói trăng hoa bên ngoài. Cũng đừng nghĩ giờ anh đủ lòng đủ cánh rồi thì tôi không làm gì được anh. Anh dám làm chuyện có lỗi với Sơ Ảnh thì tôi chặt đứt chân anh”

Cố Khải Minh nói xong, trong phòng chợt im ắng.

“Nói!” Ông lại gõ mạnh vật gì đó xuống bàn.

“Bố đã nghĩ như vậy rồi thì con còn biết nói gì nữa?” Cố Diễn Trạch lạnh lùng, thái độ tuy không quá đáng nhưng tuyệt đối không được xem là tốt.

“Đồ mất dạy! Ngay trước đời cưới Sơ Ảnh, mày nói bao nhiêu điều hay ho tốt đẹp, vì sao bây giờ lại đối xử với nó như thế?”

“Bố, chính bố cũng đã nói là vì lúc đó...”

Phần 2

Sơ Ảnh không dám nghe tiếp, câu nói tiếp theo của anh dường như là một lời thừa nhận. Lúc anh cưới cô, anh đã nói bao nhiêu lời ngon ngọt, nhưng đó là quá khứ, còn hiện tại, chỉ qua vài câu nói đã có thể khắc họa chân thực con người anh.

Sơ Ảnh trở về phòng của mình, vào phòng tắm mở vòi hoa sen, nhìn hơi nóng tỏa ra kín không gian chật hẹp.

Cô cởi quần áo, đứng dưới dòng nước, cảm giác ấm áp dường như làm giảm bớt đau đớn trong lòng cô.

Bùi Sơ Ảnh, rốt cuộc mày đang chờ đợi điều gì?

Tin đồn về Cố Diễn Trạch và cô sinh viên kia, không phải cô không biết. Báo giới đăng bài rất nhiều, mặc dù mỗi lần như vậy toàn bộ báo đều được thu hồi, tựa như mọi việc chưa từng xảy ra, thế nhưng cô đều biết rõ. Nếu ngày nào những tin này cũng ngập trên mặt báo, cô còn nghi ngờ tính chân thực của nó, bởi khi Cố Diễn Trạch không quan tâm anh sẽ để mặc cho người khác nói bừa. Nhưng hành động của anh lại là phong tỏa tin tức, điều này chứng tỏ, anh đang cố gắng bảo vệ cô gái kia.

Người mà mình quan tâm nên mình mới muốn bảo vệ?

Bùi Sơ Ảnh! Cố Diễn Trạch nói không sai, mày chính là một người phụ nữ xảo trá! Ngoài mặt luôn tỏ ra lạnh lùng, thờ ơ trước mọi việc, nhưng đáy lòng lúc nào cũng dõi theo mọi hành động của chồng mình, thu thập những bài báo viết về anh.

Cô làm bao nhiêu việc sau lưng anh như vậy, trước giờ đều không dám để anh biết. Thậm chí, biết anh có quan hệ mập mờ với người phụ nữ khác, cô cũng chẳng thể hỏi thẳng anh. Cô không có tư cách.

Nước nóng chảy qua da thịt trắng hồng của cô. Cô muốn khóc, nhưng nước mắt không chịu rơi xuống.

Sơ Ảnh cúi đầu, xoa lên những vết thương trên đùi. Những vết thương tuy đã mờ nhưng chỉ chít một chỗ, khiến người ta nhìn vào không khỏi sợ hãi.

Vết thương đóng vảy chưa lâu, tay cô lướt qua khiến máu rỉ ra, chậm rãi chảy xuống chân. Cô nhìn theo máu của mình, hoàn toàn không có cảm giác đau, ngược lại là sự sáng khoái.

Sơ Ảnh ra khỏi phòng tắm thì Cố Diễn Trạch đã về phòng từ lúc nào, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt nhắm thẳng vào cô như kẻ thù.

“Anh đi tắm đi!” Cô nhỏ nhẹ nói.

Cố Diễn Trạch liếc mái tóc còn sũng nước của cô, không nói một câu, cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Sơ Ảnh ngồi sậy tóc. Sắc mặt cô lúc này rất bình thường, so với ban nãy khi tắm tựa như hai người khác nhau. Tóc khô, cô vừa buông mấy sậy xuống thì Cố Diễn Trạch cũng tắm xong đi ra. Cô ngồi bất động trên giường.

Cố Diễn Trạch dựa lưng vào tường nhìn cô rất lâu mới mỉm cười nói: “Chẳng lẽ em muốn anh sang phòng khách ngủ?”.

Nghe anh nói vậy, về mặt Sơ Ảnh xấu đi nhìn thấy.

Anh tới gần cô, nắm chặt cằm của cô: “Em nói xem, hai người ngay cả việc ngủ cùng giường cũng không làm được, sao có thể có con?” Tay anh bóp mạnh thêm “Anh rất muốn biết em sẽ giải thích thế nào với bố mẹ”.

Bị Cố Diễn Trạch bóp chặt cằm, Sơ Ảnh vẫn quật cường nhìn anh, không kêu đau, cũng không chịu khuất phục.

Từ nhỏ tới lớn, cô đều được người khác hình dung là một đứa trẻ ngoan ngoãn, nghe lời, nhưng thực ra nội tâm cô lại vô cùng kiên cường. Cố Diễn Trạch nhếch môi cười, sau đó mới buông tay, nhìn vết đỏ do ngón tay anh in lại trên cằm cô, về chằm chọc trên mặt anh càng lộ rõ.

Anh không để ý tới cô, tự mình nằm lên giường.

Một lúc lâu sau, Sơ Ảnh mới khẽ cử động, cơ thể không còn cứng nhắc nhưng mỗi động tác của cô có thêm vài phần khổ sở. Cô quay đầu nhìn người đàn ông nằm trên giường, anh đang nhắm mắt. Cho dù anh chỉ mặc áo ngủ nhưng vẫn toát lên sự quyến rũ không thể cưỡng lại, vẻ thanh xuân hòa lẫn với vẻ chín chắn của một người đàn ông trưởng thành. Anh của ngày hôm nay và anh của nhiều năm trước không có gì thay đổi, chỉ có phong thái là khác biệt.

Cô còn nhớ, trước kia anh rất hay cười, cười đến không màng mọi thứ. Nụ cười như vậy đã bao lâu rồi không xuất hiện?

Sơ Ảnh cố sức nheo tay mình, đau, rất đau. Cảm giác chân thực hiện tại khiến cô tự hỏi bản thân, nếu ngày đó không quyết định kết hôn với anh, bây giờ liệu cô có đau khổ thế này không, có lẽ anh cũng sẽ tìm được một người khác yêu thương anh hơn, anh sẽ hạnh phúc hơn. Những điều này, cô đều hiểu rõ.

Cố Diễn Trạch đột nhiên mở mắt, bắt gặp ánh nhìn của Sơ Ảnh. Ánh mắt sáng rực của anh khiến cô không thể lảng tránh. Anh nheo mắt, nhìn cô rất lâu rồi nói một tiếng: “Ngủ!”, sau đó nhắm mắt lại.

Sơ Ảnh vẫn ngồi bên mép giường, không làm theo lời anh mà dịu giọng hỏi: “Anh và bố nói chuyện gì thế?”.

Cố Diễn Trạch lần thứ hai mở mắt. Xưa nay cô không quan tâm tới chuyện của anh, vì sao hôm nay bỗng dưng hỏi.

“Liên quan tới em à?” Giọng nói của anh trầm xuống.

Sơ Ảnh ngẩng người, không nói gì nữa. Chiếc áo ngủ mỏng manh không che nổi cơ thể gầy yếu của cô. Cố Diễn Trạch đột nhiên nổi giận, anh ngồi dậy, kéo cô nằm xuống. Động tác của anh quá nhanh, một lúc lâu Sơ Ảnh vẫn chưa hoàn hồn.

Anh trừng mắt nhìn cô, bàn tay luồn vào trong lớp áo ngủ của cô, nhẹ nhàng xoa trước ngực cô. Ánh mắt bình tĩnh của cô bắt đầu xuất hiện sự sợ hãi.

Cố Diễn Trạch hít sâu một hơi, rút tay ra và nói: “Đi ngủ!”

Dứt lời, anh lập tức trở mình, kéo chăn đắp lên người, làm như chưa xảy ra chuyện gì.

Sơ Ảnh lặng lẽ nhìn anh hồi lâu, rồi cuộc vẫn phải ngoan ngoãn nằm im bên cạnh.

Cô lại nằm mơ. Trong mơ, cô nhìn thấy một vách núi đẹp tựa bức tranh thủy mặc, trên vách núi là rừng thông xanh um, vực sâu không thấy đáy. Rồi cô thấy chính mình đang đi trên con đường nhỏ giữa vách núi, hai bên là cỏ dại và dây leo xanh ròn. Cô thông thả đi từng bước, nhưng không biết mình tới đây làm gì và đang đi về hướng nào. Bỗng dưng chân bị thứ gì đó quán lấy, cô bị kéo xuống dưới vách núi. Cô cúi đầu, nhìn thấy một đôi tay đang tóm chặt chân mình, không ngừng lôi.

Sau đó, cô nhìn thấy khuôn mặt của chủ nhân đôi tay ấy. Trên mặt anh có vô số vết thương, thậm chí vẫn còn những mảnh thủy tinh cắm vào da, máu đỏ tươi chảy xuống, nhưng anh vẫn mỉm cười với cô. Hai chân cô bắt đầu run rẩy, cô muốn khóc nhưng không khóc nổi, muốn hét nhưng không thể nào mở miệng.

“Em có yêu anh không? Có yêu anh không?”

Người đó lặp đi lặp lại câu hỏi với cô.

“Trả lời anh, em có yêu anh không...”

Cô thấy anh nở một nụ cười kì lạ, sau đó những cây dây leo bên vách núi bỗng dựng biến thành rắn, tất cả đều bò về phía cô...

Tỉnh lại từ cơn ác mộng, Sơ Ảnh không ngừng thở hổn hển. Từ nhỏ đến lớn, cô sợ nhất chính là rắn. Còn chưa trở về trạng thái bình thường, cô đã nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn mình trong bóng tối. Sợ hãi, kinh nện, kinh ngạc... cô hét lên.

Cố Diễn Trạch mở đèn đầu giường, lạnh lùng nhìn cô.

Trán cô đầm mồ hôi, vẻ mặt sợ hãi, giường như chỉ một giây sau cô sẽ khóc thét lên. Chẳng khó khăn gì để nhận ra cô vừa gặp ác mộng, vậy mà anh không có lấy một chút đồng cảm hay xót thương nào. Ánh mắt của anh càng lúc càng lạnh băng.

Cơ thể cô vẫn không ngừng run rẩy, cảnh tượng trong mơ tựa như một cảnh hư cấu, nhưng rõ ràng nhân vật và cảm xúc đều rất chân thật. Cô hoàn toàn không nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu và bàn tay nắm chặt của Cố Diễn Trạch.

Anh nhìn cô hồi lâu mới lên tiếng: “Bùi Sơ Ảnh, em có định để cho người khác ngủ hay không đây?”

Cô biết mình không nên có suy nghĩ như vậy trong đầu, càng không nên có bất cứ hi vọng gì, nhưng từ đáy lòng cô vẫn khao khát lúc này được anh ôm lấy, không cần anh nói gì, không cần anh an ủi, chỉ cần anh ôm cô vào lòng để cô biết mình không cô đơn, để cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh. Đáng tiếc, mong ước ấy quá xa vời.

“Xin... xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nói, sau đó trở mình. Nước mắt vừa nảy chưa kịp rơi lúc này đã trào ra.

Màn đêm khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Cố Diễn Trạch duy trì tư thế ngồi, căn phòng lặng im giống như cô thật sự đã ngủ. Anh chẳng cần nhìn cũng biết cô đang khóc, hàm răng cắn chặt cố gắng không phát ra âm thanh, tựa như cô đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Nắm tay anh vẫn siết chặt, lồng ngực quặn thắt, giống một chiếc hộp sắt bị người ta liên tục bom khí vào, không thể đẩy nắp, vô cùng khó chịu.

Anh trở dậy, nhanh chóng thay quần áo ra khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng cửa mở rồi lại đóng, Sơ Ảnh mới kéo đầu chăn cắn trong miệng ra, cô xoay người lại, quả nhiên nửa giường trống không.

Giờ này anh còn ra ngoài, anh muốn đi đâu?

Có phải tại cô khiến anh mất giấc ngủ, khiến anh bức mình hay không?

Lát sau, nghe thấy tiếng ô tô chạy xa dần, nước mắt của cô lại rơi xuống như mưa. Bùi Sơ Ảnh, mày sống quá thất bại.

Nước mắt chảy xuống khiến gối của cô ẩm ướt. Cô không biết mình ngủ thiếp đi thế nào, mơ mơ màng màng lần thứ hai tỉnh dậy thì trời đã sáng, đèn trong phòng vẫn mở, da mặt khó chịu như bị căng ra. Cô rời giường, rửa mặt rồi thay quần áo, trong đầu không ngừng nghĩ lát nữa phải làm sao để trả lời bố mẹ về việc nửa đêm anh ra khỏi nhà. Thế nhưng cô vừa xuống tầng một đã nhìn thấy Cố Diễn Trạch đang ngồi ở bàn ăn, cô cứ ngỡ mình gặp ảo giác. Cái cơ cô nhọc công nghĩ ra đã không cần dùng tới nữa rồi.

Sáng ngủ dậy, nhìn thấy Cố Diễn Trạch nằm ngủ ở sofa, La Hinh bèn gọi con trai dậy. Cố Diễn Trạch bị đánh thức, chỉ nhìn mẹ rồi dụi mắt, vẻ mặt hoàn toàn không để lộ cảm xúc gì khác.

“Sao lại ngủ ở đây? Tối qua ra ngoài đấy à?”

“Vâng...”

La Hinh chỉ biết thờ dài.

Thấy Sơ Ảnh đứng trên cầu thang, bà vẫy tay: “Mau xuống ăn sáng”

Sơ Ảnh mỉm cười, đi về phía bàn ăn. La Hinh vừa xới cơm cho con trai và con dâu, vừa nói với Cố Khải Minh: “Sau này ông đừng có nói Diễn Trạch không hiểu được nỗi vất vả của ông năm xưa, đêm qua đang ngủ thì nó phải đến công ty xử lý việc gấp đấy”.

Cố Khải Minh liếc vợ: “Đó là chuyện một giám đốc phải làm”

La Hinh trừng mắt: “Đúng là chỉ có mẹ mới thương con. Đêm qua nó tắt bật đến công ty, sáng sớm đã vội vàng quay về. Ông là bố mà cũng không nói được câu nào tử tế”.

Cố Khải Minh lắc đầu không nói.

Cố Diễn Trạch nhếch môi, anh thừa hiểu bố mẹ kẻ tung người hứng như vậy thực chất không phải lo cho anh, mà đang cố tình ám chỉ cho Sơ Ảnh biết, đêm qua anh ra khỏi nhà là đi xử lý công việc, muốn cô không phải suy nghĩ nhiều.

Sơ Ảnh nghe vậy không khỏi liếc nhìn Cố Diễn Trạch. Cô không biết anh về khi nào, nhưng chắc chắn không phải vì công việc, làm khó hai người lớn phải nói những lời trấn an cô.

Cô cũng phối hợp với họ, nhìn Cố Diễn Trạch và nói: “Anh về sao không vào phòng mà ngủ?”.

La Hình tranh lời của con trai: “Sợ đánh thức con chứ gì nữa. Nó nằm ở sofa, chăn cũng không đắp, may mà không bị nhiễm lạnh”

Bùi Sơ Ảnh và Cố Diễn Trạch đang gấp thức ăn đột nhiên dừng tay, mặt cô cứng đờ, anh rất ghét cô, sao có thể nghĩ cho cô được như thế.

Cố Diễn Trạch chỉ mất vài giây đã lấy lại vẻ bình thường, tiếp tục ăn cơm, làm như không nghe thấy cuộc đối thoại của họ.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Cố Diễn Trạch và Bùi Sơ Ảnh về nhà riêng, dọc đường hai người không nói với nhau câu nào. Cô một mực nhìn ra ngoài cửa xe, vờ như không biết bầu không khí kì lạ giữa hai người, Cố Diễn Trạch cũng chỉ chuyên tâm lái xe. Đến khu biệt thự, Sơ Ảnh xuống xe còn anh lái xe đi làm luôn. Lần nào cũng vậy.

Cố Diễn Trạch đến công ty thì mọi người đều đang vui đầu làm việc, bầu không khí thông thả như trước không còn. Mạc Khả vừa thấy Cố Diễn Trạch liền chạy tới nghênh đón và thông báo lịch làm việc hôm nay của anh. Nói liền một hơi xong, sau đó Mạc Khả mới quan sát sắc mặt của Cố Diễn Trạch, thần sắc của anh quá mức bình thường, không để lộ tâm trạng tốt hay xấu, cô cũng không dám đoán bừa. Cố Diễn Trạch hiện giờ đã khiến cho người khác hoàn toàn không biết được anh hứng thú với cái gì. Mạc Khả nhớ rõ trước kia anh không như vậy, không phải là anh không biết che giấu tâm sự, mà là khi đó bao nhiêu hạnh phúc đều được phơi bày trên mặt. Không nói xa xôi gì, đó chỉ mới là chuyện sau khi anh kết hôn, quãng thời ấy, ngày nào tới công ty mặt mày anh cũng tràn ngập vui vẻ, ngay cả nếu công ty có xảy ra sự cố, anh cũng rất ít khi nổi giận. Cố Diễn Trạch ngày ấy thực sự rất giống một chàng trai mới rơi vào bẽ tình, vậy mà kết hôn chưa được hai năm mọi thứ đã thay đổi.

Hôn lễ của Cố Diễn Trạch từng được báo chí đưa tin suốt mấy tháng trời, nội dung hầu hết đều là chuyện tình cô bé lọ lem và hoàng tử, sau khi xỏ chân vào đôi giày thủy tinh, cô bé lọ lem sẽ sống hạnh phúc bên hoàng tử mãi mãi. Chủ đề về cô bé lọ lem tưởng chừng chẳng bao giờ dừng lại. Nhà họ Cố được coi là một dòng họ lớn ở thành phố Thẩm Hạ, trước kia bố mẹ Cố Diễn Trạch đã từng chọn một cô gái môn đăng hộ đối làm con dâu, kết quả Cố Diễn Trạch không những không giữ thể diện cho bố mẹ mà còn có tình tạo ra một vở kịch che mắt tất cả mọi người. Cuối cùng bố mẹ anh chỉ có thể thỏa hiệp, để mặc con trai muốn cưới ai thì cưới.

Chuyện cổ tích luôn kết thúc khi hoàng tử và công chúa được ở bên nhau, có lẽ ngay cả tác giả cũng biết rằng, mọi người đều ảo tưởng ra một cuộc hôn nhân hạnh phúc giữa hoàng tử và công chúa mà không phải là sau khi kết hôn, hoàng tử có thể sẽ gặp được nhiều cô gái khác hấp dẫn hơn công chúa, muốn ở bên cạnh cô ta, công chúa sẽ vì sự thay lòng đổi dạ của hoàng tử mà ụt đột buồn bã.

Trước kia sau khi kết hôn với Bùi Sơ Ảnh, trên mặt Cố Diễn Trạch lúc nào cũng là nụ cười rạng rỡ, còn hiện tại, báo chí thích nhất chính là đưa tin về anh và một nữ sinh viên nào đó.

Phụ nữ như một đoá hoa, nhưng thời kì nở rộ của nó thì vô cùng ngắn ngủi, từng ngày từng ngày trôi qua sẽ chẳng bao giờ phục hồi lại được dáng vẻ ban đầu.

Nghĩ vậy, Mạc Khả không khỏi lắc đầu: “Cô La có gọi điện thoại tới”.

Một chiếc di động của Cố Diễn Trạch thỉnh thoảng sẽ giao cho Mạc Khả giữ, mỗi khi như vậy nghĩa là anh đang cần thời gian riêng tư, cho dù bạn bè hay khách hàng gọi điện tới tìm, Mạc Khả đều sẽ thay anh từ chối, chỉ khi công ty có việc quan trọng thì Mạc Khả mới liên lạc với anh.

Khi thông báo điều này với Cố Diễn Trạch, Mạc Khả tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của anh, muốn xem xét rốt cuộc cô gái họ La này đối với anh có quan trọng hay không. Chuyện của đàn ông, đôi khi phụ nữ chưa hẳn đã hiểu hết, lại không dám hỏi trực tiếp, vậy nên chỉ có thể suy đoán qua thần sắc. Quả nhiên, Cố Diễn Trạch dùng chân, chìa tay ra.

Mạc Khả đưa di động cho anh, trong lòng thầm nghĩ, cho dù báo giới có viết thế nào, cho dù Cố Diễn Trạch có quan tâm tới cô La kia ra sao thì cô ta cũng không thể thay thế được cô bé lọ lem năm xưa. Trước giờ Cố Diễn Trạch cũng chưa từng nổi giận với Mạc Khả nếu cô thông báo muộn việc La Văn gọi điện thoại tới. Mạc Khả lập tức xua tan suy nghĩ này trong đầu, Cố Diễn Trạch là người công tư phân minh, đương nhiên

không thể đối xử phân biệt với La Vân, có lẽ anh đối với người vợ danh chính ngôn thuận kia của mình cũng vậy.

Mạc Khả đột nhiên nhớ ra, mặc dù Cố Diễn Trạch công khai chuyện mình đã có gia đình, nhưng hôn lễ tổ chức không lớn lắm, không rõ đây là yêu cầu của ông bà Cố hay vì anh cho rằng cô bé lọ lem của mình không cần một hôn lễ quá xa hoa. Nếu đúng như vậy thì sợ rằng, địa vị của người vợ kia trong lòng anh cũng chỉ ở mức bình thường mà thôi.

Cố Diễn Trạch nhìn chiếc di động trong tay một lúc rồi đưa lại cho Mạc Khả khiến cô sửng người. Cô cho rằng anh sẽ lập tức gọi lại cho La Vân, không ngờ anh chỉ nhìn nhặt kí cuộc gọi rồi thôi.

Cố Diễn Trạch và La Vân có cuộc gặp gỡ rất đẹp, với điều kiện không kể đến việc anh là người đàn ông đã có vợ. Mạc Khả còn nhớ khi đó cô cùng Cố Diễn Trạch tham gia một buổi tiệc rượu trở về, anh ngồi trong xe đang mãi đọc tài liệu thì tài xế đột ngột dừng xe, hóa ra ở khúc ngoặt phía trước bỗng dưng có một cô gái lao ra đường.

Tài xế sợ đến mặt trắng bệch, Mạc Khả đang định xuống xe thì Cố Diễn Trạch đã nhanh chân xuống trước, anh chạy tới bên cạnh nâng cô gái kia lên, hỏi xem cô ta có bị thương hay không. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Mạc Khả không đi tới chỗ họ mà dừng lại bên cạnh xe, bởi vì khoảnh khắc ấy, vẻ dịu dàng trên gương mặt Cố Diễn Trạch khiến một người trợ lý như cô bỗng dưng hiểu ra điều gì. Trên người cô gái kia bị dính nước canh, có lẽ vì quá sợ hãi nên làm đổ chiếc bình giữ nhiệt đang cầm trên tay, vậy mà Cố Diễn Trạch không hề lo ngại việc quần áo cô gái đó bị bẩn. Làm trợ lý cho anh nên Mạc Khả biết rất rõ, anh ưa sạch sẽ, nếu là người bình thường thì anh đã tránh xa rồi. Đáng này, anh chẳng những không giữ khoảng cách mà còn nhìn cô ta bằng ánh mắt khác lạ. Mạc Khả nhảy bén lên tưởng tới màn hoảng tử cứu cô bé lọ lem, đương nhiên một phần cũng vì La Vân cực kì xinh đẹp, nhất là ánh mắt của cô ta. Từ hôm đó, Cố Diễn Trạch và La Vân bắt đầu dây dưa với nhau.

Buổi trưa, La Vân đến tận công ty Bắc Thần. Cô ta vừa tới nơi, Mạc Khả liền gác mọi chuyện sang một bên để tiếp đón. Cho dù cô ta có quan hệ như thế nào với Cố Diễn Trạch thì chắc chắn anh cũng không muốn xuất hiện những tin đồn không hay ở công ty. Mạc Khả đưa La Vân vào phòng nghỉ, không cho ai tới quấy rầy.

La Vân thấy vậy, áy náy nói: “Em tới đây có phải làm phiền chị rồi không?”.

Mạc Khả chỉ cười, đầu sao cũng không thể gạt đầu.

La Vân khẽ nhủ mảy, vẻ mặt có phần lo lắng: “Hôm qua em gọi điện cho anh ấy, chị nói anh ấy bận, sau đó em không yên tâm lại gọi lần nữa nhưng không ai nghe máy. Sợ xảy ra chuyện gì nên hôm nay vừa tan học em tới đây ngay...”. La Vân vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Mạc Khả. Cô thừa nhận, bản thân suy nghĩ quá nhiều, cho rằng Cố Diễn Trạch thật sự xảy ra chuyện nhưng vì không muốn mình lo lắng nên không nói. Cô chạy tới đây mà lòng như lửa đốt, nhưng xem ra đúng là không có chuyện gì cả.

“Giám đốc hai ngày nay có quá nhiều việc cần xử lý, làm xong có lẽ đi nghỉ ngơi, chắc lúc đó anh ấy ngủ nên không nghe máy.” Mạc Khả nghiêng đầu, không muốn nhìn gương mặt non nớt của La Vân. Nhìn dáng vẻ này của cô ta, Mạc Khả có lẽ đã hiểu ra vì sao đàn ông luôn thích những cô gái như vậy, Cố Diễn Trạch cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên Mạc Khả còn giấu La Vân một chuyện. Hôm qua La Vân gọi đến quá nhiều, điện thoại do cô giữ, nhưng cô lại không biết kiểm soát thế nào, đành chuyển sang chế độ im lặng, vờ như không biết.

Nghe vậy, La Vân gạt đầu, nhưng đột nhiên cô nghĩ, nếu đúng như Mạc Khả nói, lẽ ra sau đó nhìn thấy nhiều cuộc gọi nhỡ, anh cũng nên gọi điện lại cho mình mới đúng.

Cố Diễn Trạch đang họp nên Mạc Khả bảo La Vân ngồi đợi một lát.

Cuộc họp kết thúc, Mạc Khả lập tức đi vào phòng làm việc của Cố Diễn Trạch: “Cô La vừa tới”.

Cố Diễn Trạch ngược nhìn Mạc Khả bằng ánh mắt ngờ vực. Cho rằng anh đang trách mình không nói sớm, khiến La Vân phải đợi, Mạc Khả vội giải thích: “Vừa nãy anh đang họp nên...”

Nghe vậy, sắc mặt Cố Diễn Trạch càng sa sầm. Mạc Khả biết mình hiểu sai ý anh nên không dám nói gì thêm. Cô đi theo Cố Diễn Trạch đã lâu nhưng càng ngày càng cảm thấy suy nghĩ của anh thật khó đoán, đúng là cô đã thất trách.

Cố Diễn Trạch không để ý tới Mạc Khả, cúi đầu xử lí tài liệu một lát, sau đó thỉnh thoảng ném toàn bộ giấy tờ trong tay xuống đất, vẻ mặt đầy sự phẫn nộ. Mạc Khả tròn mắt, hoàn toàn không biết lí do anh đột nhiên nổi giận.

Cố Diễn Trạch chậm rãi di chuyển ánh mắt về phía Mạc Khả: “Cô ấy tới đây bao nhiêu lần rồi?”.

Mạc Khả ngạc nhiên nhìn Cố Diễn Trạch, ngẫm nghĩ vài giây lập tức xác định được “cô ấy” là ám chỉ ai: “Không dưới mười lần”. Nói xong, Mạc Khả vội cúi đầu, hoàn toàn không dám suy đoán lí do anh hỏi câu này, có lẽ đằng sau còn có thâm ý.

La Vân đã tới công ty tìm anh không dưới mười lần, còn vợ của anh thì sao? Một lần cũng không. Cô chẳng bao giờ quan tâm anh làm việc có mệt hay không, chẳng bao giờ hỏi vì sao anh không về nhà, anh đang bận rộn làm gì, thậm chí còn không bằng một...

Anh thở dài, rồi mỉm cười tự giễu

Cố Diễn Trạch, rốt cuộc mày đang làm cái trò gì thế này?

Anh đột nhiên đứng bật dậy khiến Mạc Khả giật bản mình.

Cố Diễn Trạch cầm chìa khóa xe, ra tới cửa thì dừng lại nói: “Cô đi cùng tôi”.

Mạc Khả nằm mơ cũng không ngờ Cố Diễn Trạch bắt cô cùng đi mua sắm với La Vân, hơn nữa còn là Cố Diễn Trạch đưa họ đi.

Dọc đường, Mạc Khả không ngừng quan sát vẻ mặt Cố Diễn Trạch và La Vân. Cô thực sự không muốn làm cái bóng đèn siêu sáng ở đây, nhưng tạm thời không nghĩ ra được cách để tránh đi, đành cố ý đi chậm lại. Khi đã tụt lại phía sau, Mạc Khả tưởng rằng hai người họ sẽ không cần kiêng kị gì, vậy mà Cố Diễn Trạch vẫn giữ khoảng cách với La Vân, không hề tiến lại gần, có một hai lần La Vân chủ động nhưng anh lại lùi về sau. Mạc Khả hoàn toàn không hiểu thái độ này của anh. Nếu Cố Diễn Trạch không có ý gì với La Vân thì vì sao còn trả học phí cho cô ta, vì sao còn giúp anh trai cô ta chữa bệnh? Nếu thật sự có ý, vậy vì sao anh lại đối đãi với cô ta không giống những người đàn ông khác đối đãi với người tình của mình?

Mạc Khả nghĩ, chẳng lẽ do có mặt mình ở đây nên giám đốc mới có tình giấu giếm cảm xúc? Nghĩ vậy, cô lập tức tiến lên và nói: “Giám đốc, em đột nhiên nhớ ra, em...”

Cố Diễn Trạch không buồn nhìn trợ lý của mình, anh nói: “Lát nữa tôi còn có việc giao cho cô, sao? Còn chuyện gì quan trọng hơn à?”.

Mạc Khả ngây người, vội vàng lắc đầu. Lời nói của anh rõ ràng hàm chứa ý đe dọa, nếu cố tình đòi rời đi, sợ rằng tiền thưởng cuối năm của cô sẽ không thấy tăm hơi đâu mất. Thế nhưng kì lạ, sao anh biết cô định nói gì?

Mạc Khả cứ như vậy âm thầm quan sát sắc mặt của Cố Diễn Trạch. Lần này cô không đi đằng sau nữa mà chủ động chọn quần áo giúp La Vân: “Cô La, chúng ta vào gian hàng này xem đi”.

La Vân quay đầu nhìn Cố Diễn Trạch, thấy anh không có ý kiến gì, bèn gật đầu. Cô chọn lấy một bộ, ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi: “Chị thấy cái này thế nào?”.

“Thấy đẹp thì thử đi!” Mạc Khả cổ vũ.

La Vân lại lén lút nhìn Cố Diễn Trạch, dường như mong muốn anh có thể bình luận gì đó, nhưng anh chỉ im lặng. Cô không giấu được vẻ thất vọng, cầm bộ trang phục vào phòng thử đồ. Đến khi cô đi ra, Mạc Khả và Cố Diễn Trạch đều quay lại nhìn, nhân viên bán hàng không ngớt lời khen ngợi La Vân mặc đẹp, khiến mặt cô đỏ ửng.

La Vân phân vân giữa màu tím và màu xanh lá cây, màu xanh khá kén người mặc, tuy rằng kiểu dáng rất đẹp nhưng mặc lên người không thoải mái bằng màu tím. Thấy La Vân có vẻ vẫn muốn thăm dò ý kiến Cố Diễn Trạch, mà Cố Diễn Trạch hoàn toàn tỏ ra dửng dưng, Mạc Khả bèn lên tiếng: “Bộ tím này rất hợp với cô”

Nghe vậy, Cố Diễn Trạch bỗng dưng mở miệng: “Chiếc màu xanh lá, gói lại!”.

La Vân kinh ngạc: “Nhưng...”

“Chiếc màu xanh lá cây!” Cố Diễn Trạch kiên quyết, hoàn toàn không có vẻ nghe nhầm lời gợi ý của Mạc Khả.

La Vân không nói gì nữa, trước giờ cô luôn nghe theo lời anh. Mạc Khả lập tức đi thanh toán.

Ba người tiếp tục đi xem các gian hàng khác, dọc đường Cố Diễn Trạch lại giữ im lặng, Mạc Khả đành chủ động nói chuyện với La Vân, làm dịu bầu không khí. Tất cả những bộ trang phục mua sau đó đều là màu xanh lá cây, Mạc Khả và La Vân không tránh khỏi hoài nghi, Cố Diễn Trạch có phải là tín đồ màu xanh lá cây hay không?

Sau khi nhận một cuộc điện thoại, Cố Diễn Trạch dặn dò Mạc Khả đưa La Vân về để anh đi xử lí công việc. La Vân trong lòng rất muốn ở bên cạnh anh nhưng không dám quấy rầy, chỉ có thể tiếc nuối nhìn anh rời đi/

Cố Diễn Trạch đi rồi, sự bình tĩnh của La Vân hoàn toàn biến mất, trên mặt cô tràn ngập nỗi thất vọng. Mặc dù trên tay là rất nhiều túi quần áo hàng hiệu, cô cũng không thấy vui vẻ.

“Chị Mạc Khả, anh ấy luôn bận rộn như vậy à?” Thực ra, số lần cô gặp Cố Diễn Trạch không nhiều, chỉ có thể hỏi thăm anh thông qua Mạc Khả. Chỉ cần như vậy, La Vân đã cảm thấy hài lòng rồi.

Mạc Khả nghiêm túc gật đầu: “Ừ”

Cố Diễn Trạch là người thừa kế duy nhất của Bắc Thành, chẳng những phải giải quyết rất nhiều dự án mà còn phải tham gia tiệc tùng, thậm chí có

những thứ anh không muốn làm vẫn phải làm. Như vậy sao không mệt cho được.

La Vân thở dài: “Chị làm việc cho anh ấy lâu rồi phải không?”

Mạc Khả khó hiểu gật đầu.

“Vậy chắc là chị gặp vợ anh ấy rồi?”

Nhận ra vẻ chờ mong trong ánh mắt La Vân, nhưng Mạc Khả chỉ có thể lắc đầu nói: “Chưa”

Báo giới đều muốn có được thông tin về hôn lễ của Cố Diễn Trạch, đáng tiếc không thể tìm ra bất cứ điều gì. Lễ cưới chỉ mời mười bàn khách, đều là họ hàng thân thích của nhà họ Cố, không có người ngoài.

“Chị đoán xem, đó là người phụ nữ như thế nào?”

“Hà?” Mạc Khả khó hiểu.

“Một người đàn ông như anh ấy mà chị ta cũng không quý trọng”.

Mạc Khả cúi đầu, khóe miệng nhếch lên mang theo ý châm chọc. Đàn ông ra ngoài tìm vui, lý do đâu phải là người phụ nữ có quý trọng anh ta hay không, chẳng qua chỉ vì đàn ông rất thích ngụy biện cho những việc mình làm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sở Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Cố Diễn Trạch vừa bước vào phòng, đám người Thân Thiên Phong lập tức nhón nháo hẳn lên, quay sang bắt ép một người uống rượu. Cố Diễn Trạch liếc bọn họ một cái rồi ngồi xuống ghế: “Lấy tôi ra cá cược phải không, cược cái gì?”

Thực ra cũng không có gì to tát, chẳng qua trước đây mỗi lần tụ tập, bọn họ đều không lôi kéo được Cố Diễn Trạch tham gia, dần dần nhận định anh chính là một kẻ trọng sắc khinh bạn. Từ sau khi có vợ, ngoài thời gian cho công việc, Cố Diễn Trạch đều không rảnh rỗi ra ngoài gặp bạn bè, thế nên đám bạn của anh cũng biết ý không gọi anh đi nữa.

Lần này tụ tập là do Dương Hựu Khải cảm đầu, anh ta vừa đến liền uống vài ly, nhìn xung quanh không thấy Cố Diễn Trạch đâu bèn giục mọi người gọi Cố Diễn Trạch đến. Thân Thiên Phong gọi điện cho Cố Diễn Trạch, tưởng rằng anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại đồng ý. Thế nên đám người mới đánh cược với nhau, có người cho rằng Cố Diễn Trạch chỉ nói để đẩy, có người cho rằng Cố Diễn Trạch nhất định sẽ tới.

Bọn họ vốn chẳng thiếu gì tiền, cùng tụ tập một chỗ cho vui nên đương nhiên hình phạt sẽ là uống rượu, chỉ có điều đây là loại rượu “đặc biệt” – trộn lẫn nhiều thứ rượu với nhau.

“Vô vị!” Nghe họ nói xong, Cố Diễn Trạch lắc đầu.

“Cậu đương nhiên là không vô vị.” Ai đó cười, lên tiếng: “Trong nhà có vợ đẹp như ngọc, bên ngoài còn có tình nhân xinh như hoa, thế còn vô vị cái nổi gì nữa”.

Cố Diễn Trạch đang lấy ly rượu, tay bỗng khựng lại, liếc người nọ một cái: “Nói vợ vẫn cái gì thế?”

“Ồi dào, với bọn tôi, cậu còn giả vờ làm cái gì nữa?” Đối phương hoàn toàn không để ý tới Cố Diễn Trạch:

“Chuyện này bọn tôi đều hiểu cả!”

Cố Diễn Trạch cầm ly rượu lên uống, phớt lờ bọn họ.

“Ha ha ha...” Dương Hựu Khải có vẻ đã uống khá nhiều, anh ta chỉ vào Cố Diễn Trạch mà cười: “Trước kia khi vợ tôi còn chưa là vợ tôi...”

Có người cắt ngang lời anh ta: “Giờ cũng sắp không còn là vợ cậu nữa rồi”. Mọi người ở đây đều biết vợ của Dương Hựu Khải đang đòi ly hôn.

Mặt Dương Hựu Khải đỏ bừng bừng, xem ra ly rượu hỗn hợp ban nãy đã phát huy tác dụng: “Khi đó vợ tôi còn nói Cố Diễn Trạch cậu là một kẻ si tình, liều lĩnh cưới bằng được một cô gái không quyền không thế, hoàn toàn khác với đám người chơi bởi trác táng bọn tôi. Ha ha, giờ phải cho

vợ tôi thấy cậu cũng cùng một giuộc với bọn tôi mới được. Cờ đồ trong nhà còn chưa ngã mà cờ màu bên ngoài đã phát...” Nói xong, Dương Hựu Khải còn ợ no một cái.

Thân Thiên Phong thấy mặt Cố Diễn Trạch sa sầm lại, vội vàng ngăn Dương Hựu Khải: “Uống say rồi bớt nói đi, tôi đưa cậu đi nghỉ...”

“Tôi say đâu mà say!” Dương Hựu Khải đẩy Thân Thiên Phong ra. Dương Hựu Khải mới kết hôn chưa được một năm, nhưng vợ anh ta không thể chịu đựng nổi tính trăng hoa của anh ta nên đòi li hôn. Dương Hựu Khải đang rất bức bối về chuyện này, vừa nhìn thấy Cố Diễn Trạch, anh ta liền nhớ tới ngày trước vợ mình coi Cố Diễn Trạch là thần tượng, đang lúc say rượu, không kiềm chế được mà nói hết ra: “Tôi có nói gì sai đâu, giới truyền thông đưa tin đầy ra đấy còn gì, chẳng lẽ mọi người không biết? Giả vờ cái gì mà giả vờ? Chưa biết chừng lúc này vợ cậu ta đang ngồi nhà dùng nước mắt để rửa mặt ấy chứ!”

Cố Diễn Trạch đứng bật dậy: “Cậu nói lại lần nữa xem!”

Dương Hựu Khải cười: “Ái chà, tức giận rồi à? Ha ha... Vợ cậu nhất định không bằng vợ tôi. Vợ tôi nóng tính, còn đang đòi li hôn kia kìa. Vợ cậu ấy à, chỉ có thể một mình nén giận, không dám làm ầm lên...”

Cố Diễn Trạch xông tới tóm cổ áo Dương Hựu Khải, hạ một cú đấm lên mặt anh ta. Mọi người vội vàng can ngăn.

“Nó uống say, nói linh tinh thôi!”

Dương Hựu Khải bị đánh vài cú, mặt thoáng cái tím bầm, đầu óc cũng tỉnh táo ra phần nào, cuống quýt ôm mặt nói: “Tôi... tôi say nên nói lung tung. Cậu đừng để bụng, đừng để bụng...”

Những người ở đây không ai dám đắc tội với nhà họ Cố, Cố Diễn Trạch vài năm nay danh nổi như cồn khắp thành phố Thâm Hạ, huống hồ còn có Cố Vân Tu làm mưa làm gió trên thương trường bấy lâu nay. Có ai không muốn kết thân với họ? Nếu đắc tội với Cố Diễn Trạch, chẳng những bản thân gặp rắc rối mà còn liên lụy tới người nhà.

Cố Diễn Trạch chỉnh lại quần áo, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Chuyện của tôi không phải ai cũng có thể phán xét!”

Thân Thiên Phong biết Cố Diễn Trạch thật sự đã tức giận, nhưng dẫu vậy cũng không thể gộp tất cả mọi người vào được, anh ta bèn kéo tay Cố Diễn Trạch nói: “Đều là bạn bè cả, Hựu Khải quá chén nên nói năng không ra sao, cậu chấp nó làm gì!”

Cố Diễn Trạch gạt tay Thân Thiên Phong ra: “Tôi về trước”

Cố Diễn Trạch vừa mới ra khỏi phòng đã có người lên tiếng: “Ghe thật, bảo vệ nhân tình như thế chẳng lẽ lần này là thật? Nghe nói em này cũng xinh lắm”.

“Tôi rất muốn biết vợ và nhân tình của Diễn Trạch ai đẹp hơn ai. Những người dự lễ cưới về chẳng phải đều xuýt xoa khen ngợi nhan sắc cô ta đấy thôi”

“Chắc chắn là rất đẹp, nếu không thì sao lọt vào mắt Cố Diễn Trạch được?”

“Bớt lời đi!”

Phòng được cách âm, nhưng Cố Diễn Trạch ra ngoài còn chưa đóng cửa. Nghe những lời họ nói, hai bàn tay anh siết chặt, nhưng kiềm chế không xông vào trong. Anh tìm phòng trống ngồi một mình uống rượu. Hóa ra tất cả mọi người đều nghĩ về anh như vậy, thậm chí còn khinh bỉ anh. Thế nhưng, người có tư cách lên tiếng nhất trong chuyện này đang làm gì?

Phòng được cách âm, nhưng Cố Diễn Trạch ra ngoài còn chưa đóng cửa. Nghe những lời họ nói, hai bàn tay anh siết chặt, nhưng kiềm chế không xông vào trong. Anh tìm phòng trống ngồi một mình uống rượu. Hóa ra tất cả mọi người đều nghĩ về anh như vậy, thậm chí còn khinh bỉ anh. Thế nhưng, người có tư cách lên tiếng nhất trong chuyện này đang làm gì.

Anh một mình uống hết mấy chai rượu. Cô gái có đôi mắt to bung rượu vào, quan sát quần áo trên người Cố Diễn Trạch, đặt rượu lên bàn, sau đó không ra khỏi phòng ngay mà ngồi xuống: “Anh trai sao lại ngồi đây uống rượu một mình thế?”

Cố Diễn Trạch mở nắp chai rượu, hoàn toàn không để tâm tới việc trong phòng có thêm một người.

“Uống một mình càng buồn thêm đấy, em uống cùng anh nhé!” Khi bàn tay cô ta chạm tới tay Cố Diễn Trạch, anh mới chịu ngẩng đầu lên nhìn.

Quả nhiên là một người đẹp, đáng tiếc, trang điểm quá dày, lông mi quá giả, giọng nói quá điệu, nụ cười thì quá thiếu tự nhiên. Cố Diễn Trạch cười khẩy, phớt lờ đối phương, tiếp tục rót rượu vào ly.

“Một mình uống rượu giải sầu chắc chắn là có chuyện không như ý, nếu không là công việc thì hẳn là tình cảm? Em đoán không sai chứ?” Cô gái không bận tâm thái độ của Cố Diễn Trạch, tiếp tục làm nhảm.

Cố Diễn Trạch cầm ly rượu lên, nhìn cô ả và nói: “Mọi người đều nói tính cách tôi không tốt, cô cảm thấy sao?”

“Sao có thể chứ, nhất định là họ hiểu...”

Không đợi đôi phương nói xong hai chữ “hiểu lắm”, Cố Diễn Trạch đã hất cả ly rượu lên người cô ta. Anh mỉm cười nói: “Tôi cũng cảm thấy họ hiểu lắm”.

Cô ả đứng phất dậy, bấy giờ mới biết không nên động tới người đàn ông này. Quản lý rất nhanh đã có mặt, cuống quýt bắt cô ả xin lỗi Cố Diễn Trạch nhưng Cố Diễn Trạch mặc kệ bọn họ, tiếp tục uống rượu. Quản lý bất đắc dĩ lôi cô ả kia ra khỏi phòng.

Ngay cả uống rượu cũng không thoải mái, Cố Diễn Trạch cầm ly rượu, dựa lưng vào tường.

Bùi Sơ Ảnh từ trong phòng tắm đi ra đã thấy cửa bị đập ầm ầm. Cô chăm chú lắng nghe một lúc, xác định là cửa nhà mình mới chậm rãi đi ra mở. Cửa vừa được mở ra, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt cô. Sơ Ảnh lập tức bịt mũi lại, liếc nhìn Cố Diễn Trạch. Rốt cuộc anh ấy đã uống bao nhiêu rượu? Cứ như là người vừa chui ra từ hũ rượu không bằng. Cô cũng không biết anh làm thế nào mà về nhà được.

Cố Diễn Trạch say mềm, ánh mắt mờ mịt như được phủ một tầng hơi mỏng. Sơ Ảnh không đoán ra tâm tư của anh nhưng dám chắc anh đang nhìn mình. Cô diu anh vào nhà, bỗng nhiên anh chớp lấy gương mặt cô, tay dùng sức rất mạnh.

“Anh làm cái gì thế?”

“Làm cái gì à?”

Cố Diễn Trạch bật cười, không để Sơ Ảnh đỡ mình mà còn kéo xồng xộc cô vào phòng. Sơ Ảnh không thể chống cự nổi, chỉ có thể để mặc anh kéo đi.

“Cố Diễn Trạch, anh muốn làm gì?”

“Muốn làm gì?” Anh túm tay cô: “Muốn làm gì em còn không rõ?”

Dứt lời, Cố Diễn Trạch đẩy Sơ Ảnh xuống giường, nằm đè lên người cô, mắt trừng lớn: “Em nói xem anh muốn làm gì?”

Sơ Ảnh không hiểu vì sao Cố Diễn Trạch tự dưng trút giận lên đầu mình. Cô gắng sức dùng tay đẩy, dùng chân đạp, đáng tiếc cả tay và chân đều bị người đàn ông kia khống chế.

“Em phản kháng cái gì chứ? Chẳng lẽ em quên nghĩa vụ vợ chồng rồi à? Nhưng không sao, em quên thì để anh nhắc cho em tỉnh táo lại!”

“Không, không được...” Sơ Ảnh giãy giụa.

Cố Diễn Trạch phớt lờ thái độ của cô, cúi xuống hôn lên mặt cô, đến khi đầu lưỡi cảm nhận được vị mặn, anh phẫn nộ: “Em căm ghét anh như vậy sao? Vì sao phải khóc? Vì sao?”

Anh không ngừng gào thét, thậm chí bàn tay còn siết chặt cổ cô.

Nước mắt cô liên tục trào ra. Cô không phản kháng nữa, nhưng anh dường như đã nổi điên lên: “Em rốt cuộc đang làm gì? Em thù thân vì ai? Vì ai? Nói!”

Đôi mắt đỏ rực của Cố Diễn Trạch càng ngày càng mờ đi trong tầm nhìn của cô, không còn cảm giác đau đớn, cũng không kháng cự.

Vì sao? Vì sao lại biến thành như vậy?

Chửi mắng cô đi! Cả đời này, cô không có tư cách hưởng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Đại học Kiến trúc Trình Lý tổ chức kỉ niệm tròn một trăm tuổi, rất nhiều nhân sĩ thành công ở nhiều lĩnh vực được mời đến tham dự, trong đó có cả ngài thị trưởng. Bầu không khí ở Trình Lý gần đây vô cùng tấp nập, một ngày trước lễ kỉ niệm, toàn bộ giảng viên và sinh viên đã được diễn tập đón tiếp các vị lãnh đạo và hiệu trưởng các trường ngoại quốc. Trên bục giảng, chủ nhiệm đang hào hứng hướng dẫn từng bước, nhưng bên dưới, sinh viên hoàn toàn đặt sự chú ý vào màn hình di động. Mãi tới khi nghe được thông báo trường sẽ cấp cho mỗi sinh viên mười đồng tiền ăn, họ mới tỏ ra phấn khởi một chút.

“Cái này có được xem là thù lao cho chúng ta không?” Phương Hiểu kéo tay Bùi Sơ Ảnh hỏi, so với việc cả ngày hôm sau phải phơi nắng, mười đồng này có vẻ rẻ quá thì phải.

“Thôi, có còn hơn không!” Bùi Sơ Ảnh nhìn bảng biểu chương trình ngày mai, hỏi Phương Hiểu: “Cậu định đi nghe buổi tọa đàm của ai?”

“Đương nhiên là Lâm Trạch.” Phương Hiểu trả lời chắc nịch: “Nhưng chắc chắn sẽ đông lắm đấy, bọn mình phải đến sớm tranh chỗ!”

Bùi Sơ Ảnh cười: “Ừ!”

Lâm Trạch không phải người tuổi trẻ tài cao nhất trong số những vị khách mời, cũng không phải là nhà diễn thuyết có kinh nghiệm và kiến thức phong phú nhất, nhưng anh ta lại chiếm được cảm tình và sự thán phục của đông đảo sinh viên nhờ vào sự từng trải và quá trình phấn đấu đầy li kì. Lâm Trạch vốn là một chàng trai sinh ra trong một gia đình bình thường, chỉ dựa vào tài năng của mình mà thăng tiến không ngừng, sau đó nhận được học bổng du học Mỹ. Anh ta có thiên phú về máy vi tính, quãng thời gian ở nước ngoài đã tự viết được một phần mềm trò chơi, vừa tung ra thị trường đã tạo nên cơn sốt. Chính điều này đã giúp anh ta nhanh chóng được có tên trong danh sách những người giàu trẻ tuổi, trở thành một minh chứng điển hình cho việc tự lực làm nên thành công.

Bài diễn thuyết của Lâm Trạch được đúc rút từ chính kinh nghiệm của bản thân anh ta, vì thế mọi người càng cảm thấy những điều anh ta nói rất đáng tin, và anh ta tựa như một người trong huyền thoại.

Ngày hôm sau, Lâm Trạch đã có mặt khá sớm ở hội trường. Phương Hiểu nhìn anh ta đứng trên bục giảng, nói: “Ôi không biết anh ta có người yêu chưa?”

Bên cạnh lập tức có bạn học đáp: “Kiểu đàn ông này phải đánh hạ từ trước mới được, bây giờ anh ta thành công, giàu có rồi, chắc chắn yêu cầu đối với bạn gái càng cao”.

“Chưa chắc! Biết đâu vì anh ta xuất thân bình thường nên lại thích cô bé lọ lem”.

“Hậu di chứng của việc xem quá nhiều phim!”

...

Lâm Trạch diễn thuyết xong, các sinh viên bắt đầu nhốn nháo đặt câu hỏi, anh ta thản nhiên cười, ý bảo mọi người cứ hỏi thẳng. Phần lớn sinh viên đều tỏ ra hứng thú đối với sự thành công của anh ta ở Mỹ, nhưng cũng có một vài câu hỏi lạc đề: “Xin hỏi anh Lâm thích mẫu phụ nữ thế nào?”

Toàn bộ hội trường vỗ tay rào rào hưởng ứng. Lâm Trạch mỉm cười, cầm micro nói: “Nếu vài năm trước được hỏi câu này, tôi nhất định sẽ giới thiệu cô gái ấy với các bạn. Đáng tiếc, hiện giờ không tìm thấy cô ấy đâu, nên tôi không thể miêu tả được”.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, dường như đã bị câu trả lời của Lâm Trạch làm cho chấn động.

Nữ sinh đặt câu hỏi suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Ý anh là anh vẫn còn yêu cô gái đó, mặc dù chị ấy đã rời xa anh? Em tin là có một người bạn trai như anh, chị ấy nhất định sẽ quay về!” Nữ sinh đặt câu hỏi suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Ý anh là anh vẫn còn yêu cô gái đó, mặc dù chị ấy đã rời xa anh? Em tin là có một người bạn trai như anh, chị ấy nhất định sẽ quay về!”

Bùi Sơ Ảnh đứng khá xa sân khấu nên không nhìn rõ vẻ mặt của Lâm Trạch, cô nhỏ giọng nói thầm: “Chị ấy không quay về được nữa”.

“Ai cơ?” Phương Hiểu ngạc nhiên hỏi.

Sơ Ảnh lắc đầu, lặng lẽ rời khỏi hội trường, bên trong mọi người vẫn luân phiên đặt câu hỏi. Đáy lòng cô như có thứ gì đó vừa bị vạch trần, ngay tại thời điểm cô không hề có sự chuẩn bị.

Sơ Ảnh cúi đầu bước đi, không chú ý đụng phải một người, cô dừng chân, cuống quýt nói xin lỗi.

Cố Diễn Trạch tò mò nhìn theo cô gái, mặt cô ấy vẫn cúi gằm, ánh mắt anh bỗng dưng xuất hiện thứ cảm xúc kì lạ. Mái tóc dài của cô gái kia khẽ đong đưa theo nhịp bước chân, giống như những con sóng đang nhẹ nhàng xô bờ.

Trần Cảnh Minh vỗ vai Cố Diễn Trạch, cười một cách mờ ám: “Mĩ nhân của khoa báo chí trường tớ đấy”

“Sao điệu cười của cậu gian xảo thế?” Cố Diễn Trạch quay lại nhìn Trần Cảnh Minh.

“À thấy cuộc đời cậu quá thuận buồm xuôi gió nên muốn tặng cậu một thử thách thôi!”

Trần Cảnh Minh thuận miệng nói bừa nhưng không ngờ câu nói đó lại trở thành một lời tiên đoán.

“Nếu cậu cũng hứng thú với học tập như hứng thú với việc thăm dò đời tư nữ sinh thì đã không trượt Đại học Xuyên Nhiên.” Cố Diễn Trạch châm chọc, thấy sắc mặt Trần Cảnh Minh biến đổi, anh cười thỏa mãn.

“Đừng có động vào vết thương lòng của người ta chứ!” Không thi đỗ vào Đại học Xuyên Nhiên là sự thất bại thê thảm nhất đối với Trần Cảnh Minh. Mặc dù Trình Lý cũng là một trường khá được nhưng đương nhiên không thể sánh ngang với Xuyên Nhiên.

Cố Diễn Trạch phớt lờ anh ta, tiếp tục đứng ngoài cửa chờ Lâm Trạch. Từ lâu Trần Cảnh Minh đã coi Lâm Trạch là thần tượng, lần này mượn quan hệ của Cố Diễn Trạch để tới gặp anh ta, vậy nên hết sức niềm nở với Cố Diễn Trạch, Lâm Trạch vừa đi ra liền nhìn thấy Cố Diễn Trạch. Đương nhiên anh không cho rằng cậu ta tới đón mình, thấy Trần Cảnh Minh đứng bên cạnh, Lâm Trạch gật đầu tỏ ý chào hỏi.

“Chào anh, chào anh. Em là nghiên cứu sinh trường Trình Lý, được gặp anh đúng là vinh hạnh!” Trần Cảnh Minh háo hức tiến lên chào hỏi.

Lâm Trạch nhìn Cố Diễn Trạch dò hỏi.

Cố Diễn Trạch thản nhiên nói: “Đây là bạn học cấp ba của em”, ngừng một chút, anh nói:

“Mặc dù bọn em từng học chung lớp nhưng đảm bảo IQ hai đứa không cùng đẳng cấp!”.

Lâm Trạch liếc Cố Diễn Trạch một cái, đúng là đồ trẻ con.

Về trường với anh luôn hay ở lại đây chơi?.

“Ở lại.”

Lâm Trạch không nói gì thêm, lên xe mà Đại học Xuyên Nhiên cứ tới đón.

“Đúng là những người thành công, nhất cử nhất động đều đầy phong độ.” Trần Cảnh Minh nhìn theo Lâm Trạch bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Vì thế cậu mãi mãi chỉ có thể làm một người hâm mộ!” Cố Diễn Trạch dừng dừng nói.

Trần Cảnh Minh vờ như không nghe thấy câu châm chọc của anh: “Này cậu chơi với anh Lâm Trạch lâu như thế sao không học được tí phong độ nào của anh ấy thế?”.

“Trước mặt người bình thường, phong độ đương nhiên phải giấu thật kĩ!”

Trần Cảnh Minh ghen hòng, lườm Cố Diễn Trạch một cái.

Tuy nhiên Cố Diễn Trạch nói không hề sai, thái độ của anh ở công ty thực tập và lúc này khác nhau một trời một vực. Anh luôn là một người biết cách sắm tốt vai diễn của mình ở đúng nơi đúng lúc, đương nhiên, anh không quên mục đích chính hôm nay mình tới tìm Trần Cảnh Minh. Hai người đi đến một nơi yên tĩnh, Cố Diễn Trạch mới nói: “Cậu và Phương Vũ liên lạc với nhau lần cuối cùng là khi nào?”.

Trần Cảnh Minh không ngờ, thấy Cố Diễn Trạch đích thân tới tìm mình thì đã đoán ra là chuyện liên quan tới Trương Phương Vũ. Mặc dù sự việc đã qua lâu nhưng Trần Cảnh Minh biết Cố Diễn Trạch nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Từ khi học chung với nhau, Trần Cảnh Minh đã nhận ra Cố Diễn Trạch là một người ngang ngạnh, trên lớp thường xuyên tranh luận với giáo viên, lần nào cũng phải giành phần thắng mới chịu thôi, chỉ những khi có mặt Trương Phương Vũ, Cố Diễn Trạch mới trở nên yên phận và nghe lời. Hai người chẳng khác nào anh em.

Trước kia bị bố bắt sang Mỹ du học, Cố Diễn Trạch sống chết không chịu đi, cố chấp không ai khuyên nổi vậy mà chỉ một câu nói của Trương Phương Vũ, anh liền ngậm ngùi đi Mỹ, thậm chí rất lâu mới quay về. Chẳng trách khi đó cả trường đều cho rằng mối quan hệ giữa hai thiên tài này đã vượt qua cả quan hệ bạn bè, ngay cả lời từ chối những cô gái theo đuổi họ cũng giống nhau.

Nghĩ đến thời trai trẻ tự do tự tại và bóng dáng cô độc nào đó của hiện tại, Trần Cảnh Minh cắt về mặt bồn cọt đi, nói: “Cũng có liên lạc mấy lần, trước kia tớ luôn cho rằng chỗ của mình là ở Đại học Xuyên Nhiên mà, nên rất hay qua bên đó”.

Cố Diễn Trạch nằm trên sofa, vẻ mặt mệt mỏi. Ngay cả Trần Cảnh Minh cũng kinh ngạc.

“Thế cậu biết bạn gái của Phương Vũ không?”

Trần Cảnh Minh có cảm giác như sét đánh ngang tai. “Có bạn gái á?” Anh ta vô thức thốt lên.

Cố Diễn Trạch tinh ý nhận ra biểu hiện của Trần Cảnh Minh. Anh không nói gì thêm, câu phản vấn của Trần Cảnh Minh đã chứng tỏ không thể moi được tin tức gì từ cậu ta.

“Tớ đi dạo một lát, chốc nữa về sẽ gọi cho cậu.”

Trần Cảnh Minh cũng hiểu tâm trạng lúc này của Cố Diễn Trạch không hề tốt. Có lẽ, sau khi Trương Phương Vũ ra đi, bên cạnh Cố Diễn Trạch sẽ không còn một người bạn nào như vậy nữa.

Cố Diễn Trạch đi dạo trên con đường nhỏ rợp bóng cây trong khuôn viên Đại học Trình Lý.

Sắc trời đã tối, dưới ánh đèn đường, tán cây đen sẫm lung lay như những bóng ma. Anh cứ lững thững đi như vậy, mãi khi đi đến một hồ nước nhân tạo, anh mới dừng chân, thở dài một hơi. Lúc đang định quay về, anh đột nhiên nhìn thấy một người, anh bất giác nở nụ cười. Đúng là duyên phận hiếm có. Cô gái kia chính là người đã va phải anh ở cửa hội trường.

“Cẩn thận! Có rần”

Cố Diễn Trạch hét lên, sau đó chăm chú dõi theo hành động của người con gái trước mặt, chờ mong dáng vẻ cuồng quýt của cô Nhưng nụ cười trên mặt anh nhanh chóng tắt ngấm.

Cô gái kia nghe tiếng hét của anh, theo phản xạ nhảy lại đằng sau. Không may, cô đứng sát mép bờ hồ, thế là một tiếng “tôm” lớn vang lên.

Cố Diễn Trạch hoàn toàn không ngờ sự việc lại diễn ra như vậy. Anh cấp tốc nhảy xuống cứu nạn nhân do trò đùa của mình gây ra.

Tiếng động khá lớn, thu hút sự chú ý của những người xung quanh, có người hét lên: “Có người ngã xuống hồ!”, có người vội vàng chạy lại giúp đỡ. Tất cả đều nhìn không rời mắt vào cô gái vừa được cứu lên.

Bùi Sơ Ảnh ảo não nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, cô quay lại nhìn kẻ đầu sỏ, nhất thời chưa thể xác định anh ta cố tình trêu chọc hay thật sự có rần. Nhưng hễ nghĩ tới chữ “rần” là cơ thể cô không khỏi run lên.

“Vừa nãy... Vừa nãy cái dây kia nhìn trông giống rần lắm...” Cố Diễn Trạch gượng cười giải thích. Người anh cũng đã ướt như chuột lột, không tránh khỏi buồn bực vì dáng vẻ mình lúc này và cục diện thê thảm do mình tạo ra.

Bùi Sơ Ảnh tỉ mỉ quan sát người con trai trước mặt, tỏ ra mình là người cực kì rộng lượng, cô nói: “Chắc tôi nên nói cho anh biết, tôi biết bơi đấy!”

Mọi người vây quanh bật cười nghiêng ngả, thậm chí có người còn lên tiếng: “Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân mà chọn sai đối tượng rồi!”.

Cố Diễn Trạch phát huy bản lĩnh kiên nhẫn của mình giống khi đi học, anh đuổi theo Bùi Sơ Ảnh: “Dù sao tôi cũng vì cứu em mới thành cái bộ dạng này!”. Vừa nói, anh vừa chỉ vào quần áo của mình, vẻ mặt cực kì đáng thương.

“Thế anh muốn mặc quần áo con gái không?”

Lúc này thì Sơ Ảnh đã khẳng định được anh ta chỉ muốn trêu chọc mình, nhưng cô cũng thật chẳng ngờ mình lại ngã vào hồ nước.

Cô gái này đúng là không dễ đối phó! Cố Diễn Trạch thầm oán thán, lát sau anh bật cười: “Có thể cho mượn quần áo của bạn trai em không?”

“Rất tiếc, tôi single!” Nói xong, Sơ Ảnh bỏ đi, chỉ muốn nhanh chóng về phòng thanh bộ đồ ướt sũng này ra.

“Sao tôi lại xui xẻo thế không biết! Gặp phải một cô gái lòng dạ sắt đá!” Cố Diễn Trạch vờ tỏ ra đáng thương: “Các bạn nói xem, tôi ướt sũng hết cả người vì cứu cô gái này, thế mà cô ấy không hề có ý định chịu trách nhiệm!”

Hai người vừa đi vừa nói, đã ra tới chỗ đông người, tiếng nói của Cố Diễn Trạch khá lớn, mọi người đều tò mò xúm lại xem.

Bùi Sơ Ảnh cảm thấy nhức đầu.

“Bạn nữ này sắt đá quá!” Có người tỏ ra đồng cảm với Cố Diễn Trạch.

Nhưng cũng có người lên tiếng bênh vực Sơ Ảnh: “Chịu trách nhiệm gì?”

Cố Diễn Trạch chỉ cười không nói, mái tóc ướt sũng dán trên trán, trông anh như một chàng sinh viên hiền lành, chẳng hề có ý định công kích ai.

“Có phải tình nhân cãi nhau không thế?”

“Xem ra cãi nhau to rồi!” Ai đó cười.

Bùi Sơ Ảnh bực bội, mặc kệ người con trai kia, cô bước nhanh về kí túc. Thế nhưng Cố Diễn Trạch có vẻ đã kiên quyết bám theo cô cho bằng được.

“Tóm lại là anh muốn gì?” Bùi Sơ Ảnh mắt mặt cau gắt hỏi.

“Ồ!” Cô Diễn Trạch tỏ ra kinh ngạc: “Hóa ra em không bị câm”.

Sơ Ảnh ghen hờn, lập tức quay người đi. Cô Diễn Trạch tủm tỉm cười, đuổi theo giữ cô lại, không đợi cô mở miệng, anh đã nói trước: “Tôi thật sự vô tội. Lỗi là do cái dây kia. Hôn nữa vì cứu em mà tôi biến thành cái dạng này, em không nên tức giận nữa. Lát nữa tôi còn có việc, dù em muốn mặc kệ tôi thì ít nhất cũng giúp tôi sấy đi động đã, như thế tôi mới gọi điện báo bạn tôi tới đón được chứ?”.

Cô Diễn Trạch nói bằng giọng vô cùng đáng thương.

Sơ Ảnh liếc nhìn nước nhỏ giọt từ chiếc đi động, bắt đầu mềm lòng. Không thể phủ nhận đây là vì cô....

Cô cầm lấy đi động của Cô Diễn Trạch, trở về kí túc xá.

“Tôi đợi em ở đây.”

Sơ Ảnh khựng người lại một chút, sau đó tiếp tục đi.

Cô mới đi chưa được bao lâu thì có một nữ sinh khác cầm một bộ quần áo đi tới trước mặt Cô Diễn Trạch.

“Là anh phải không? Ở đây chỉ có mình anh là bị ướt sũng thôi!” Phương Hiểu đưa quần áo cho Cô Diễn Trạch, sau đó tỉ mỉ quan sát anh: “Anh là... Cô Diễn Trạch?”

Cô Diễn Trạch ngơ ngác, chỉ biết gật đầu.

“Trời ạ, không ngờ em có thể được gặp anh!” Phương Hiểu phấn khích, lát sau mới nhớ ra phải giải thích: “Em cũng học cấp ba ở Xuyên Nhiên, hồi đó anh là thần tượng của em đấy. Cả đám bạn học của em cũng rất ngưỡng mộ anh...”

“Có thể cho anh hỏi bộ quần áo này là thế nào không...?”

“À, vừa nãy Sơ Ảnh bảo em mang xuống cho người con trai ướt như chuột lột đang đứng dưới này. Em tiếc kinh khủng ấy, bộ này em mới mua định tặng bạn trai, vẫn còn nguyên mác đây này. Biết là anh rồi nên em không tiếc nữa...”

Uớt như chuột lột?

Cô Diễn Trạch cúi đầu nhìn mình, câu thành ngữ này hình dung rất chính xác.

Anh cười: “Cảm ơn em, vậy anh đi thay đồ đã”.

Phương Hiểu gật đầu như gà mổ thóc, vừa quay về phòng, cô ấy đã phát huy bản lĩnh “bà tám” của mình: “Sơ Ảnh! Số cậu quá son! Gặp được cả Cô Diễn Trạch...”

Bùi Sơ Ảnh ho “khụ” một tiếng: “Cậu thử ngã xuống nước xem!”

Đã bị rơi xuống hồ, ướt như chuột lột rồi mà còn có người khen mình gặp vận son!

Bùi Sơ Ảnh vừa nói chuyện với Phương Hiểu, vừa sấy đi động, trong lòng vẫn chưa hết phần nộ. Phương Hiểu mới xuống đưa áo cho anh ta mà đã bị mua chuộc, nghĩ đến ban nãy anh ta nói những lời kia trước mặt nhiều người như vậy, Sơ Ảnh càng cảm thấy mất mặt.

“Cô Diễn Trạch là nhân vật làm mưa làm gió ở trường cấp ba Xuyên Nhiên bọn tớ. Anh ấy và anh Trương Phương Vũ được xem như cặp thiên tài song sinh, tham gia bất cứ cuộc thi nào, hai người họ đều ẵm hai giải nhất nhì về. Làm bài thi môn Lí tổng hợp, Cô Diễn Trạch mà không được điểm tối đa mới khiến mọi người kinh ngạc. Cũng có một lần bị trừ điểm, nhưng đó là vì anh ấy ốm, chưa làm hết bài đã ngủ. Các cậu biết Bắc Thần không? Cô Diễn Trạch chính là người thừa kế duy nhất của Bắc Thần đấy. Anh họ của anh ấy là tổng giám đốc Cố Vân Tu của Bắc Thần, chú của anh ấy là phó thị trường...”

“Tớ tưởng Bắc Thần ở Thâm Hạ cơ mà?” Một bạn cùng phòng tò mò hỏi.

“Đây là cậu không biết rồi, Bắc Thần ban đầu ở đây, về sau chuyển tới Thâm Hạ, nghe nói do chính quyền thành phố hạn chế sự phát triển của họ ở đây.” Phương Hiểu tỏ ra hiểu rõ nội tình.

“Đây chính là vị phú nhị đại (1) trong truyền thuyết đấy hả?” Ai đó hỏi.

“No no no! Đây là một vị con cưng của trời.”

Phương Hiểu vừa dứt lời, Sơ Ảnh đã quăng chiếc đi động cho cô: “Vậy cậu mang đi động xuống cho vị “con cưng của trời” nhà cậu đi!”

Phuong Hiểu hớn hờ ra mặt: “Tuân lệnh!”

“Phuong Hiểu!” Một người khác gọi: “Anh ta mặc quần áo cậu đưa, nhà anh ta giàu như thế, xem ra lần này cậu được món hời rồi”.

“Ai như cái đồ háms tiền các cậu chứ!”

“Vâng, chỉ có Phuong Hiểu cậu là coi tiền như cỏ rác, lần sau cầm được mang thẻ com của tớ đi ăn đấy nhá!”

Bùi Sơ Ảnh bật cười. Bấy giờ cô mới nhớ ra mình vội vàng sẩy đi động cho Cố Diễn Trạch trong khi tóc cô vẫn còn ướt. Cô lại bật máy, sấy tóc mình. Vai áo đã bị nước rò xuống ướt đầm. Xong xuôi, cô uống một viên cảm cúm, đề phòng cơ thể bị nhiễm lạnh.

Đêm đó, chủ đề trò chuyện của bốn cô gái đều xoay quanh Cố Diễn Trạch, từ chuyện trung học đến những sự kiện xảy ra trong cuộc đời anh ta.

“Phuong Hiểu, cậu không đi làm phóng viên đúng là uổng phí tài năng.”

“Không uổng, không uổng! Tớ học báo chí mà...”

Mọi người trêu đùa, Sơ Ảnh miễn cưỡng mở miệng: “Anh ấy có biết chơi bóng rổ không...”

“Đương nhiên là có, siêu là đẳng khác!”

Bùi Sơ Ảnh gật đầu, sau đó một đêm mộng đẹp.

Cố Diễn Trạch thay quần áo xong, lại đứng đợi trước cửa kí túc xá nữ. Giờ này khá nhiều sinh viên ở bên ngoài trở về phòng, thỉnh thoảng có người nhìn anh dò xét. Anh nhú mày, hóa ra đây là tình trạng của những chàng trai đứng dưới kí túc xá nữ chờ bạn gái mình, cảm giác hết như một con vật nào đó bị nhốt trong lồng để cho người ta vây lại xem.

Cũng may, Cố Diễn Trạch mới đợi được một lát thì Phuong Hiểu cầm điện thoại xuống. Anh nhìn đi động, rồi lại nhìn Phuong Hiểu.

“Anh Cố, mặc dù quần áo em đưa cho anh là mới nhưng anh yên tâm, em không định đòi tiền đâu.

Cố Diễn Trạch há hốc miệng, nghẹn họng một lúc mới nói tiếp: “Cảm ơn em”

“Cảm ơn gì chứ! À đúng rồi, đi động do Sơ Ảnh sẩy cho anh, em không biết nó có định thu phí hay không...”

Cố Diễn Trạch mỉm cười: “Ừm, vậy thì phải làm sao...”

Phuong Hiểu nhanh nhẩu nói: “Anh phải tự hỏi nó thôi! Cơ mà chắc anh chưa có số của nó phải không? Ngày trước em nghe nói trí nhớ của anh rất tốt, em chỉ nói một lần: 134..., 136..., 134..., 134... Trong bốn số điện thoại này có một số của Sơ Ảnh. Anh về suy nghĩ nhé!.

Phuong Hiểu vừa về phòng vừa tủm tủm cười, lần này hẳn là có thể thúc đẩy chuyện vui của Sơ Ảnh rồi. Duyên phận đã cho gặp gỡ thì nhất định không được để nó chạy mất.

Cố Diễn Trạch cười cười, Phuong Hiểu vừa dứt lời, anh đã ghi nhớ số điện thoại “độc nhất vô nhị” kia. Trong bốn dãy số, có ba dãy bắt đầu bằng 134, nếu đối phương đã có ý tác hợp thì đương nhiên phải là dãy số 136.

Anh khởi động lại đi động của mình, đã hoạt động bình thường. Do dự một lúc, Cố Diễn Trạch gọi điện cho Trần Cảnh Minh.

“Tuồng cậu mất tích rồi chứ! Còn tất cả đi động!”

“Nói vớ vẩn, tìm chỗ nào nói chuyện đi!”

Trần Cảnh Minh đưa Cố Diễn Trạch về phòng mình, chỉ sang chiếc giường bên cạnh và nói: “Thằng bạn cùng phòng đi thăm người yêu rồi. Cậu ngủ giường đó đi”.

Cố Diễn Trạch bĩu môi không nói.

“Bệnh sạch sẽ của cậu có phát tác lúc này không đấy?”

“Người đã đứng dưới mái hiên sao có thể không cúi đầu cho được!” Cố Diễn Trạch nói xong, phớt lờ Trần Cảnh Minh, đi vào phòng tắm.

Nghe Cố Diễn Trạch kể vài câu qua loa về sự việc tối nay, Trần Cảnh Minh không khỏi cảm thấy kinh ngạc: “Cậu chắc chắn đó là cô gái và phải cậu hôm nay?”

“Chắc chắn, cực kì chắc chắn! Ánh mắt cô ấy...” Đang nói, Cố Diễm Trạch bỗng ngừng lại.

“Không nên, không nên, thật sự không nên...”

“Cậu thôi niệm kinh bên tai tớ đi!”

Trần Cảnh Minh tỏ ra không thèm chấp nhặt: “Nói cho cậu biết, Bùi Sơ Ảnh đúng là hoa khôi trường tớ, nhưng trước giờ chưa từng thấy em ấy có bạn trai, chuyện này hết sức kì lạ. Bọn con trai theo đuổi Sơ Ảnh cực nhiều nhưng tất cả đều bị từ chối. Cậu có được số di động của em ý đúng là kì tích!”

“Tớ biết thừa cậu ghen tị!” Cố Diễm Trạch “hừ” một tiếng.

Trần Cảnh Minh đang nằm, nghe vậy liền bật dậy: “Tớ không thèm đùa với cậu đâu. Nếu cậu chỉ đơn giản cảm thấy thú vị thì không nói làm gì, nhưng nếu nghiêm túc thì thôi đi!”

“Vì sao?” Cố Diễm Trạch tò mò hỏi.

“Tớ thấy cô em này rất kì lạ. Ở tuổi này, có cô gái nào không chú ý ăn mặc trang điểm, nhưng em ý tuyệt đối không, còn từ chối bất cứ thằng con trai nào ngó ý. Rõ ràng là chuyện không bình thường. Thực ra em ấy cũng không có gì chứng mất mọi người, hoạt động tập thể đều không tham gia. Nhưng có một lần khi còn học năm nhất, Sơ Ảnh tham dự một cuộc thi vẽ, giành được giải nhất, bây giờ bức tranh ấy vẫn còn treo trong phòng trưng bày của trường. Mọi người chẳng ai ngờ một sinh viên năm nhất lại vẽ có hồn như thế. Lúc đó bọn tớ còn chưa gặp Bùi Sơ Ảnh, có người đoán: Con gái thông minh tài giỏi như vậy thì ngoại hình chẳng ra sao, thế là cả đám đánh cược với nhau, rồi cử một người đến xem mặt mũi em đó thế nào”

Cố Diễm Trạch tò mò: “Cậu ta nói sao?”

“Người còn đẹp hơn tranh”

“Thế thì làm sao?” Cố Diễm Trạch dừng dừng.

“Khó hiểu là việc, sang năm hai Bùi Sơ Ảnh chuyển khoa. Em ý có năng khiếu về bẩm sinh thể mà lại từ bỏ nó để chuyển sang học Báo chí, hơn nữa, nghe nói em ý còn xé hết tranh đã vẽ, vứt cả dụng cụ vẽ đi. Chắc chắn là có bí mật gì đó.”

“Cậu xem phim nhiều quá à?”

“Cậu thật không sợ hả?”

“Ai nói với cậu là tớ có hứng thú với cô em đó?”

(1) Thế hệ thứ hai trong gia tộc giàu có.

Phần 2

Sự thực là không có ai nói với Trần Cảnh Minh cả.

Hôm sau, Cố Diễm Trạch tới nơi ở của Lâm Trạch. Đại học Xuyên Nhiên có một dự án hợp tác với Lâm Trạch nên đã thu xếp cho anh ta một căn hộ, Cố Diễm Trạch tiện thể được thòm lầy. Vừa bước vào nhà, anh đã nghe thấy tiếng gõ bàn phím của Lâm Trạch.

Bữa sáng trên bàn đấy!” Lâm Trạch nói mà không quay đầu lại.

“Ai không biết chắc sẽ cho rằng anh có mắt ở sau lưng ấy nhỉ?”

“Vì thế chỉ có cậu mới biết là anh không có.

Cố Diễm Trạch bật cười: “Ngày nào cũng thế này anh không chán à? Máy tính bức xạ ác lắm đấy, cẩn thận chưa già đã yếu”

“Lo cái thân cậu trước đi. Bác trai vừa gọi điện cho anh hỏi bao giờ cậu về đấy.”

Cố Diễm Trạch day trán: “Lần trước em nói với bố là bao giờ về Thâm Hạ thì em về nhà”

“Bảo sao bác trai lại hỏi anh như vậy.”

Cố Diễm Trạch tỏ ra thông cảm: “Về nhà em sẽ bảo bố đầu tư cho anh”

“Đa tạ thiếu gia hào phóng!” Lâm Trạch hồ hững nói, bỗng dưng nhớ ra điều gì, quay lại hỏi: “Có tìm được không?”

Cố Diễn Trạch lắc đầu: “Hình như chẳng có ai biết chuyện Phương Vũ có bạn gái”

“Hay cậu nhầm?”

“Không.” Cố Diễn Trạch khẳng định: “Lúc Phương Vũ xảy ra chuyện, trong tay cậu ấy cầm một chiếc nhẫn kim cương.”

Cố Diễn Trạch vĩnh viễn không quên viên kim cương xanh lam ấy, nó và viên kim cương trên khuyên tai của anh là từ cùng một viên mà ra. Kì nghỉ đó, Cố Diễn Trạch đi du lịch Thụy Sĩ, tình cờ thấy một viên kim cương xanh lam rất đẹp, anh liền dùng toàn bộ tiền tiết kiệm của mình để mua, sau đó mời nhà thiết kế nổi tiếng để chế tác thành một đôi khuyên tai. Sau khi về nước, anh đưa một chiếc cho Tưởng Phương Vũ, thống nhất hai người đều đeo bên tai trái.

Lúc đó Cố Diễn Trạch còn nói với Tưởng Phương Vũ: “Sau này gặp được người con gái ở bên cạnh chúng ta cả đời thì sẽ chế tác chiếc khuyên tai này thành một chiếc nhẫn tặng cô ấy!”

Tưởng Phương Vũ vui vẻ đáp: “Ok!”

Hiện giờ, viên kim cương của anh vẫn là một chiếc khuyên tai, nhưng chiếc của Tưởng Phương Vũ đã biến thành nhẫn.

Phải là người con gái như thế nào mới có thể bước vào được trái tim Tưởng Phương Vũ mà ngay cả người bạn thân như anh cũng không biết? Có lẽ quan hệ giữa hai người họ đã vượt qua giới hạn tình bạn, có lẽ Tưởng Phương Vũ đã coi đó là người quan trọng nhất cuộc đời mình. Nghĩ vậy, Cố Diễn Trạch không khỏi chạnh lòng, anh không ngờ, sau khi người đó xuất hiện, Tưởng Phương Vũ lại giữ bí mật với cả mình.

Trước kia họ từng có một ước mơ, mua một chiếc du thuyền lớn, lần lượt đưa vợ con đi du lịch vòng quanh thế giới. Nhưng không ngờ, trong hai người lại có một người không tới được ngày đó.

Thời điểm Tưởng Phương Vũ xảy ra chuyện, Cố Diễn Trạch đang ở Mỹ, anh làm gì cũng không xong, trong lòng thấp thỏm không yên. Anh gọi điện cho Tưởng Phương Vũ nhưng không liên lạc được, bên gọi vào số máy bàn, lúc đó mới biết được tin dữ từ người giúp việc, anh vội vàng về nước. Kết quả điều tra của cảnh sát cho biết, Tưởng Phương Vũ lái xe khi say rượu, trên đường gặp phải con đông nên đã xảy ra tai nạn. Tâm trạng Cố Diễn Trạch chưa bao giờ tồi tệ như lúc đó, anh chỉ mong mình ngủ say mãi mãi không tỉnh dậy, hoặc là sau khi tỉnh dậy sẽ có người nói với anh: Tất cả chỉ là một cơn ác mộng. Tưởng Phương Vũ vẫn bình an, vẫn đang ở Đại học Xuyên Nhiên đợi anh về nước. Hai người họ còn chưa thực hiện được giấc mơ của mình, Tưởng Phương Vũ làm sao có thể từ bỏ mà ra đi như vậy.

Anh không tin, không thể tin được chuyện này.

Tưởng Phương Vũ lúc nào cũng nhắc nhở anh, lúc lái xe nhất định phải cẩn thận, không được lái quá nhanh, càng không được uống rượu. Cậu ấy cẩn thận như vậy, vì sao lại phạm sai lầm lớn đến thế?

Đến bệnh viện, nhìn thấy cơ thể lạnh băng của Tưởng Phương Vũ, anh rốt cuộc không thể cầm được nước mắt mà bật khóc.

Người anh em thân thiết ấy luôn ở bên anh, nói cho anh biết chỗ nào anh làm chưa đúng, chỗ nào cần sửa chữa, vì sao có thể ra đi bằng cách này, hơn nữa còn một đi không trở lại.

Quảng thời gian hai người ở cùng nhà, Tưởng Phương Vũ luôn quan tâm tới chuyện ăn uống của anh, luôn nhìn đồng quần áo bản của anh mà thờ dài rồi sau đó mang đi giặt. Lúc nào cậu ấy cũng làm tròn vai trò của một người anh trai.

Một lần, Cố Diễn Trạch buồn chán bèn hỏi Tưởng Phương Vũ: “Nếu sau này chúng ta cùng thích một cô gái thì sao?”

Tưởng Phương Vũ không do dự mà nói: “Đương nhiên mình sẽ nhường cậu rồi!”

Nếu không phải tận mắt thấy chiếc nhẫn mà Tưởng Phương Vũ cầm chặt trong tay, có lẽ Cố Diễn Trạch đã thật sự cho rằng đây là một chuyện không may. Nhưng rõ ràng Tưởng Phương Vũ là người rất bình tĩnh, có thể khiến cậu ấy mất kiểm soát đến mức để xảy ra tai nạn nhất định là người mà cậu ấy định tặng chiếc nhẫn kia.

Năm đó, việc học tập của Cố Diễn Trạch ở Mỹ chưa xong, sau khi về nước lại bị cha bắt vào Bắc Thần làm việc, tới tận bây giờ mới có dịp trở về Xuyên Nhiên cùng với Lâm Trạch.

Lâm Trạch nhìn Cố Diễn Trạch ngồi thẫn thờ: “Thế cậu định thế nào? Tiếp tục điều tra à?”

Cố Diễn Trạch gật đầu.

“Lắm lúc anh thấy cậu quá cố chấp, tìm được cô gái đó rồi thì sao? Tưởng Phương Vũ sẽ trở về được à? Hay cậu định trả thù? Nói cho cùng thì dù có nhân tố bên ngoài tác động nhưng sự việc là tự Tưởng Phương Vũ gây ra.

Em không làm gì cả, em chỉ muốn tìm hiểu rõ sự thật. Em không muốn để người bạn thân nhất của mình chết không rõ lí do.

Lâm Trạch lắc đầu tỏ ý không bằng lòng: “Cứ để không rõ ràng thực ra cũng tốt, cần gì phải tự chuốc lấy khó chịu vào người?”

Cố Diễn Trạch liếc Lâm Trạch một cái: “Em chỉ tin sự thật”.

Lâm Trạch mở miệng, định nói gì thêm nhưng lại thôi, nghĩ tới khi còn ở Mỹ, chính cái tính bướng bỉnh này của Cố Diễn Trạch đã thu hút anh.

“Nhất định em phải tìm ra sự thật.” Cố Diễn Trạch kiên định nói.

Ăn sáng xong, Cố Diễn Trạch lại một mình đi đến Đại học Xuyên Nhiên. Anh không có nhiều ấn tượng về ngôi trường này, mặc dù cả anh và Trương Phương Vũ từng cầm trên tay tờ thông báo trúng tuyển vào ngành học “hot” nhất ở đây nhưng cuối cùng anh còn chưa bước chân vào trường thì đã bị bố ép đi du học.

Đôi khi anh nghĩ, nếu năm xưa mình không đi Mỹ, liệu sự việc không may kia có xảy ra hay không? Ít nhất có anh ở bên cạnh Trương Phương Vũ, anh còn có thể khuyên nhủ cậu ấy, không để cậu ấy gặp tai nạn. Thế nhưng sau khi mọi thứ đã xảy ra rồi thì tất cả mọi cái “nếu như” đều chỉ là giả thiết mãi mãi không thành hiện thực mà thôi.

Ngành học của Trương Phương Vũ là Hóa học. Cố Diễn Trạch đến đây phòng thí nghiệm, trong lòng nghĩ có lẽ Trương Phương Vũ đã từng tới nơi này, tâm trạng anh không khỏi phần khích, giống như mình đang đến gần hơn với cuộc sống của Trương Phương Vũ. Anh vào một gian phòng, nhìn không rời mắt khỏi những chiếc lọ thủy tinh nhỏ, tưởng tượng ra hình ảnh Trương Phương Vũ cầm chúng trong tay, vẻ mặt chăm chú. Cảm giác của anh lúc này tựa như đang chứng kiến cảnh hoàng hôn tươi đẹp thì bỗng phát hiện ra trời đã tối đen.

Cố Diễn Trạch đi tiếp, chợt nghe thấy tiếng cãi vã truyền ra từ một căn phòng khác. Anh dừng lại ngoài cửa theo dõi.

Nhóm người bên trong đang tranh luận về một vấn đề, ý kiến bất đồng, không ai chịu nghe ai. Đứng nghe một lúc, Cố Diễn Trạch thản nhiên lên tiếng: “Các bạn có thể làm một thí nghiệm, lần lượt loại bỏ protein và tăng thêm chất xúc tác đối với DNA, sau đó quan sát xem DNA sẽ sản sinh ra hiện tượng gì”

Mấy người kia nhìn nhau một lúc rồi cười hỏi Cố Diễn Trạch: “Cậu là sinh viên trường này à?”

“Không phải.” Nói xong, Cố Diễn Trạch quay đi.

Một nữ sinh viên đột nhiên đuổi theo anh: “Cho hỏi, cậu có quen Trương Phương Vũ không?”

Cố Diễn Trạch sững người, anh quay lại, hàng lông mày khẽ nhíu.

“Xin lỗi, mình quá đường đột. Mình là Lâm Tư, nghiên cứu sinh ở đây. Trước kia mình học cùng lớp với Trương Phương Vũ, từng có lần thấy một bức ảnh của cậu ấy, trong đó có một người rất giống cậu.”

“Không giống.” Cố Diễn Trạch phản bác, anh mỉm cười: “Đó chính là mình”

Ngồi trong quán cà phê, Lâm Tư đan những ngón tay vào nhau, trong lòng vẫn không dám tin mình thật sự được gặp người đàn ông này.

“Ngày trước Phương Vũ thường nhắc tới cậu.”

“Thế à, cậu ấy nói gì?” Về mặt Cố Diễn Trạch cực kì thản nhiên, tựa như anh đang cố gắng che giấu đáy lòng cuộn sóng.

“Những lúc kể chuyện về cậu, Trương Phương Vũ luôn mỉm cười. Cậu ấy nói cậu thông minh ra sao, bướng bỉnh cố chấp thế nào, thậm chí mỗi khi gặp phải bài tập khó, cậu ấy đều nói nếu cậu ở đây nhất định sẽ lập tức làm được.” Lâm Tư thở dài.

“Cậu và Phương Vũ rất thân à?” Cố Diễn Trạch nhìn đối phương bằng ánh mắt dò hỏi.

“Ngày trước bọn mình cùng một tổ, cậu ấy là tổ trưởng...” Lâm Tư có phần hoảng loạn, giống như bí mật giấu kín trong lòng vừa bị người khác nhìn thấu.

“Nghe nói...” Cố Diễn Trạch ngừng lại, quan sát sắc mặt Lâm Tư: “Ngày trước Phương Vũ từng yêu một người, cậu gặp cô gái đó chưa?”

“Hóa ra đó là sự thật?” Lâm Tư lấy lại thái độ bình thường.

“Ý cậu là sao?” Cố Diễn Trạch tựa vào lưng ghế, đôi mắt chăm chú nhìn vào tách cà phê bốc hơi nghi ngút.

“Mặc dù bọn mình chưa từng gặp được bạn gái của Phương Vũ nhưng đúng là có một thời gian cậu ấy rất kì lạ, làm chuyện gì cũng tủm tỉm cười, ai tình mắt đều nhận ra cậu ấy đang yêu, chỉ có điều cậu ấy chưa từng nhắc tới.”

Cố Diễn Trạch vội hỏi: “Thế trước khi xảy ra vụ tai nạn, cậu ấy có gì bất thường không?”

Lâm Tư cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có một lần làm thí nghiệm, cậu ấy vô tình làm đổ hóa chất, suýt nữa dẫn tới hỏa hoạn. Một người cẩn thận như cậu ấy mà lại có lúc bất cẩn như vậy. Thậm chí, cậu ấy còn bắt đầu đi bar, học hút thuốc, từ bỏ cả cơ hội đi Mỹ du học, kì lạ nhất là cậu ấy trượt kì thi tiếng Anh cấp sáu”

Cố Diễn Trạch hiểu rõ những điều này có ý nghĩa gì, hai việc trước anh có thể chấp nhận, nhưng chỉ riêng chuyện Trương Phương Vũ thi trượt tiếng Anh cấp sáu thì không thể xảy ra, nó chẳng khác nào chuyện nghìn lẻ một đêm. Trương Phương Vũ cực kì có năng khiếu học tiếng Anh, trước kia học chung với nhau, ngay cả anh còn phải ao ước có được điểm số môn tiếng Anh cao như cậu ấy.

Phương Vũ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với cậu?

“Cậu nghĩ những hành vi bất thường đó là vì nguyên nhân gì?” Cố Diễn Trạch hỏi.

Lâm Tư cười: “Rất khó nói”

“Chẳng phải giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn ư?”

Biết không trả lời thì không xong, Lâm Tư đành nói: “Có lẽ là vì cậu ấy người yêu”

Sau cuộc nói chuyện, Cố Diễn Trạch càng thêm tin tưởng vào phỏng đoán của mình. Đi được vài bước, anh nghe thấy Lâm Tư lẩm nhẩm: “Cô gái đó hẳn là rất ưu tú, cũng rất may mắn”

nắm tay Cố Diễn Trạch siết chặt lại, nếu cô ta ưu tú như vậy thì vì sao lại khiến Trương Phương Vũ thành ra nông nổi kia.

Đi dạo trong khuôn viên trường, tâm trạng Cố Diễn Trạch càng thêm rối bời, cảm giác càng lúc càng tới gần chân tướng nhưng lại không có bất cứ manh mối nào. Anh gọi điện cho Trần Cảnh Minh, sau đó quay lại Đại học Trình Lý.

Nghe xong những suy luận của Cố Diễn Trạch, Trần Cảnh Minh chỉ hỏi: “Những điều này có ý nghĩa gì không?”

“Vì sao mọi người đều nói như thế?”

“Ai nữa?” Trần Cảnh Minh tò mò.

“Thần tượng của cậu chứ còn ai!” Cố Diễn Trạch lạnh lùng nói.

Trần Cảnh Minh mỉm cười: “Đành chịu thôi! Đây là suy nghĩ của những người bình thường bọn tôi. Thật chẳng hiểu vì sao cậu cứ thích tự hành hạ bản thân như thế”.

Cố Diễn Trạch lườm Trần Cảnh Minh một cái: “Đây là sự khác biệt giữa tớ và cậu!”

Trần Cảnh Minh không thêm bận tâm: “Tớ có thằng bạn đi theo chương trình trao đổi sinh viên hôm nay về, lát đi cùng cho vui, đằng nào tớ cậu cũng rảnh”.

Dưới ánh đèn rực rỡ, quán bar nhỏ nằm trong khuôn viên Đại học Trình Lý đã chật kín chỗ.

Phương Hiểu kéo tay Bùi Sơ Ảnh: “Cậu phải thường xuyên tới mấy chỗ này vào, ngày nào cũng ru rú trong kí túc sớm muộn gì người cũng mốc meo”

Sơ Ảnh để mặc Phương Hiểu chỉ trích, Phương Hiểu bị phốt lờ, trong lòng ảm ức, thề rằng hôm nay nhất quyết bắt Sơ Ảnh trả giá.

Hôm nay là sinh nhật của Lý Lệ, mọi người ngồi kín một chiếc bàn tròn lớn, phấn khích theo dõi đám nam thanh nữ tú đang hát hò nhảy múa. Trên sân khấu xuất hiện một người con trai cầm theo cây guitar, anh ta ngồi xuống và nói: “Hôm nay là sinh nhật của người con gái mà tôi thích, tôi xin hát ca khúc mà tôi viết tặng cô ấy. Chúc em sinh nhật vui vẻ!”.

Phương Hiểu kéo tay Lý Lệ: “Cảm động không?”

Anh chàng cất giọng hát, mọi người dường như đều bị anh ta làm cho cảm động. Nhạc vừa dứt, tiếng vỗ tay rào rào vang lên, ai đó nói to: “Lý Lệ, đồng ý làm bạn gái người ta đi!”

Đôi mắt Lý Lệ thoáng uрон ướt, cô im lặng hồi lâu rồi hờ hững lên tiếng: “Tôi rất cảm động, nhưng chỉ có thể nói cảm ơn anh”.

Anh chàng lặng lẽ rời sân khấu, mọi người vừa thất vọng, vừa phẫn nộ thay cho anh ta.

Bùi Sơ Ảnh nhìn người con trai kia, trái tim đột nhiên có cảm giác nhói đau, cái gì gọi là vô tình hóa hữu tình, cái gì gọi là kiên quyết. Có lẽ rất nhiều chuyện phải đợi đến cuối cùng mới phát hiện ra bản thân đã chọn sai đường.

“Chúng ta chơi trò nói thật hay mạo hiểm đi!” Phương Hiểu đột nhiên đề nghị. Mọi người biết Phương Hiểu muốn làm dịu đi bầu không khí đông băng nên đều gật đầu đồng ý.

“Thế này nhé, mọi người truyền tay nhau một ly rượu, lúc hô dừng, ly rượu ở trong tay ai thì người đó chịu phạt.” Lý Lệ nói quy tắc: “Bắt đầu từ tớ”

Người đầu tiên bị phạt là một bạn nữ cùng phòng kí túc với Bùi Sơ Ảnh.

“Tớ chọn mạo hiểm!”

“Được, sang bên kia hỏi người đàn ông đang uống rượu có muốn chơi trò tình một đêm không. Sau đó quay về đây nói cho bọn tớ biết về mặt của anh ta thế nào.” Lý Lệ phấn khích

Cô bạn kia may mắn trở về, mọi người nhìn cô ấy với vẻ chờ mong.

“Anh ta hỏi lại tớ: Có muốn hay không?”

Đám con gái bật cười: “Chọc ghẹo công khai cơ à!”

Người tiếp theo bị phạt là Phương Hiểu: “Tớ chọn mạo hiểm”

“Cậu chắc chắn?”

Trông vẻ mặt mờ ám của mọi người, Phương Hiểu nhụt chí: “Thế... Tớ chọn nói thật.

“Thành thật khai báo, lần đầu tiên của cậu và người đó, cậu biểu hiện thế nào?”

Phương Hiểu nhăn nhó nói: “Không có kinh nghiệm thì có thể biểu hiện thế nào?”

“Không được, cụ thể vào!”

“Trời, tớ nằm trên giường lúc lâu, quay sang thì thấy anh ấy đã ngủ rồi. Vì thế chỉ có thể lay anh ấy dậy...”

“Ghê! Cậu chủ động quá!”

“Im miệng! Tiếp tục chơi!” Phương Hiểu giận dữ quát.

Bùi Sơ Ảnh là người không may tiếp theo, cô thầm than trời một tiếng.

“Chọn gì nào?” Phương Hiểu cười nham hiểm.

Bùi Sơ Ảnh biết chắc Phương Hiểu sẽ không để mình yên nên quyết định: “Chọn mạo hiểm!”

Những người khác tỏ ra khá kinh ngạc, không ngờ một người bình thường có vẻ nhút nhát như cô lại lựa chọn điều này, ai nấy đều hào hứng chờ đợi.

Phương Hiểu thở dài: “Nề tình chúng ta là bạn thân, tớ yêu cầu cậu rất đơn giản. Đây, tớ có một số điện thoại lạ, cậu gọi vào rồi nói ‘Em yêu anh’.

Nếu số cậu may, người ta tắt máy thì thôi”

Bùi Sơ Ảnh không thể từ chối, dẫu sao cũng là người lạ, thôi thì bảm bụng chịu đòn: “Gọi bằng điện thoại của cậu hả?”

“Không được mặc cả!” Phương Hiểu từ chối thẳng thừng.

Bùi Sơ Ảnh bấm phím số mà đầu ngón tay không ngừng run rẩy, nhủ thầm từ nay về sau không bao giờ chơi trò này nữa. Mười một chữ số bấm xong, trong lòng cô không ngừng cầu nguyện rằng đối phương tắt máy.

Đáng tiếc, Thượng Đế có lẽ đang ngủ nên không nghe thấy lời cầu xin của cô. Tiếng “tút” đầu tiên vừa dứt thì đã có người nhận điện: “A lô!”

Phương Hiểu giục: “Nói đi!”

Bùi Sơ Ảnh nhắm mắt, liều lĩnh nói: “Em yêu anh”, rồi vội vàng tắt máy, xoa ngực điều chỉnh lại hô hấp.

Đám con gái cười nghiêng ngả.

“Lần đầu tiên tỏ tình hả?” Lý Lệ vừa dứt lời thì có một người con trai đi thẳng tới trước mặt Bùi Sơ Ảnh. Anh ta có gương mặt sáng sủa, dường như không gian xung quanh vì sự xuất hiện của anh ta mà bỗng dưng sáng hẳn lên.

“Nếu đã chọn tỏ tình thì cần gì phải phí tiền điện thoại. Nói thẳng trước mặt có hơn không!”

Sự việc ngày đó bị những người có mặt lan truyền ra ngoài cực kì sinh động, dường như ai cũng chờ mong một kết thúc đẹp cho câu chuyện của hai người họ.

Thực tế thì, lúc ấy, Cố Diễn Trạch thỉnh thoảng xuất hiện khiến tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái ngây ngốc.

Trên đường về, Phương Hiểu kéo áo Bùi Sơ Ảnh mà thề thốt: “Tớ thật sự không biết anh ấy cũng ở đó...”

Bùi Sơ Ảnh lườm Phương Hiểu, không thèm lên tiếng.

“Ai ngờ số cậu xui thế, anh ấy không tắt máy...”

Không có phản ứng.

“Không ngờ Cố Diễn Trạch đàn ông như thế mà lại chấp nhận với cậu...”

Lần này, Bùi Sơ Ảnh rốt cuộc không im lặng nữa: “Cậu đừng có nói là cậu không biết số điện thoại cậu cho tớ là của Cố Diễn Trạch!”

“...”

“Cậu cũng đừng có phủ nhận chuyện cậu cho anh ta số điện thoại của tớ!”

“...”

“Chắc chắn là cậu muốn xem tớ bị cười nhạo!”

“Hu hu, cậu cứ mắng chết tớ đi cũng được!”

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Phần 1

Cố Diễn Trạch cầm di động trong tay, nụ cười hiện bên khóe môi. Trần Cảnh Minh ảo não nói: “Biết là trò chơi rồi cậu còn chạy qua đấy làm gì. Có ý đồ rồi phải không?”

“Ừ.” Cố Diễn Trạch gật đầu, đúng là anh cố tình sang đó trêu cô.

Trần Cảnh Minh bị sự thành thật của Cố Diễn Trạch làm cho sững sờ, mãi không thốt lên được lời nào.

Thực ra, bàn anh ngay bên cạnh bàn của nhóm nữ sinh kia nên biết rõ các cô đang chơi trò gì. Sinh viên bây giờ rất thoả, kiếm truyện true đùa cho vui một chút cũng không có gì to tát. Vừa mới bước vào quán, Cố Diễn Trạch đã nhìn thấy Bùi Sơ Ảnh, cảm thấy cô đang cố gắng làm lu mờ bản thân, để mọi người không chú ý tới mình.

Lúc điện thoại đổ chuông, nhìn thấy số điện thoại gọi đến, anh choáng váng mất vài giây, nhìn sang thấy vẻ mặt ảo não của cô, đột nhiên cảm thấy thú vị nên không do dự mà ấn nút nghe. Cô nói ba chữ “Em yêu anh” xong, không để anh kịp đáp lại đã tắt máy. Anh thừa nhận, nghe câu đó, tâm tình anh không hề bình tĩnh. Anh ngây người một lúc, sau đó nghĩ ra chắc chắn cô bị đám bạn gạt, vì thế tiến lại trêu cô, ai ngờ cô không tức giận mà cố nhẫn nhịn, môi mím chặt. Anh bỗng thấy hối hận.

Trong lúc anh cho rằng cô sẽ bỏ chạy, cô rốt cuộc cũng chịu lên tiếng: “Anh chấp nhận lời tỏ tình của tôi không?”

Cô gái này, lúc này còn coi anh là quân tử ư?

Cố Diễn Trạch mỉm cười nói: “Tôi là người tin vào duyên phận, nếu chúng ta có cơ hội gặp nhau lần nữa thì coi như em là bạn gái của tôi nhé!”

Đương nhiên, anh không nói với cô rằng hai ngày tới anh có việc phải giải quyết, sau đó lập tức quay về Xuyên Nhiên, không tới Đại học Trình Lý nữa. Anh càng lầy lăm lại vì sao mình lại không muốn từ chối cô trước mặt nhiều người như vậy, nói thế nào cũng chỉ là một trò đùa.

Lúc đó nghe anh nói vậy, Sơ Ảnh dường như thờ phào, vẻ mặt đông cứng bỗng thả lỏng.

Anh không rõ biểu hiện đó của cô có ý nghĩa gì, nhưng anh không suy nghĩ nhiều về nó. Mục đích anh tới Trình Lý là để tìm hiểu chuyện của Tường Minh Vũ, lần này đến đây cũng là để chia tay Trần Cảnh Minh.

“Mấy giờ lên máy bay?” Đi được vài bước, Trần Cảnh Minh hỏi.

“Ba giờ chiều.”

“Cần tôi tiễn không?”

“Thôi khỏi.” Cố Diễm Trạch lắc đầu, “Đằng trước là gì?”.

“Phòng triển lãm.”

Đột nhiên nhớ tới chuyện gì, Cố Diễm Trạch nở nụ cười đầy ẩn ý: “Vào xem đi!”.

Trần Cảnh Minh mãi mê giới thiệu thì thấy Cố Diễm Trạch dừng lại trước một bức tranh. Anh ta khá ngạc nhiên, bởi đó là bức tranh của Bùi Sơ Ảnh.

“Cảm thấy bức tranh này thế nào?” Trần Cảnh Minh làm như vô ý hỏi.

“Bi thương.”

Trần Cảnh Minh kinh hãi. Tên bức tranh này là Thu buồn, dưới bóng liễu rủ là một đôi nam nữ ngồi cạnh nhau, tình ý dạt dào. Hầu như mọi người nhìn vào bức tranh này đều đoán sai nội dung, mãi đến hôm chung kết nghe một nhà bình luận thâm niên giới thiệu, mới hiểu rõ ý nghĩa của bức tranh.

“Bi thương ở đâu?.” Trần Cảnh Minh tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Cố Diễm Trạch, đột nhiên cảm thấy quen thuộc, nếu anh nhớ không nhầm thì lần đầu tiên Tường Phương Vũ nhìn thấy bức tranh này cũng có biểu cảm hết như vậy.

“Thực ra, bức tranh này vẽ rộng điểm mắt, nhìn qua thì chỉ thấy cảnh một đôi nam thanh nữ tú tình tứ bên nhau. Nhưng bức tranh này dường như có hai phần, mảng màu bên lề mờ hơn, góc bên phải có một đám lá phong vàng, nếu đứng cách bức tranh hai mét sẽ có cảm giác đây là một bức ảnh cũ, lá phong là biểu hiện của thời gian, của mùa thu bi thương, còn hình ảnh kia chỉ là hồi ức. Hồi ức càng đẹp đẽ, càng làm nổi bật hiện thực cô liêu.”

Sắc mặt Cố Diễm Trạch hết sức bình thản. Trần Cảnh Minh nghe xong thì mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy biểu hiện của Cố Diễm Trạch và Tường Phương Vũ khi nhìn thấy bức tranh này rất giống nhau. Anh cho rằng chỉ có duy nhất Tường Phương Vũ mới hiểu được bức tranh, không ngờ còn có cả Cố Diễm Trạch. Trước kia nhà bình luận có nói, người hiểu được nội dung bức tranh mới thật sự hiểu được thế giới nội tâm người vẽ.

Trần Cảnh Minh lắc đầu, muốn xua những suy nghĩ phức tạp này đi.

Ra khỏi phòng triển lãm, Cố Diễm Trạch mới phát hiện ra Trần Cảnh Minh có phần kì lạ.

“Này, sao thế?”

“Hình như tôi vừa nhớ ra một chuyện.”

“Gì?”

“Về Tường Phương Vũ.”

Sắc mặt Cố Diễm Trạch biến đổi.

“Có một lần tôi gặp Phương Vũ đến đây, cậu ấy đứng dưới gốc cây trò chuyện với một cô gái. Lúc đó tôi cũng ngạc nhiên lắm, chẳng biết cậu ấy tới trường tôi làm gì, hơn nữa, tôi còn thấy cô gái kia nhào vào lòng cậu ấy mà cậu ấy không từ chối.”

“Cô gái đó là ai?”

“Không nhìn rõ, với cả lúc đó hai người họ đang ôm nhau, ai dám chạy qua chào hỏi.”

Nhưng nếu không nhầm thì là Tô Thiên Linh.”

“Tô Thiên Linh là ai?”

“Hoa hậu giảng đường trường tôi. Sinh viên năm ba khoa Mĩ thuật.” Thực ra còn một chuyện khiến mọi người đều cảm thấy kì lạ, năm đó cùng với sự việc Bùi Sơ Ảnh xin chuyển ngành thi tình bạn giữa Bùi Sơ Ảnh và Tô Thiên Linh cũng đổ vỡ. Hai người họ trước kia được gọi là cặp song sinh của trường, mặc dù ngoại hình không giống nhau nhưng đều rất thu hút ánh mắt nam giới, từ thời trung học đã là bạn tốt của nhau nhưng không hiểu vì sao sau năm nhất đại học lại đoạn tuyệt quan hệ.

Cố Diễn Trạch trầm tư một lúc rồi nói: “Cho tôi số điện thoại của Tô Thiên Linh đi”.

Anh có phần hưng phấn, cảm giác chân tướng sắp lộ rõ trước mắt, sắp được gặp người mà Trương Phương Vũ thích, người mà cậu ấy muốn tặng nhẫn. Thế nhưng, lúc chuẩn bị đi gặp cô gái họ Tô kia, Cố Diễn Trạch bỗng chân chừ, anh không biết mình nên nói gì, nên hỏi gì cô ta. Anh thờ dài, bắt taxi đến nơi hẹn. Tô Thiên Linh hiện đang làm việc cho một tờ tạp chí, hai người hẹn nhau ở nhà hàng gần tòa soạn.

Radio trong xe phát ca khúc Thời gian quay ngược hai mươi năm, Cố Diễn Trạch cúi đầu khẽ cười.

Trương Phương Vũ từng nói, người con gái kết hôn với cậu ấy nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, bởi vì cậu ấy là người chung thủy.

Trương Phương Vũ cũng nói sẽ tặng bà xã của mình một căn nhà lồng lầy, sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, sẽ không để cô ấy phải chịu bất kì tổn thương nào, sẽ gánh chịu toàn bộ đau khổ cho cô ấy.

Trương Phương Vũ còn nói, trách nhiệm lớn nhất cuộc đời cậu ấy chính là đem lại hạnh phúc cho người cậu ấy yêu.

...

Nhớ lại những lời của Trương Phương Vũ, nụ cười trên gương mặt Cố Diễn Trạch càng thêm rạng rỡ, quyến rũ như ánh hoàng hôn. Bỗng nhận ra giọt nước mắt lăn xuống từ khóe mắt, anh vội vàng lau đi.

Xuống xe, Cố Diễn Trạch liếc nhìn tấm biển hiệu đề hai chữ “Thi Nhã”, sau đó, anh khoan thai bước vào. Không chút do dự, anh đi thẳng tới trước mặt cô gái có gương mặt xinh xắn nhưng thần sắc hơi thiếu tập trung.

“Tôi là Cố Diễn Trạch.”

“Em biết.” Tô Thiên Linh chia thực đơn ra: “Không biết anh thích gì nên em chưa gọi món”.

“Không cần, tôi gì cũng được.” Cố Diễn Trạch thầm nghĩ cô gái này quả nhiên phong thái không hề tầm thường.

Tô Thiên Linh ngẩng đầu: “Mục đích anh hẹn gặp em là gì? Biết em là sinh viên làm thêm nên hẹn em đi ăn một bữa giúp em tiết kiệm tiền cơm à?”.

Cố Diễn Trạch mỉm cười, bình thản nói: “Cô thông minh như vậy hẳn là đã đoán ra được”.

“Trương Phương Vũ.” Cố Diễn Trạch đơn giản nói ba chữ.

Quả nhiên, sắc mặt Tô Thiên Linh đột biến: “Anh muốn biết điều gì?”.

“Trước ngày cậu ấy xảy ra tai nạn, hai người cãi nhau hay có chuyện gì?”

“Sao anh lại tới hỏi em?” Tô Thiên Linh cười với vẻ châm chọc.

“Không hỏi cô thì hỏi ai? Cô là bạn gái của cậu ấy.”

Thần sắc Tô Thiên Linh cứng đờ: “Ai nói với anh? Ai nói em là bạn gái anh ấy?”.

Cố Diễn Trạch quan sát bàn tay nắm chặt và sắc mặt nhợt nhạt của đối phương: “Không ai nói cả, chỉ có người nhìn thấy cô và Phương Vũ đứng dưới vườn cây trong Đại học Trình Lý nói chuyện thôi”.

Nghe vậy, Tô Thiên Linh mới bình thường trở lại, cô lặng lẽ nhìn Cố Diễn Trạch hồi lâu, trong đầu dường như xuất hiện rất nhiều tâm sự. Cuối cùng, cô thầm nghĩ: Phương Vũ, em giúp anh lần cuối cùng.

“Anh tới chuyện này là để tìm hiểu sự việc xảy ra trước khi anh Phương Vũ gặp tai nạn à?”

Sự im lặng của Cố Diễn Trạch chính là câu trả lời tốt nhất. Tô Thiên Linh thờ dài, quả nhiên, chuyện gì cũng có nguyên nhân, mà nguyên nhân nào cũng nảy sinh kết quả.

“Đúng là em và Phương Vũ có nảy sinh mâu thuẫn. Lúc đó anh ấy được chọn đi Mỹ du học, còn em muốn ở lại trong nước, cũng không hề có ý nghĩ sẽ ra nước ngoài. Phương Vũ khẳng khái muốn em đi cùng, em không đồng ý, thậm chí còn lấy chuyện chia tay để uy hiếp anh ấy. Sau đó chúng em chiến tranh lạnh mấy ngày, em nghĩ cả hai cần phải cho nhau thời gian để suy nghĩ về tình cảm này, vì thế em về nhà bác ở, không ngờ khi quay lại anh ấy đã...”

Mặc dù Tô Thiên Linh không hề khóc, nhưng Cố Diễn Trạch hoàn toàn nhận ra vẻ đau đớn trên mặt cô ta. Lúc đầu nhìn thấy cô gái này, anh đã cảm thấy có phần quen mắt, hiện giờ rốt cuộc đã nhớ ra, cô ta chính là người khóc nhiều nhất trong tang lễ của Trương Phương Vũ.

Hóa ra đây là chân tướng? Cố Diễn Trạch đột nhiên không biết nói gì cho phải.

Anh rất muốn nói với Tô Thiên Linh rằng: Trong lòng Trương Phương Vũ, cô là người quan trọng nhất, cậu ấy thậm chí đã chuẩn bị một chiếc nhẫn cầu hôn cô.

Thế nhưng, những lời đó lúc này có lẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Trương Phương Vũ chắc hẳn không muốn người con gái cậu ấy yêu chịu tổn thương vì cậu ấy. Vậy thì thôi đi, anh không cần thiết phải tốn sức nói với đối phương chuyện này.

Quảng thời gian từng có quá đẹp tươi, khiến con người ta không thể hận thù, chỉ có thể tiếc nuối thừa ban đầu.

“Phương Vũ muốn cô được hạnh phúc. Cô chính là người mà cậu ấy không yên lòng nhất.”

Cố Diễn Trạch nhận ra thanh âm của mình run rẩy, trong lòng dâng lên nỗi buồn vô cớ. Người bạn quan trọng nhất đối với anh đã giao trái tim cho một người khác. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, bởi anh biết rõ, rồi sẽ có một ngày anh cũng như Trương Phương Vũ, sẽ tìm thấy người con gái anh yêu tha thiết, sẽ coi cô ấy quan trọng như chính sinh mệnh của mình.

“Không. Không phải em.” Tô Thiên Linh đột nhiên cắt lời khi Cố Diễn Trạch đứng dậy: “Ảnh chụp trong ví của anh ấy chưa bao giờ thay đổi, là bức ảnh của anh và anh ấy. Phương Vũ luôn nói với những người mà anh ấy quen biết rằng, người trong ảnh là em trai anh ấy.”

Anh ấy lúc nào cũng tự hào về anh, lúc nào cũng khen ngợi anh. Phương Vũ rất quan tâm anh, bất cứ thứ gì anh ấy cũng sẵn sàng nhường cho anh, thậm chí là người quan trọng nhất đối với anh ấy”.

Cố Diễn Trạch ngẩn người. Sau đó anh quay lưng đi.

Bây giờ, Tô Thiên Linh mới không thể kiềm chế được nữa mà khóc nức lên.

Phương Vũ rất quan tâm anh, bất cứ thứ gì anh ấy cũng sẵn sàng nhường cho anh, thậm chí là người quan trọng nhất đối với anh ấy.

Lúc ấy, Cố Diễn Trạch còn chưa hiểu rõ ý tứ của Tô Thiên Linh. Mãi sau này, khi đã kết hôn, một ngày nào đó, anh mới hiểu ra sự kiên định trong mắt Tô Thiên Linh từ đâu mà có.

Chân tướng quá đơn giản, khiến anh có cảm giác sự cố gắng của mình bỏ ra không nhận được phần thưởng xứng đáng. Nhưng anh không hối hận, cho dù đây không phải kết quả anh mong đợi. Đột nhiên anh thấy mệt mỏi.

Vừa quay về căn hộ, Cố Diễn Trạch nhào lên giường, chẳng buồn chào Lâm Trạch một tiếng. Anh thấy trong lòng trống rỗng, không thể nắm bắt bất cứ thứ gì, càng không biết làm thế nào để xua tan cảm giác ấy đi. Dường như cơ thể đã lơ lửng giữa không trung, không có bất cứ điều gì nâng đỡ, bấp bênh, chập chờn, mất phương hướng, mất cảm giác bình yên.

“Vé máy bay chuyến ba giờ chiều.” Đang cúi đầu sắp xếp va li hành lý, Lâm Trạch lên tiếng nhắc.

“Em không bị chứng đăng trí!” Ngủ được một giấc, Cố Diễn Trạch có cảm giác đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

Lâm Trạch quan sát sắc mặt Cố Diễn Trạch, cân nhắc một lúc rồi hỏi: “Biết rồi à?”.

Cố Diễn Trạch gật đầu, sau đó kể qua loa mọi chuyện.

“Định làm gì nữa?”

“Em đi thăm Phương Vũ.”

Lâm Trạch thở dài, con người này chỉ thích tự chuốc phiền phức vào người, nhưng anh cũng chẳng thể can dự, chỉ có thể mặc Cố Diễn Trạch muốn làm gì thì làm. Cố Diễn Trạch ra khỏi nhà, Lâm Trạch nhũn mảy, một khi cậu ta chưa lên máy bay thì anh chưa thể yên tâm.

Cố Diễn Trạch ra vùng ngoại ô, từ sau lễ tang của Trương Phương Vũ, đây là lần đầu tiên anh quay lại nơi này.

Cả một vùng đất rộng dầy đặc những tấm bia đá lạnh băng, cỏ dại mọc um tùm, làn mưa bụi lất phất, khung cảnh cô liêu đến mức không thể diễn tả hết.

Mặc dù đã khá lâu mới trở lại đây nhưng Cố Diễn Trạch chẳng khó khăn gì để tìm ra mộ của Tưởng Phương Vũ. Sau khi Tưởng Phương Vũ qua đời, bố mẹ cậu ta không chịu nổi cú đả kích quá lớn nên lập tức sang Canada sinh sống, vì thế, nơi này ít người lui tới, quang cảnh hoang vu.

Cố Diễn Trạch ngồi xuống, nhổ những cây cỏ um tùm quanh bia mộ, một lúc sau, hai tay anh đã dính đầy bùn đất. Mưa càng lúc càng mau. Anh nhủ thầm, chợt nhớ đến trước kia có lần rủ Tưởng Phương Vũ tới thành phố này đo độ PH trong nước mưa. Hai người đứng dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn những giọt nước mưa tí tách rơi xuống, đến khi xem kết quả pH, anh ngần ngẫm nói: “Không ngờ môi trường ở đây trong lành đến mức nồng độ axit ít thế này”. Lúc ấy, Phương Vũ chỉ mỉm cười, nhắc anh thay quần áo ướt ra và sấy khô tóc.

“Nếu mình là con gái, nhất định sẽ lấy cậu!”

“Vì sao?”

“Lấy cậu sẽ không phải giặt quần áo.”

Dứt lời, Cố Diễn Trạch bị Tưởng Phương Vũ vỗ một cái vào đầu: “Cậu không sợ bị mình nuông chiều thành thằng đàn à?”

“Càng tốt, như thế có thể thoát khỏi cậu!”

Hiện giờ, rốt cuộc đã thoát khỏi rồi...

Cố Diễn Trạch ngẩng đầu lên nhìn tấm ảnh gắn trên bia đá, anh khẽ lau những giọt nước đang chảy trên đó, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trong tấm ảnh. Vẫn là nụ cười ấy, nhưng nó tựa như một mũi kim đâm vào ngực anh.

“Vì sao không chờ mình? Cậu đã nói sẽ chờ mình về rồi chúng ta cùng mở một nhà hàng, mở một công ty, không cần quá giàu, chỉ cần đủ nuôi vợ con chúng ta là được, sau đó chúng ta sẽ đưa họ đi du lịch khắp thế giới bằng du thuyền. Nếu chúng ta đều sinh con gái, sẽ để chúng kết nghĩa chị em, nếu đều sinh con trai sẽ để chúng làm anh em, nếu một trai một gái sẽ để chúng làm thanh mai trúc mã...”

Cố Diễn Trạch cúi đầu, có thứ chất lỏng lăn dài trên mặt.

“Phương Vũ, vì sao...”

Anh lặp lại câu hỏi hết lần này đến lần khác, trong lòng từng cơn đau đớn. Cuối cùng, anh quì rạp trên mặt đất, nước mắt nhòa đi.

Một lúc sau, Lâm Trạch gọi điện đến: “Mày đang ở đâu, về đi nhanh lên!”.

“Anh yên tâm, em sẽ về trước giờ làm thủ tục lên máy bay.”

Tắt điện thoại, Cố Diễn Trạch đứng dậy, vận động đầu gối tê rần vì quì quá lâu. Bộ dạng anh lúc này nhếch nhác không gì sánh được.

Bên cạnh khu nghĩa trang có một căn chòi nhỏ, Cố Diễn Trạch vừa bước vào chòi thì có một người khác cũng chạy vào, quần áo ướt sũng chẳng kém gì anh. Anh kinh ngạc, đột nhiên có cảm giác mình đang lạc trong đường hầm tăm tối thì xuất hiện một tia sáng chỉ đường.

Bùi Sơ Ảnh cũng không tránh khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy Cố Diễn Trạch, Cô ngây người hồi lâu.

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Phần 2

Cố Diễn Trạch đột nhiên cảm thấy đáng về nhu mì này của cô có lực sát thương vô cùng lớn đối với mình, thậm chí anh còn không dám lớn tiếng với cô. Anh thở dài, không ngờ bản thân lại bị một câu nói của cô đánh bại.

Chẳng mấy chốc taxi đã tới nơi.

“Đại học Trình Lý.” Cố Diễn Trạch đảo mắt qua Bùi Sơ Ảnh rồi nói với tài xế.

“Mưa to thế này còn đi viếng mộ, cô cậu cũng thật là có lòng.” Tài xế nói, nhưng không nhận được sự hưởng ứng từ hai vị khách của mình.

Bùi Sơ Ảnh ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe. Cố Diễn Trạch không biết cô đang suy nghĩ điều gì. Anh thừa nhận, Trần Cảnh Minh nói rất đúng, Bùi Sơ Ảnh là một cô gái có nội tâm sâu thẳm, dường như chỉ cần nhìn vào đôi mắt là có thể đoán được trong lòng cô cất giấu một câu chuyện. Anh đã bị đôi mắt ấy cuốn hút, không thể quên đi.

Tới nơi, Bùi Sơ Ảnh xuống xe, Cố Diễn Trạch cũng xuống theo.

“Anh không nên xuống đây.” Bùi Sơ Ảnh liếc anh một cái.

“Tiễn Phật phải tiễn đến tận Tây Thiên chứ!” Cố Diễm Trạch hồ hững nói, tiếp tục đi theo cô.

Sơ Ảnh bước nhanh hơn, anh cũng bước nhanh hơn. Cô mất kiên nhẫn nói: “Anh đi theo em làm gì?”

“Ồ!” Cố Diễm Trạch giả vờ ngạc nhiên: “Con đường này của nhà em à?”

Sơ Ảnh không còn gì để nói, đành phớt lờ Cố Diễm Trạch, đi thẳng về phía kí túc xá nữ.

“Bùi Sơ Ảnh!” Cố Diễm Trạch đột nhiên gọi cô.

Sơ Ảnh quay đầu lại, nhìn thấy anh đang mỉm cười.

“Tự dưng anh nhớ tới hôm nọ...”

“Hôm nay anh còn ướt hơn cả hôm đó, chẳng những như chuột lột mà còn giống một tên côn đồ!” Sơ Ảnh vội vàng ngắt lời anh.

Cố Diễm Trạch ngây người. lát sau, anh bình thản nói: “Anh nhớ tới chuyện ở quán Bar hôm trước, lúc đó em hỏi anh có chấp nhận lời tỏ tình của em không. Bây giờ anh có thể trả lời em”.

Bùi Sơ Ảnh đột nhiên cảm thấy cơ thể cứng đờ, cô cố gắng dùng toàn bộ sức lực quay người đi.

“Không muốn nghe đáp án à?” Cố Diễm Trạch chạy lên giữ cô lại: “Anh còn nhớ, lúc đó anh nói, nếu chúng ta gặp lại nhau lần nữa thì em sẽ là bạn gái anh. Anh cũng không ngờ sẽ gặp lại em, nhưng hôm nay là em tự động xuất hiện trước mặt anh đấy nhé!”

Dứt lời, Cố Diễm Trạch lập tức nâng cằm cô lên, đặt một nụ hôn xuống môi cô.

Sơ Ảnh sững sốt đến mức quên cả hô hấp. Một lát sau cô mới định thần lại mà đẩy Cố Diễm Trạch ra, bên tai vang lên tiếng cười thích thú của anh. Cô rất muốn mắng anh, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy con người sâu thẳm kia đang chăm chú nhìn mình, cô hít sâu một hơi, bối rối chạy về phòng mình.

Bạn cùng phòng tròn mắt nhìn cô: “Cậu làm sao lại ướt sũng thế này?”

Sơ Ảnh chưa kịp trả lời thì nghe thấy âm báo tin nhắn vang lên. Cô mở di động ra, mười một con số xa lạ kia bỗng trở lên thân thuộc một cách kì lạ.

Mau tắm rửa, thay quần áo. Sấy khô tóc mới được ngủ!

Cô nhìn tin nhắn rất lâu, sau đó mới lưu số điện thoại vào danh bạ. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại trên dấu chấm than.

Gửi tin nhắn xong, Cố Diễm Trạch vẫn ngây ngốc đứng một lúc lâu dưới mưa mà nhìn lên ban công khu kí túc. Mãi đến khi có vài nữ sinh đi ngang qua, nhìn anh bằng ánh mắt dò xét, anh mới ý thức được hành động ngốc nghếch của mình. Anh gượng cười, quay người rời khỏi.

Đi được vài bước, Cố Diễm Trạch lấy di động ra, gọi điện cho Lâm Trạch: “Anh về trước đi”.

“Bác trai nhất định không để yên cho anh!” Lâm Trạch day trán, sớm đã đoán được thằng nhóc này thế nào cũng lại gây chuyện.

“Bố em có hỏi gì thì anh cứ bảo bố gọi điện cho em là được.” Cố Diễm Trạch nói xong, lập tức cúp máy.

Hiện tại toàn thân ướt sũng nhưng không hiểu sao anh vẫn vui vẻ mà cười được. Có điều, vẫn nên tìm chỗ nào đó tắm rửa thay đồ thì hơn. Anh bắt đầu gọi điện cho Trần Cảnh Minh.

Bùi Sơ Ảnh ngủ một giấc tới tận lúc hùng đông mới tỉnh, hoàn toàn không biết, cả đêm qua Phương Hiểu đã phải khổ sở vì mình thế nào. Cô vừa ngồi dậy, Phương Hiểu đã chia bữa sáng ra: “Tớ mua cho cậu đấy!”

Sơ Ảnh cảm thấy đầu óc mình choáng váng, cái câu “vô cớ nịnh bợ, không trộm cũng là cắp” quả nhiên chưa bao giờ sai. Cô thẳng thừng nói: “Có phải lại muốn tớ làm bộ bảng điều tra không?”

Bùi Sơ Ảnh vừa dứt lời, miếng bánh bao Phương Âm đang ăn dở rớt xuống bàn.

“Nó đang tò mò muốn biết cậu và vị công tử họ Cố kia phát triển đến đâu rồi thôi!”

Sơ Ảnh theo mắt: “Các cậu sao lại nhìn tớ như thế?”.

“Thành khẩn khai báo mau! Bọn tớ nhìn nhin cả đêm qua không dựng cậu dậy đã là nhân từ với cậu lắm rồi đấy!” Phương Âm cười khi, lén la tới

gần Sơ Ảnh: “Công nhận là tốc độ của hai người nhanh thật đấy”.

“Có phải nhờ trò chơi hôm nó của tớ không?” Phương Hiểu phấn khích kêu lên: “Thế là tớ thành bà mối của hai người rồi nhé! Không được, Sơ Ảnh, cậu phải mời tớ đi ăn!”

“Tớ không nghe thấy gì hết! Không nghe thấy gì hết!” Bùi Sơ Ảnh lắc đầu nguầy nguậy.

“Đồ xấu tính!”

“Oan uổng! Bọn tớ không có gì cả!”

Phương Hiểu nhất quyết không chịu buông tha: “Hôm qua chẳng phải chính anh ấy đội mưa đưa cậu về kí túc à?”.

...

“Chẳng phải hôm qua anh ấy đã hôn cậu à?”

...

“Chẳng phải hôm qua cậu lén lén lút lút đọc tin nhắn của anh ấy à?”

...

Cuối cùng, Phương Hiểu kết luận một câu: “Như vậy còn không phải có tình ý với nhau à?”. Nói xong, Phương Hiểu quay sang dò hỏi quần chúng xung quanh: “Các cậu tin được không?”.

Ba cái đầu cùng lắc.

Bùi Sơ Ảnh khổ sở nói: “Không có bằng chứng, đừng có nói lung tung!”.

“À vâng” Phương Hiểu cười nham hiểm: “Tớ quên chưa nói với cậu, bữa sáng cậu vừa ăn xong là do đối tượng tình nghi kia mua cho cậu đấy!”.

Lần này, Sơ Ảnh hết đường chối cãi.

Cô đi ra hành lang, quả nhiên nhìn thấy một người con trai đang đứng dưới gốc anh đào trước cửa kí túc. Cô vội vàng thay quần áo, sau đó mím chặt môi ra khỏi phòng trong ánh mắt dò xét và nụ cười mờ ám của đám bạn.

Lúc cô đi tới trước mặt Cố Diễn Trạch, hình như anh vừa mới gọi điện thoại xong.

“Anh tưởng em còn bắt anh đợi cả ngày cơ!”

“Thế anh định đợi bao lâu?”

“Anh chưa nghĩ đến chuyện đó!” Cố Diễn Trạch gãi đầu.

Hành động trẻ con của anh khiến tâm trạng Bùi Sơ Ảnh tốt lên rõ rệt.

“Anh ăn sáng chưa?” Dứt lời, cô lập tức hối hận. Nếu anh đã mua bữa sáng mang đến cho cô thì chắc hẳn anh cũng đã ăn rồi. May mà anh chỉ gật đầu chứ không hỏi vặn cô.

“Hôm nay có phải đi học không?” Mặc dù chương trình học năm ba khá ít nhưng hẳn là vẫn phải lên lớp.

Sơ Ảnh nhú mày, chẳng hiểu sao cô cảm thấy quan hệ giữa mình và Cố Diễn Trạch có phần kì lạ. Đáng tiếc, cô cũng không rõ nó lạ ở điểm nào.

“Hôm nay là cuối tuần.”

Cố Diễn Trạch ngây người, sau đó hai mắt anh sáng rực: “Có kế hoạch gì chưa?”

Cô nhìn anh một lúc rồi lắc đầu: “Anh có việc gì à?”.

“Hôm nay thời tiết khá đẹp.”

Sơ Ảnh còn chưa kịp thích ứng với kiểu nói chuyện nhảy vọt này của Cố Diễn Trạch thì hai người đã tới chân núi Nam Sơn nổi tiếng của Xuyên Nhiên. Vừa xuống xe, họ liền bắt gặp một cảnh cầu hôn. chàng trai vẻ mặt ủ rũ, cô gái cầm bó hoa, ánh mắt kiên định: “Anh có bằng lòng cưới em không?”

“Hiện giờ anh không có gì hết, không thể mang lại cho em cái gì”.

“Em không cần nhà, không cần xe, chỉ cần anh. Anh có đồng ý hay không?”.

Chàng trai nhìn cô gái một lúc, cuối cùng vẫn kiên quyết lắc đầu. Trên mặt cô gái tràn đầy vẻ thất vọng.

Phần 3

Cố Diễn Trạch quay sang nhìn Bùi Sơ Ảnh: “Sao thế?”

“Cô ấy ngốc quá.”

“Hừ?”

“Dùng cảm như vậy mà vẫn thất bại.”

“Không ngờ em lại lương thiện như thế đấy.” Cố Diễn Trạch buột miệng nói ra câu này, không giống như đang trêu cô.

“Mùa này anh đào nở rất đẹp, nghe nói khu này có rất nhiều anh đào.”

“Nghe nói?” Cố Diễn Trạch nheo mắt: “Em không phải người Xuyên Nhiên à?”

“Lạ lắm à? Ngày trước em tưởng anh đào đẹp như trong ti-vi vẫn hay chiếu, một cơn gió thổi qua, hoa rơi như mưa. Nhưng đến khi nhìn thấy cây anh đào trong trường, em thấy nó chẳng khác gì hoa đào.”

Cố Diễn Trạch bật cười: “Vẫn khác nhau chứ!”

“Khác thế nào?”

“Ít ra thì anh đào sẽ không ra quả anh đào.”

Sơ Ảnh quay người lại nhìn anh: “Anh quan sát tí mĩ quá nhỉ!”

Nhìn con đường nhỏ uốn lượn phía trước, cô cảm thấy hai chân run rẩy: “Chúng ta đi bộ lên núi thật à?”

“Đến đây đương nhiên là leo núi rồi. Em nghĩ chúng ta đến chỉ để xem ‘mưa hoa’ thôi chứ?” Thấy gương mặt nhăn nhó của cô, anh buồn cười nói: “Này, em đừng có nói với anh là chỉ quãng đường ngắn thế này mà em cũng không đi nổi nhé!”

Sơ Ảnh ngẩng người vài giây, sau đó cô nói: “Anh sẽ hối hận đấy!”

Hai người đi được lưng chừng núi, Cố Diễn Trạch mới hiểu ra vì sao cô nói anh sẽ hối hận. Anh dừng lại, ảo não nhìn cô nặng nề từng bước. Mặc dù không nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng Sơ Ảnh thầm nghĩ, chắc hẳn anh đang cười nhạo tốc độ sên bò của cô.

“Có thể nhanh hơn con rùa một ít được không?” Cố Diễn Trạch khẽ nhướn mày.

Sơ Ảnh ảm ức, lát sau mới lên tiếng: “Không! Em không phải ếch, không biết nhảy!”. Cô thừa nhận bản thân đang đổ kị, con đường dốc khó đi thế này nhưng cô dám chắc anh có thể chạy một mạch lên tới đỉnh núi.

Cố Diễn Trạch không để bụng lời châm chọc của cô: “Em cứ bình tĩnh đi, đừng nghĩ mình mệt, như thế sẽ đi nhanh hơn”.

Sơ ảnh liếc anh một cái: “Anh cho rằng ai cũng giống anh chắc! Như con ếch, không biết mệt là gì.”

“Ếch cũng có cái hay đấy chứ!” Cố Diễn Trạch mỉm cười: “Ít nhất có thể dẫn đường cho rùa!”

Sơ Ảnh mím môi: “Không cùng chủng tộc, quan hệ nhất định bất hòa!”

“Chưa chắc!” Anh vẫn tỏ ra thần nhiên: “Ngựa và lừa còn có thể sinh ra là được mà!”

“Nhưng không thể sinh sản!” Cô bướng bỉnh cãi lại.

“Khoa học bây giờ phát triển, muốn sinh sản có khó khăn gì!” Đột nhiên anh quay lại nhìn cô, cười xấu xa: “Biết đâu có ngày rùa với ếch cũng có thể sinh con!”

Sơ Ảnh lúc này không cẩn thận trượt chân, Cố Diễn Trạch vội vàng lao đến giữ cô lại: “Sao em bất cẩn thế?”

Cô trừng mắt lườm anh, ai hại cô ra nông nổi này chứ?

Sơ Ảnh đứng im, không có ý định đi tiếp.

“Đau lắm à?” Cố Diễn Trạch hỏi vậy nhưng không hề tỏ ra lo lắng, anh biết thừa cô không chịu đi là vì nguyên nhân khác: “Không đi thật hả?”

“Ừ.” Cô ương ngạnh đáp.

“Trên đỉnh núi có một mái đình nhỏ, đứng ở đó có thể ngắm cảnh đẹp. Hơn nữa, bên cạnh còn có một con suối...”

“Leo cao như thế chỉ để xem nhà cửa dưới chân núi và uống nước suối, thà mua một chai nước khoáng mang lên sân thượng tòa cao ốc ngồi uống còn hơn!”

Cố Diễn Trạch chịu thua: “Thực nữ mà nói những lời thô tục như thế, không sợ người ta cười cho à?”

“Đằng nào thì trước mặt em hiện giờ cũng chẳng có người, chỉ có mỗi con ếch thôi, em sợ gì mất hình tượng?” Lúc này, bao nhiêu bất mãn của Sơ Ảnh đều tan biến, cô chỉ cảm thấy có chút tức nuối vì không được thấy anh trở mặt. Đúng là một người đàn ông rất phong độ!

Cố Diễn Trạch thờ ơ nhìn cô: “Không đi nữa thật à?”

“Không đi!” Cô cứng đầu đáp, để xem anh làm gì được cô.

“Em chưa nghe giáo viên giải thích thế nào là: đắp một ngọn núi, chỉ thiếu một sọt đất mà không thể hoàn thành à? Nếu đã mất công sức nhiều như vậy thì nên kiên trì thêm một chút nữa, lúc này mà từ bỏ là hành động cực kì thiếu suy nghĩ.”

“Anh rất thông minh!” Sơ Ảnh nghiêng đầu nói: “Từ bé, em đã bị thầy cô chê là đứa trẻ thiếu suy nghĩ rồi!”

Cố Diễn Trạch ghen hòng, thấy nụ cười thấp thoáng trong đôi mắt cô, biết cô đang cố tình chọc tức mình, anh bèn dịu giọng nói: “Em thật sự muốn bỏ dở giữa chừng?”

Sơ Ảnh không nói không rằng, trực tiếp quay lưng đi xuống núi, vừa rồi bị sái chân chưa phát hiện ra, bây giờ mới thấy đau. Cố Diễn Trạch quan sát cô mấy giây, sau đó thông thả đi đến bên cạnh dìu cô. Sơ Ảnh vốn định đẩy anh ra, nhưng đột nhiên không nỡ phá hoại bầu không khí hòa hoãn hiếm có này. Cứ im lặng như thế, cô lại cảm thấy gượng gạo, cuối cùng cô nói: “Anh cũng quyết định từ bỏ một sọt đất cuối cùng à?”

“Thình thoảng từ bỏ cũng không thể phá hỏng được hình tượng.”

Nói lời này ra, dường như anh không còn là người vừa nãy lên giọng dạy bảo cô nữa. Sơ Ảnh mỉm cười: “Anh làm việc gì cũng nhất quyết phải làm cho đến cùng à?”

Cố Diễn Trạch im lặng một lúc mới trả lời: “Mọi người đều nói anh rất cố chấp”.

Thế là thừa nhận rồi phải không?

“Lần này làm khó anh rồi nhì, em phải bù đắp tổn hại cho anh thế nào đây?” Giọng điệu có vẻ áy náy nhưng thực chất cô đang hả hê.

“Hay là em lấy thân báo đáp đi!” Cố Diễn Trạch còn cao tay hơn cả cô.

Sơ Ảnh không nói được câu nào, người đàn ông này quả nhiên không dễ đối phó. Cô gạt tay Cố Diễn Trạch ra, tự mình bước đi.

Cố Diễn Trạch đứng yên, thấy cô phản ứng như vậy, tâm trạng anh bỗng nhiên tốt lên. Anh đuổi theo cô: “Anh tưởng em đi chơi cùng anh nghĩa là đã đồng ý đề nghị hôm qua của anh. Hình như anh nhầm rồi?”

“Đề nghị gì?” Sơ Ảnh không kịp suy nghĩ, lập tức quay đầu hỏi.

“Ồ, em quên rồi à?” Cố Diễn Trạch kéo cô lại: “Chính là...”, anh giữ hai tay đang vùng vẫy của cô, cúi xuống hôn. Nghe tiếng thở dồn dập của cô, anh ghé vào tai cô, thì thầm: “làm bạn gái anh!”

Không để cô kịp lên tiếng, anh đã áp sát vào người cô, cất giọng uy hiếp: “Nếu em không đồng ý, anh sẽ ném em xuống dưới kia. Yên tâm không chết được, độ cao này vừa đủ để em trở thành người tàn phế. Lúc đó thì chẳng ai muốn lấy em nữa đâu, em chỉ có thể theo anh mà thôi”,

Anh nói cực kì bình thản, hàng lông mày hơi nhướn lên, khiến Sơ Ảnh có phản nghi ngờ những lời này là thật.

“Em...”

Cô vừa mới mở miệng nói được một chữ, anh đã lắc mạnh cơ thể cô, dường như chuẩn bị đẩy cô xuống chân núi.

“Em đồng ý.”

Nghe vậy, Cố Diễm Trạch mới kéo cô lại, đôi mắt híp vào: “Nói sớm có phải tốt rồi không!”

Sơ Ảnh chưa kịp hoàn hồn, đứng tại chỗ thở gấp. Cố Diễm Trạch đi được vài bước lại quay về: “À quên mất, chân em đau chắc không đi được?”. Nói đoạn, anh hơi cúi người: “Có cần bạn trai này công hiến sức lực không?”

Sơ Ảnh định từ chối, nhưng nghĩ tới vừa nãy bị anh dọa, cô không khách khí nữa, leo lên lưng anh.

Không thấy vẻ mặt Cố Diễm Trạch, cô chỉ cảm thấy lớp áo mỏng của anh đã ướt đầm. Ánh mặt trời càng lúc càng gay gắt, cô vô thức sờ tay lên trán anh, mồ hôi đầm đìa.

“Em đừng sờ mó lưng tung nữa, anh hoa mắt ngã xuống núi là em thảm đấy!” Cố Diễm Trạch hờ hững nói, bộ dạng nhàn nhả như đi chơi.

Sơ Ảnh đang định bảo anh thả mình xuống, nhưng nghe anh nói vậy lại không dám mở miệng nữa.

Hai người xuống tới chân núi, quần áo Cố Diễm Trạch đã ướt đầm mồ hôi, dính cả vào da.

“Chân còn đau không?” Anh nhìn chân cô hồi lâu mới lên tiếng.

“Hết rồi.” Đi mấy bước, cô bổ sung: “Vốn dĩ không có vấn đề gì.”

Cố Diễm Trạch mua hai chai nước khoáng, đưa cho cô một chai, cô lắc đầu: “Nước không có vị em không nuốt được”.

Anh thu tay lại, nói: Anh thì không nuốt được nước có vị”.

Sơ Ảnh đang định đi mua nước ngọt, nghe anh nói vậy, cô quay đầu lại, mỉm cười: “Sở thích chúng ta đúng là trái ngược nhau”.

“Anh thấy rất hợp qui luật bù trừ!” Có lẽ do quá khát, Cố Diễm Trạch mở nắp chai nước, uống một ngụm lớn, sau đó anh lẩm nhẩm như nói một mình: “Xuống núi cùng em còn mệt hơn cả leo núi!”.

Sơ Ảnh mua hai que kem về, thấy Cố Diễm Trạch nhìn mình, cô không biết ngượng mà nói: “Em mua cho mình em thôi”.

Cố Diễm Trạch nhún vai không đáp.

“Hồi trước em thích ăn kem đến mức có lần ăn liền một lúc mười que, ăn xong không hề đau bụng, không hề bị cảm.”

“Thế à, sau này thì sao?”

Ánh mắt cô bỗng trở nên u ám: “Có người nói với em, ăn nhiều kem như thế không tốt cho sức khỏe...”.

Sơ Ảnh cảm thấy may mắn vì Cố Diễm Trạch không hề hỏi đó là ai, anh chỉ băng quơ nói: “Đói rồi, mình đi ăn thôi”.

Cô có cảm giác mình là một sinh viên ngoại tỉnh lần đầu tiên tới đây, anh dẫn cô vào một con ngõ nhỏ tìm hàng ăn, dù không phải những món sang trọng nhưng cực kì ngon miệng. Sau đó hai người ngồi lên một chiếc xe buýt, không quan tâm nó đi về đâu, ngồi đến tận điểm cuối mới xuống, tâm trạng vừa phấn khích vừa tò mò, như hai đứa trẻ lần đầu tiên ra khỏi nhà, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ.

Đến lúc đã mệt rồi, hai người mới dừng lại.

Sơ Ảnh chỉ vào một hướng, nói: “Đây là nơi em thích đến nhất”.

Cố Diễm Trạch nhìn con đường vắng vẻ hoang vắng và bụi cỏ rậm rạp: “Em thích mấy thứ u ám thế này à?”

“Có cảm giác rất bi thương. Anh không thấy thế à?”

“Anh thấy ngắm em còn có cảm giác hơn!” Cố Diễm Trạch bật cười, hàng lông mày hơi co lại, vẻ mặt lúc này đột nhiên dịu dàng khó tả.

Sơ Ảnh chợt nhớ tới lời bài hát nào đó: Ánh mắt của anh biết cười, mỗi khi cười hàng mi khẽ cong lên...

Nghĩ vậy, cô mỉm cười, chạy tới bên cạnh đường ray. Khi còn bé, cô rất thích đứng ở những nơi cao, mặc dù sợ ngã nhưng cảm giác kích thích và đạt được thành tựu luôn đánh bại nỗi sợ hãi.

Cố Diễm Trạch nhìn cô dò dẫm từng bước trên con đường ray, hai tay dang ra giữ thăng bằng nhưng cơ thể vẫn nghiêng nghiêng ngả ngả, rất nhiều

lần suýt té ngã. Ánh hoàng hôn chiếu lên người cô, bóng cô trải dài trên mặt đất, Thoạt nhìn đã thấy cô rất gầy, nhìn chiếc bóng đồ dài kia càng cảm thấy cô mong manh, yếu ớt.

Cố Diễn Trạch bước đến bên cạnh nắm lấy tay cô. Sơ Ảnh dừng lại một chút rồi tiếp tục đi.

Nắng chiều bao phủ hai người, cảnh tượng giống như mộng ảo dài đằng đẵng.

Sơ Ảnh chậm rãi bước, chậm rãi cảm nhận nhiệt độ từ bàn tay của anh. Lúc này cô mới phát hiện ra, mình đứng bên trái Cố Diễn Trạch, vị trí gần trái tim anh nhất.

“Nếu có thể giống như hai bên đường ray này, vĩnh viễn nương tựa vào nhau mà tồn tại, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc phải không?” Sơ Ảnh bước xuống khỏi đường ray, nhỏ nhẹ nói, đường như cô rất sợ mình to tiếng một chút thì sẽ phá hỏng bầu không khí âm áp tuyệt vời này.

Cố Diễn Trạch ngẩng người một chút, anh rất muốn nói với cô, hai bên đường ray tuy có thể nương tựa vào nhau mà tồn tại, nhưng chúng vĩnh viễn không thể giao nhau. Thế nhưng, nhìn thấy nụ cười hài lòng của cô, anh không đành nói ra những lời này, chỉ khẽ gật đầu.

Đứng rồi, nó rất giống ca từ của bài hát kia.

Ánh mắt của anh biết cười, mỗi khi cười hàng mi khẽ cong lên. Nhưng em mãi mãi chẳng thể nào với tới được...

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Phần 1

Đạo chơi cả một ngày trời, toàn thân Sơ Ảnh đau ê ẩm, các khớp xương mỏi rã rời, trong khi đó, Cố Diễn Trạch vẫn ung dung tự tại chẳng hề hấn gì, cô cảm thấy cực kì bất mãn.

Cố Diễn Trạch đưa Sơ Ảnh về tới trường thì trời đã tối, dưới ánh đèn đường vàng vọt, bóng hai người gần sát bên nhau. Đột nhiên anh cảm thấy có chút phiền muộn, rõ ràng suốt cả ngày hai người đã vô tư nói cười, vậy mà lúc này ngay cả mở miệng nói một câu cũng không nổi. Cô im lặng, anh càng thêm căng thẳng. Anh chậm rãi giờ tay phải ra, muốn cầm lấy tay cô.

“Giờ anh đang ở đâu?” Sơ Ảnh bỗng hỏi.

Cố Diễn Trạch vội thu tay về, anh ho khan một tiếng rồi trả lời: “Ồ ngay cạnh trường em”.

Thấy ánh mắt dò xét của cô, anh giải thích: “Anh vừa thuê một căn hộ”.

“Sao...” Sơ Ảnh im bật, lúc này hỏi anh vì sao lại chuyển tới đây ở thì có vẻ hơi... Hầu hết các khu chung cư quanh trường đều đã cho sinh viên thuê, hiện giờ tìm được căn hộ còn trống không phải dễ dàng.

Ánh đèn lờ mờ, Cố Diễn Trạch nhìn không rõ vẻ mặt của Sơ Ảnh, anh chỉ cảm thấy một loại ảo giác rằng gương mặt cô được một lớp vải mỏng che khuất, đợi anh vén lên. Khoảnh khắc này, anh đột nhiên thấy cổ họng khô rất.

“Sao thế?” Sơ Ảnh nhận ra thái độ của anh có phần kì lạ.

Cố Diễn Trạch mỉm cười nhìn cô, sau đó, không để cô kịp trở tay đã ôm cô vào lòng. Nụ hôn lần này không vội vã như những lần trước, anh có thể cảm nhận được cơ thể cô đang run rẩy. Anh nhẹ nhàng di chuyển tay lên sau gáy cô.

Không hiểu sao, Sơ Ảnh cảm thấy anh đã có chủ ý từ trước. Khi bàn tay ấm áp chạm tới mặt cô, Cố Diễn Trạch bỗng nhiên gượng cười. Lúc này trên đường cũng có một vài đôi tình nhân qua lại, Sơ Ảnh trở nên lung túng.

Dường như ngay lập tức, Cố Diễn Trạch nắm chặt lấy tay cô, lẳng lặng kéo cô đi thẳng tới cổng kí túc xá nữ. Lúc này anh mới cảm nhận được thế nào gọi là chia li. Trước kia thấy đám bạn mình tiễn người yêu tới sân bay liền khóc như ngày tận thế, anh chỉ thấy buồn cười. Hiện giờ, anh mới biết, chia tay người yêu có bao nhiêu lưu luyến, bao nhiêu không nỡ.

“Sơ Ảnh.”

“Ừm?”

“Anh chưa từng yêu ai, nhưng...” Cố Diễm Trạch lúng túng, nghe nói nhiều nữ sinh hiện nay đều thích con trai có kinh nghiệm yêu đương, anh không muốn giấu cô: “Vì thế, anh không biết phải biểu hiện thế nào”.

“Thì sao?” Sơ Ảnh nghiêng nghiêng đầu, thấy vẻ mặt ngượng ngùng của anh, cô vô cùng khoái chí.

“Nếu anh làm gì khiến em không vừa ý, em... ừm... hãy rộng lượng bỏ qua...”

Sơ Ảnh bật cười khúc khích, sau đó cô chỉ vào một đôi nam nữ phía xa, từ tốn nói: “Anh thấy người con trai kia không?”

Cố Diễm Trạch nhìn theo hướng cô chỉ, gật đầu.

Cậu ta đi học luôn đi sớm để giữ chỗ giúp bạn gái, hẹn đi đâu luôn đứng giờ đến đón bạn gái, buổi sáng luôn mua đồ ăn mang đến cổng kí túc, buổi tối đi lấy nước nóng cho bạn gái. Cuối tuần cậu ta thường đưa bạn gái đi dạo phố, mua đồ... ừm” Sơ Ảnh liếc Cố Diễm Trạch một cái: “Anh làm được không?”

Cố Diễm Trạch hơi chau mày.

Sơ Ảnh chợt dạ, đúng là có một người bạn trai tốt như vậy thì còn gì bằng, nhưng không biết mấy lời nói đùa này của cô có lừa nổi anh không.

Cố Diễm Trạch nhìn thẳng cô, bình tĩnh nói: “anh sẽ cố gắng hết sức!”

Sơ Ảnh kinh ngạc

Từ sau hôm đó, sinh viên nội trú trường Trình Lý luôn thấy một chàng trai tuấn tú hăng hái đều mang đồ ăn đến trước cổng ký túc xá nữ. Cố Diễm Trạch thuộc lòng thời khóa biểu của Sơ Ảnh, luôn đến lớp sớm để giữ chỗ giúp cô, buổi trưa anh xếp hàng giữa căng tin đông nghịt mua cơm cho cô, sau đó chờ cô chậm chạp đi tới. Anh không hề thấy phiền hay tức giận, trái lại còn cảm thấy rất hài lòng vì cuộc sống của mình xoay quanh cô.

Phương Hiểu lúc nào cũng tỏ ra ngưỡng mộ Bùi Sơ Ảnh: “Trời ơi! Cậu làm thế nào mà điều khiển được anh ấy thế! Thật kính nể cậu quá đi”.

Sơ Ảnh liếc Phương Hiểu một cái: “Cậu đi mà hỏi anh ấy”.

Phương Hiểu bĩu môi: “Này, tớ là bà mối của cậu đấy nhé”.

Bạch Hoa xen ngang: “Phương Hiểu nó đang nhắc nhở cậu nếu được làm dâu nhà giàu thì không được quên công mai mối của nó đấy”.

“Tớ là người hám lợi như thế chắc?”

“Ừ!” Ba người còn lại đồng thanh đáp.

Sơ Ảnh tủm tỉm cười. Di động của cô chợt rung lên.

“Lại là anh ấy hả? Còn không mau xuống đi!” Bạn cùng phòng giục.

Cố Diễm Trạch đứng dưới cổng kí túc, đang chơi trò gì đó trên điện thoại, thỉnh thoảng lại nhìn về phía chân cầu thang. Lúc thấy Sơ Ảnh đi xuống, anh liền bỏ đi động vào túi.

“Đợi lâu chưa?” Cô hỏi.

“Từ lúc em ra khỏi phòng. Nếu em muốn anh đợi lâu thì lần sau đi chậm lại, nếu không muốn anh đợi lâu thì đi nhanh hơn một chút.”

“Nghe như đang ra lệnh không bằng!” Sơ Ảnh phụng phịu nói, “Hôm nay làm gì?”

“Cứ đi theo anh khác biệt.”

Sơ Ảnh không ngờ Cố Diễm Trạch lại đưa mình đi mua sắm, hơn nữa trông anh còn phấn khích hơn cả cô. Xem ra, anh đã coi những lời nói đùa của cô là thật và thực hiện rất nghiêm túc. Thấy anh hào hứng như vậy, cô chẳng còn dũng khí để nhận tội với anh.

“Cái này rất đẹp này!” Cố Diễm Trạch chỉ vào một chiếc váy màu đỏ.

Sơ Ảnh lắc đầu: “Em không thích kiểu này”.

“Thử đi xem có hợp không? Biết đâu mặc lên sẽ thích.” Anh dỗ dành cô.

“Thích hay không, chỉ bằng cái nhìn đầu tiên em đã biết rồi.” Cô liếc nhìn chiếc váy rồi nói.

Cố Diễn Trạch im lặng một lúc rồi thì thầm: “Với người cũng như vậy sao?”

“Anh nói gì cơ?” Sơ Ảnh quay lại nhìn anh.

“Nói em thật kén chọn!” Anh bước lên trước, nắm lấy tay cô: “Mau xem xem ở đây có bộ nào khiến em nhất kiến chung tình không?”

Ngay lúc được bàn tay anh nắm lấy, Sơ Ảnh dường như không còn nghe thấy anh nói gì nữa, chỉ vô thức gật đầu.

Sau khi cô thử mấy bộ quần áo, Cố Diễn Trạch rầu rĩ mở miệng: “Sao em chọn toàn màu xanh lá cây thế?”

“Em thích màu này.” Sơ Ảnh đứng trước gương: “anh thấy đẹp không?”

Cố Diễn Trạch đi tới bên cạnh cô, nhìn vào trong gương rồi gật đầu: “Có anh đứng bên cạnh mới hoàn hảo”.

“Vớ vẩn.” Cô đẩy anh.

“Anh nói thật, em mặc gì cũng đẹp.” Trong mắt anh chỉ còn thấy nụ cười rạng rỡ của cô.

Thực ra, màu xanh lá cây rất kén người mặc, nhưng khi mặc lên người cô lại có một vẻ đẹp vô cùng thanh nhã.

Phần 2

Sơ Ảnh cho rằng Cố Diễn Trạch ít khi ra ngoài nên mới hứng thú như vậy, thế nhưng, hầu hết thời gian rảnh rỗi của cô đều bị anh chiếm lấy, đưa ra ngoài đi chơi, dạo phố, mua sắm, đến khi cô mệt mới thôi. Mỗi lần như vậy, anh sẽ công cô trên lưng, thỉnh thoảng có người qua đường chép miệng: “Đúng là thanh niên”.

Cố Diễn Trạch nghiêm túc nói: “Bạn gái tôi bị bệnh”.

Sơ Ảnh tóm lấy cổ tay anh: “Anh mới bị bệnh”.

“Vâng vâng. Anh không bệnh sao chịu để em hành hạ phải không?”

Cố Diễn Trạch ảo não: “Thôi thôi anh xin nhận tội được chưa? Em mắng anh đánh anh cũng được, anh bảo đảm sẽ không nói lại, không đánh lại”.

“Không thêm, chỉ thêm đau tay em!”

Cố Diễn Trạch bật cười. Đột nhiên anh nhớ tới ai đó từng nói, đã biết con gái rất vô lý rồi thì tốt nhất đừng nên nói lý với họ làm gì, cứ nhận lỗi về mình là xong. Quả nhiên là vậy, hiện tại anh đã lĩnh hội sâu sắc điều này. Anh nhún vai, nghĩ tới việc trên lưng mình đang ôm công cô, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào.

Cố Diễn Trạch không ngại phiền phức đưa cô đi khắp nơi trong thành phố này, tới đâu cũng tìm ra những trò thú vị. Sơ Ảnh nhận ra, từ sau khi anh xuất hiện, cuộc sống của mình dường như trở nên thật hoàn hảo.

Chuyện giữa Cố Diễn Trạch và Bùi Sơ Ảnh chẳng mấy chốc đã truyền tới tai Trần Cảnh Minh. Vừa gặp nhau, Trần Cảnh Minh đã vội nói: “Tên khốn kia, cậu ở lại đây lâu vậy mà cũng không thêm gọi điện cho tớ lấy một lần”.

“Cậu biết rồi à?” Cố Diễn Trạch lười nhác nói.

“Ôi dào, mấy chuyện tầm phào này ở trường có muốn không biết cũng chẳng được”.

“Đây là chuyện tầm phào à?”

“Người khác thì không phải, nhưng Cố Diễn Trạch cậu còn không phải sao?”

Cố Diễn Trạch cười: “Thế cậu bảo tớ phải làm thế nào mới được?”.

Hồi học cấp ba, mấy người cùng phòng đều cho rằng Cố Diễn Trạch có người yêu, chắc chắn cô gái đó sẽ hầu hạ anh đến nơi đến chốn mà không cần anh sai bảo. Nói như vậy có phần khoa trương nhưng ai cũng cho đó là điều đương nhiên, vì Cố Diễn Trạch tuyệt đối không phải người chủ động.

“Cậu phải như thế này”. Trần Cảnh Minh háng giọng: “Hừm... Lấy cho anh cái kia... Mang cái kia ra đây... Em làm không tốt thì anh sẽ lập tức đổi người khác làm bạn gái...”

Cố Diễn Trạch lườm Trần Cảnh Minh: “Cậu điên à!”

“Buồn cười nh? Rõ ràng cậu từng nói Sơ Ảnh là một cô gái sống nội tâm, sao giờ biến thành kẻ lừa đảo thế?”

Trần Cảnh Minh nhìn chằm chằm Cố Diễn Trạch một lúc rồi nói: “Cậu thật sự thích con bé đó à?”

Cố Diễn Trạch xoay chiếc di động trong tay, ngẫm nghĩ hồi lâu: “Chẳng nhẽ cậu cho rằng tớ đang đùa giỡn à? Nhân phẩm của tớ rẻ rúng thế chác?”

“Không. Tớ chỉ thấy khó tin thôi”. Trần Cảnh Minh thật sự không dám tin, Cố Diễn Trạch yêu vào lại trở thành người như vậy.

“Haizz...Tớ cũng chỉ là một người bình thường như người ta thôi. Có gì lạ”.

Trần Cảnh Minh chuyển sang chủ đề khác: “Cậu sắp phải về Thâm Hạ rồi, định thế nào?”

“Đến lúc đó rồi tính”.

Vấn đề này thực sự khiến Cố Diễn Trạch đau đầu. Một tháng qua, anh luôn cố gắng lảng tránh nó, chỉ nghĩ được ngày nào hay ngày ấy. Bố anh cũng không nổi giận hay thúc ép anh quay về, chỉ nói cho anh biết Cố Vân Tu sắp kết hôn, ngầm ra lệnh anh phải về trước lễ cưới.

Thực ra, điều khiến anh khó xử nhất là không biết phải mở miệng thế nào với Sơ Ảnh.

Cuộc sống hiện tại rất vui vẻ, nhưng anh buộc phải tự mình kết thúc nó.

Bụi Sơ Ảnh trần trọc cả đêm không ngủ được, cô nhớ tới những lời Cố Diễn Trạch nói với mình, trong lòng trống rỗng. Cô nhẹ nhàng rời giường, ra khỏi phòng, đứng ngoài ban công ngắm nhìn màn đêm. Nền trời dày đặc sao, nhưng chúng không thể chiếu sáng cõi lòng cô.

Khi còn bé, Sơ Ảnh là một đứa trẻ ngoan ngoãn, rất ít khi giận dữ ai. Nhưng có một hôm, cô được mẹ mua cho một quả cầu thủy tinh, cô rất thích, đáng tiếc nó lại bị đứa trẻ hàng xóm cướp mất. Sơ Ảnh khóc nức nở, người lớn dỗ dành cô thế nào cũng không được, cuối cùng mẹ phải đi mua một quả cầu mới về cho cô. Thế nhưng cô vẫn không chịu nghe mà còn ném vỡ tan. Trong mắt cô, cho dù cái mới có đẹp thế nào thì cũng không thể bằng cái ban đầu cô đã thích.

Đó có lẽ là lần nổi giận âm ỉ nhất của Sơ Ảnh. Cô đã thích cái gì thì sẽ một mực không thay đổi.

Với chuyện tình cảm, có phải cũng như vậy không?

Gần đây, Sơ Ảnh hay mất ngủ, cô nhớ tới rất nhiều chuyện trong quá khứ. Cô biết mình nên hài lòng với cuộc sống hiện tại, nhưng chẳng hiểu sao, cô cảm thấy bản thân giống như đang đứng trên mây ngắm nhìn phong cảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ngã xuống, tan xương nát thịt. Cảm giác bất an ấy luôn thường trực trong cô.

Niềm hạnh phúc hiện tại có được là do cô quyết định trả tự do cho bản thân, cô nên biết quý trọng nó mới đúng.

Những ngày qua, Cố Diễn Trạch luôn ở bên cô, cùng cô lên lớp, cùng cô đi dạo phố. Hai người nếm trải cảm giác hạnh phúc và bình yên khi ở bên nhau.

Hôm nay, anh có phần kì lạ, đi cạnh cô, anh chỉ giữ im lặng.

Cố Diễn Trạch nhìn cô hồi lâu: “Có lẽ anh sắp phải quay về Thâm Hạ”.

Sơ Ảnh ngây người, cô biết chuyện này không thể tránh khỏi, nhưng không ngờ lại sớm như vậy. Anh không thuộc về Xuyên Nhiên, thành phố Thâm Hạ sôi động kia mới là nơi dành cho anh, đó là nhà của anh, là người thân của anh, anh không thể không về.

Thấy Sơ Ảnh im lặng, Cố Diễn Trạch vội giải thích: “Anh họ anh sắp kết hôn”. Anh còn muốn nói cho cô biết, anh không hề muốn quay về, nhưng ánh mắt của cô khiến anh không thể thốt nên lời. Bản thân anh rõ hơn ai hết, một khi anh đã về Thâm Hạ thì chắc chắn bố sẽ không thể anh đi. Anh không muốn cô thất vọng, nhưng hơn hết càng không muốn lừa dối cô.

“Anh ở đây lâu như vậy cũng nên về nhà thôi, bố mẹ nhất định rất lo lắng”. Sơ Ảnh nói. Cô không ngờ mình còn có thể bình tĩnh đến vậy.

Thái độ này của cô khiến Cố Diễn Trạch có phần hoang mang: “Anh chỉ đơn giản là về nhà, không có ý nghĩa gì cả”.

“Em biết”.

Cô biết thật không? Cố Diễn Trạch sợ hãi.

Tình cảm dành cho cô mang theo một chút xúc nổi khiến lí trí của anh bị kìm hãm. Thực lòng mà nói, sau khi bình tĩnh lại, anh có phần hối hận, hối

hận vì đã để bản thân dễ dàng chìm đắm trong đó. Thế nhưng, anh không thể phủ nhận rằng anh lưu luyến cô, không nỡ rời xa cô. Hơn bất cứ ai, anh hiểu rõ khi quay về Thâm Hạ, khả năng mất cô là không thể nói trước, mà anh không muốn điều đó xảy ra.

Cố Diển Trạch mỉm cười, nhìn cô đầy cung chiêu: “Anh không ở đây cũng không có gì thay đổi hết”.

Bàn tay cầm đôi đũa của Sơ Ảnh khẽ run lên, rất lâu, cô mới ngẩng đầu cười đáp lại anh.

Mấy ngày còn lại, hai người đi hết sức trân trọng. Không lời hứa hẹn, không đi chơi, không đi mua sắm, hai người chỉ đơn giản nắm tay nhau dạo phố. Lúc bước lên cây cầu hình vòm, Cố Diển Trạch nói: “Em từng nghe truyền thuyết về cây cầu này chưa?”

“Chưa”. Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn anh.

“Hai người yêu nhau nắm lấy tay nhau đi qua cây cầu này, họ sẽ ở bên nhau mãi mãi”. Cố Diển Trạch chậm rãi nói, ngữ điệu nhẹ tựa lông chim.

Sơ Ảnh nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt: “Anh cũng tin mấy chuyện này à?”

“Thà tin còn hơn không”. Cố Diển Trạch siết chặt tay cô.

Hai người thong thả bước đi bên nhau, bỗng nhiên Sơ Ảnh cười rồi nói: “Cho dù sau này có chuyện gì xảy ra, em chỉ mong anh nhớ mãi ngày hôm nay”.

“Đương nhiên”. Cố Diển Trạch lập tức đáp lại.

Thực lòng, cô muốn anh nhớ rằng mình đã từng trao lời hứa hẹn suốt đời với một người con gái. Có thể cô không phải người duy nhất, nhưng vẫn muốn anh nói về mình.

Cho dù họ có bao nhiêu không nỡ thì ngày chia tay vẫn cứ đến.

Trần Cảnh Minh đưa Cố Diển Trạch ra sân bay. Cố Diển Trạch liên tục quay đầu lại nhìn, mỗi lần đều không khỏi thất vọng.

“Sơ Ảnh đã nói không ra tiền cậu rồi còn gì?”. Trần Cảnh Minh lắc đầu: “Cứ như sinh ly tử biệt không bằng. Hai thành phố cách nhau có một chuyến máy bay chứ mấy”.

“Ngậm cái miệng xui xẻo của cậu vào”. Cố Diển Trạch bực mình gắt.

Bóng dáng anh chờ đợi rốt cuộc cũng không xuất hiện. Anh vô cùng thất vọng. Kéo vali hành lý trong tay, Cố Diển Trạch nhớ lại cảnh tượng Sơ Ảnh ngồi trong phòng anh, giúp anh gấp từng bộ quần áo. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy gấp quần áo thú vị đến vậy, động tác của cô thành thạo chẳng mấy chốc mà đã gọn gàng hết cả. Nhưng anh chỉ mong cô chậm lại một chút, chậm lại một chút.

Thấy Cố Diển Trạch lần nữa ngoảnh nhìn ra phía sau cửa sân bay, Trần Cảnh Minh lắc đầu thở dài, anh không ngờ một người cao ngạo như Cố Diển Trạch cũng có lúc để lộ vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy.

Giờ khắc này, Cố Diển Trạch không ngờ trong đầu mình lại nảy sinh ý nghĩ không trở lại Thâm Hạ, nhưng may mắn anh đã khống chế được bản thân, anh biết rõ người con gái kia đã khiến anh đánh mất quá nhiều lý trí, anh không cho phép chuyện này xảy ra. Hơn nữa, Cố Diển Trạch không thể phủ nhận rằng, anh và cô thuộc hai thế giới khác nhau, anh không dám đảm bảo mang đến một tương lai cho cô. Có lẽ, ra đi càng sớm thì càng tốt cho cả hai, anh cũng không cần lo lắng bản thân chìm đắm quá sâu vào tình cảm này.

Chuyện nữ nhi tình trường xưa nay đều không dành cho anh. Nghĩ vậy, Cố Diển Trạch kiên định đi thẳng vào cửa soát vé, không quay đầu lại nữa. Trần Cảnh Minh bây giờ mới yên tâm rời khỏi sân bay.

Có điều, bọn họ không một ai biết, trên sảnh tầng hai, người con gái kia đứng bên lan can, chăm chú quan sát cảnh tượng bên dưới. Cô thấy Cố Diển Trạch liên tục ngoảnh đầu nhìn ra cửa, thấy anh thất vọng, thấy anh do dự, nhưng cô không đi xuống.

Có lẽ cô đứng quá lâu gây sự chú ý, nhân viên sân bay quan tâm hỏi: “Cô có sao không?”

Sơ Ảnh lắc đầu, ánh mắt vẫn chưa chịu rời khỏi cánh cửa kia, nhưng hơn ai hết, cô biết rõ, anh đã không còn ở đó nữa rồi.

Khoảnh khắc bóng dáng anh khuất khỏi tầm nhìn của cô, cô thầm tự nhủ: “Tạm biệt, tuổi mười bảy của tôi!”. Phần 3

Sau khi Cố Diển Trạch đi, người hút hăng nhất không phải Bùi Sơ Ảnh, mà là mấy cô bạn cùng phòng.

Phương Hiểu vừa ngủ dậy đã lau bàu: “Ôi thế là mình phải tự đi mua bữa sáng rồi”.

“Phải tự lên lớp xí chỗ rồi...”.

“Trưa phải tự xếp hàng lấy cơm rồi...”.

“Tôi phải tự đi lấy nước nóng rồi...”

Cuối cùng, Phương Hiểu chột lại: “Sơ Ảnh, cậu gọi điện bảo anh Cố Diễn Trạch quay về đây đi!!!!”.

Sơ Ảnh tủm tỉm cười: “Thế để tớ gọi điện cho anh ấy rồi cậu qua nói cho anh ấy biết tầm quan trọng của anh ấy đối với cậu nhé”.

Phương Hiểu ngẫm nghĩ lại một lúc rồi phát tay: “Thôi thôi!”

“Bạch Hoa tò mò nhìn Sơ Ảnh: “Cậu không thấy lo à, mặc dù Cố Diễn Trạch là một người đàn ông tốt nhưng cậu cũng phải cẩn thận. Thời buổi này, đàn ông yên phận nhưng chưa chắc đàn bà đã chịu bỏ qua. Hơn nữa, giai nhà cậu còn chưa có năng lực miễn dịch với phụ nữ”.

“Nếu đã là của mình thì mãi là của mình, không phải của mình thì giữ cũng không được”. Sơ Ảnh từ tốn đáp.

“Bỏ tay với cậu”. Bạch Hoa ngán ngẩm nói.

Sơ Ảnh mỉm cười không nói gì nữa. Cô mở ngăn kéo, lấy ra một chiếc hộp, phúi phúi lớp bụi bên ngoài. Ngỡ rằng đã quên mất sự tồn tại của nó, nhưng cô không biết mình không thể quên. Cô lặng im nhìn chiếc hộp chứa toàn bộ bí mật thời thanh xuân của mình, trong lòng bỗng khó chịu đến cồn cào. Cô khẽ vuốt ve chiếc hộp, nhớ lại những khát khao, những mong mỏi của thời thiếu nữ.

“Hộp đựng gì thế?” Phương Hiểu đột nhiên hỏi.

Sơ Ảnh giật mình: “Tuồng cậu đi ăn rồi cơ mà?”

“Thì đợi mãi không thấy cậu xuống nên quay lại gọi”.

“Ồ...giờ đi đây”.

“Đừng có đánh trống lảng. Trả lời đi, hộp gì thế?”. Phương Hiểu giữ lấy chiếc hộp: “Trong này có cái gì? Mở ra xem nào”.

Sơ Ảnh mỉm môi: “Không có chìa khóa”.

Giọng nói của cô hết sức bình thản, nhưng thoáng chút bi thương. Trước kia, người ấy từng hỏi cô, có phải chỉ chiếc chìa khóa này mới mở được trái tim em ra không? Hiện giờ, người ấy đã không còn nữa rồi, vĩnh viễn không bao giờ trở lại được nữa.

“Sao lại thế?” Phương Hiểu phụng phịu, “Thôi đi ăn sáng!”

Sơ Ảnh cất chiếc hộp vào chỗ cũ. Chiếc hộp không thể mở ra, tựa như không thể trở lại như xưa.

Cố Diễn Trạch thỉnh thoảng vẫn gọi điện nói chuyện với cô. Mặc dù cơ chưa bao giờ chủ động gọi cho anh nhưng cũng không cúp máy trước. Cô lắng nghe giọng nói của anh, tưởng tượng ra điệu bộ của anh, dường như muốn gần anh thêm một chút bằng cách thức đó.

Thế nhưng, thứ duy nhất không thay đổi trên đời này, không phải lời hứa hẹn, mà chính là sự thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Phần 1

Vừa về tới nhà, Cố Diễn Trạch đã bị Cố Khải Minh “khùng bố” điện thoại, đương nhiên không thể thiếu câu hỏi quen thuộc kia: “Mày nhìn anh họ Vân Tu mà xem, lúc nó bằng tuổi mày đã tiếp quản công ty rồi đấy!”. Vừa mới nghe thế, Cố Diễn Trạch đã thấy đầu đau nhức óc, anh không thua kém gì Cố Vân Tu, vậy mà trong mắt cha anh, Cố Vân Tu lúc nào cũng tài giỏi hơn, Anh rất muốn biết lúc bằng tuổi mình, Cố Vân Tu đã làm nên công trạng to lớn gì nhưng anh không dám mở miệng, đầu sao thì hiện giờ ông anh họ này đã rất nổi tiếng trong giới thương nhân, còn anh mới chỉ là một tên nhãi vừa bước chân vào chốn thương trường mà thôi, so sánh làm sao cho được?

Cố Diễn Trạch bị cha đưa vào công ty để làm quen dần với công việc. Cố Khải Minh là người biết bồi dưỡng nhân tài, dưới sự trợ giúp của Mạc Khả, chẳng mấy chốc mà Cố Diễn Trạch đã nắm bắt được phương hướng phát triển của công ty.

Hôm nay là ngày kết hôn của Cố Vân Tu. Đây không phải lần đầu tiên Cố Diễn Trạch gặp Lục Diên Y, nhưng anh vẫn có cảm giác xa lạ. Người ta nói quả nhiên không sai, cô dâu chính là người phụ nữ đẹp nhất thế giới. Làn váy trắng càng tôn thêm vẻ thanh nhã của Lục Diên Y, trông cô như đóa phù dung nhô lên khỏi mặt nước trong veo. Cố Vân Tu mặc bộ comple chỉnh tề, toàn thân toát ra phong thái đỉnh đạc, khiến Lục Diên Y đứng bên cạnh cứ như một chú chim nhỏ yếu ớt.

“Anh làm sao mà giữ được chị dâu trong tay thế?” Cố Diễn Trạch tranh thủ hỏi.

Cố Vân Tu cười: Chuyện này còn cần anh truyền kinh nghiệm nữa à? Anh tưởng mày chỉ cần anh dạy cách đuổi ong bướm đi thôi chứ?”

Cố Diễn Trạch gượng gạo cười: “Em tin chắc anh có kinh nghiệm về việc này. Có cần em và chị dâu tìm hiểu không?”

“Thằng nhãi này!” Cố Vân Tu mắng vui.

Hôn lễ cực kì xa hoa, khách mời đều là những người có uy tín trong giới thương trường. Phù dâu là một cô gái xinh đẹp, có vẻ khá bạo dạn: “Chào anh, em là Lý Giai Tinh”.

Cố Diễn Trạch hơi nheo mắt: “Chào em”.

“Người ta nói, quen biết nhau ở hôn lễ là rất có duyên.” Lý Giai Tinh mỉm cười đầy tự tin.

“Thế thì chắc cô có duyên với nhiều người lắm?” Cố Diễn Trạch thẳng thừng nói: “Xin phép, tôi qua bên kia chào cô!”. Nói đoạn, anh đi tới chỗ Cố Vân Tu và bác cả. Được vài bước, Cố Diễn Trạch nhìn thấy Lâm Trạch và Lục Diên Y đang nói chuyện với nhau, anh khá ngạc nhiên vì hai người họ quen biết.

Lục Diên Y nói: “Không ngờ chúng ta gặp lại nhau ở đây”.

“Anh cũng không ngờ! Đã nhiều năm rồi.”

“Vâng, Lục Diên Y tươi cười, nhưng đáy mắt vẫn xẹt qua một chút bi ai.

“Anh ta tốt với em không?” Lâm Trạch im lặng một lúc rồi hỏi.

Lục Diên Y gật đầu: “Dù anh nghĩ thế nào về em, em cũng sẽ trả lời thật lòng. Anh ấy rất tốt với em. Nếu không có anh ấy, em không ngờ mình còn có quyền được hưởng hạnh phúc. Hiện giờ rốt cuộc em đã làm được rồi, em tin, anh cũng có thể”.

Lâm Trạch thở dài: “Thế thì tốt rồi. Chỉ cần em hạnh phúc là anh vui rồi. Có điều, chúng ra không giống nhau, mùa hè năm đó anh đã để mất cơ hội theo đuổi hạnh phúc của mình rồi”.

Lục Diên Y không đáp lời. Thâm tâm cô tin rằng, người đàn ông thông minh này sẽ có lựa chọn tốt nhất cho bản thân anh.

Cố Diễn Trạch nghe đến đây liền tiến lên nói: “Chị dâu, anh Vân Tu gọi chị kia”.

Lục Diên Y gật đầu.

Cố Diễn Trạch đi theo Cố Vân Tu, giúp anh uống khá nhiều rượu. Mọi người đều biết Lục Diên Y đang mang thai nên không làm khó cô, nhưng Lý Giai Tinh lại bị chuốc mãi không thôi.

Cố Diễn Trạch không phải kiểu người thích tự chuốc phiền phức vào mình, vì thế, mãi đến khi thấy Lý Giai Tinh uống quá nhiều rượu rồi anh mới giúp đỡ.

“Tư lượng của cô tốt thật đấy, uống bao nhiêu mà cũng không say.” Cố Diễn Trạch mỉm cười nói: “Tôi không giúp chắc cô vẫn ổn nhi?”.

“Em tưởng anh rất thích thấy em bị chuốc say?” Lý Giai Tinh trừng mắt oán giận: “Đúng là một người đàn ông dễ ghi thù”.

“No no no. Tôi cho rằng một cô gái sống ở nước ngoài lâu như cô sẽ không quen với mấy cái biểu hiện phong độ gì gì đó.”

“Em thì cho rằng phong độ là môn học bắt buộc dành cho cả phụ nữ và đàn ông ở Anh. Hóa ra còn có ngoại lệ.”

“Cô Lý không phải từ Mỹ về ư? Chẳng nhẽ tôi nhớ nhầm?”

“Hóa ra, tôi còn được anh Cố quan tâm đến vậy. Thật lấy làm vinh hạnh.”

“Chỉ nghe qua thôi. Ngay cả mấy điều lễ nghi vặt vãi hồi học tiểu học giỏi tới giờ tôi vẫn chưa nhớ rõ lắm.”

“Anh...” Lý Giai Tinh còn chưa nói hết câu Cố Diễn Trạch đã bỏ đi.

Cố Vân Tu lắc đầu: “Đôi co với cả một cô gái, giáo viên tiểu học dạy mày như thế à?”

“Thôi em xin anh! Lý Thị và nhà chúng ta xưa nay không dính dáng gì, tự nhiên anh lại mời con gái cùng nhà người ta làm phù dâu. Trong đầu anh nghĩ cái gì em còn không biết sao? Tưởng em là thằng đàn chắc? Còn nữa, chưa chắc cô ta đã tình nguyện nhé.” Cố Diễn Trạch khinh khỉnh nói.

“Chuyện này không liên quan đến anh, mày đi hỏi chú Khải Minh ấy.”

Cố Diễn Trạch ảo não: “Haizzz. Mọi người cứ so sánh anh với em, rõ ràng năm nay anh 32 tuổi mới kết hôn, em mới có 23, sao bố mẹ em cứ cuồng cả lên như thế?”

“Mày đừng có mà noi gương anh. Vì chuyện này mà anh bị bố mẹ cắn nhai mấy năm trời đấy. Ai cũng sợ anh làm hư mày.”

Cố Diễn Trạch cười xùy một tiếng: Tốt nhất là anh đừng thông đồng với bố mẹ em nữa. Có chuyện gì thì nhớ bắn tiếng trước cho em, nếu không hậu quả thế nào em sẽ kéo anh chịu chung! Ví dụ như chuyện hôm nay chẳng hạn.”

“Cái chuyện còn con thế này mà mày cũng không giải quyết được hả? Uống phí mấy năm ở Mỹ?”

“Anh đừng đánh trống lảng!”

Cố Vân Tu tò mò hỏi: “Này, đừng có nói với anh là mày nhắm được đối tượng rồi nhé? Con gái nhà nào thế? Mang về anh duyệt xem sao”.

“Anh lo vợ anh trước đi!” Cố Diễn Trạch cau kinh.

Cố Vân Tu ngoảnh lại, nhìn thấy Lục Diên Y đang bị đám đông vây quanh liên vội vàng qua đó.

Cố Diễn Trạch tủm tỉm cười, ông anh họ này của anh không sợ trời không sợ đất, ấy thế mà đối xử với bà chị dâu yếu đuối kia hoàn toàn khác. Xem bộ dạng của Cố Vân Tu lúc này có vẻ còn hạnh phúc hơn cả trúng số độc đắc.

Ai đó từng nói, đàn ông chinh phục thiên hạ, phụ nữ chinh phục đàn ông. Lời này quả nhiên không sai.

Cố Diễn Trạch ngó nghiêng xung quanh, nhìn thấy Lâm Trạch đang trò chuyện với vài người khác. Lâm Trạch tiến lại phía anh, nói: “Chơi chán rồi mới chịu mò về đây!”

Cố Diễn Trạch thờ dãi: “Anh cho em xin, về nhà nghe hai vị đại nhân cầu nhau đã phát ngáy rồi”.

“Ai bảo cậu không chịu nghe lời!” Lâm Trạch chẳng hề tỏ ra thông cảm.

“Sao anh lại thế!” Cố Diễn Trạch bắt nạt.

“Thôi không nói chuyện này nữa. Bắc Thần và Lý Thị mới có một dự án hợp tác, chắc cậu biết rồi?” Lâm Trạch cảm thấy mình cần phải cảnh báo cho Cố Diễn Trạch.

“Chưa xong chuyện này đã nhảy chuyện khác...”

Lâm Trạch đánh mắt về một phía, Cố Diễn Trạch nhìn theo, nhìn thấy cha mình và Lý Ngôn Thịnh đang nói chuyện với nhau, có cả Lý Giai Tinh đứng bên cạnh.

“Cậu nghĩ vì sao con bé đó cũng tới đây?”

“Chẳng nhẽ bố em định...” Cố Diễn Trạch cười bất đắc dĩ.

“Không thì để cậu noi gương Cố Vân Tu chắc?”

“Noi gương gì chứ?” Cố Diễn Trạch vội gạt phăng.

Lâm Trạch không nói gì thêm, thái độ này của Cố Diễn Trạch chứng tỏ cậu ta đã có dự định của mình, mặc dù anh còn chút lo lắng vì Cố Diễn Trạch chưa lăn lộn trong giới này nhiều, nhưng cứ coi như đây là một thử nghiệm. Phần 2

Cố Diễn Trạch vừa về tới nhà đã bị mẹ gọi đến hỏi chuyện: “Con thấy con bé Lý Giai Tinh đó thế nào?”

“Lý Giai Tinh là ai? Có người tên vậy à?” Cố Diễn Trạch hỏi lại.

La Hinh thở dài, rõ ràng hôm nay bà nhìn thấy hai người họ nói chuyện một lúc, bây giờ con trai giả vờ không biết.

Thấy mẹ tỏ ra thất vọng, Cố Diễm Trạch mới thú thật: “À, mẹ nói phù đầu hôm nay hả? Ừm, trông cũng được”.

“Thế thôi à?” La Hinh hỏi đến cùng.

“Còn gì nữa ạ? Hôm nay con uống nhiều lắm, con đi tắm rồi ngủ đây. Có chuyện gì mai nói tiếp mẹ nhé.” Cố Diễm Trạch nói với vẻ mệt mỏi.

La Hinh đành đi ra ngoài.

Cố Diễm Trạch thở dài, đóng cửa phòng lại sau đó nằm nhoài ra giường. Mới chỉ làm phù rể thôi đã mệt như vậy rồi, làm chú rể chắc kiệt sức mất. Vậy mà chẳng hiểu sao vẫn có người ly hôn rồi lại tái hôn!

Anh lắc đầu, ấn phím điện thoại.

Sơ Ảnh đi ra ban công nghe máy: “Sao muộn thế này rồi còn gọi?”.

“Muộn lắm rồi à?” Cố Diễm Trạch nhú mày, nhìn đồng hồ: “Làm em mất giấc ngủ à?”

“Có chuyện gì à?”

“Ừm” Anh gật đầu, sau đó khẽ mỉm cười.

“Gi thế?” Sơ Ảnh có thể cảm nhận được tâm trạng anh rất tốt.

“Anh nhớ em. Ừm... em nhớ anh không?” Cố Diễm Trạch chợt cảm thấy nực cười, thực ra đây không phải điều anh muốn nói.

“Anh gọi điện để hỏi em câu này à? Hay là... anh say rượu đấy?”

“Em biết à?” Cố Diễm Trạch ngồi dậy, ngir ngir một chút: “Chẳng lẽ mùi rượu truyền sang chỗ em rồi?”.

“Ừ, anh uống quá nhiều, làm ảnh hưởng tới cả em rồi. Sau này đừng uống nhiều như thế nữa!”

“Chúng ta bao lâu rồi chưa liên lạc?”

“Sao tự dưng hỏi em thế?”

“Nếu anh không gọi thì có phải em cũng không gọi cho anh phải không?”

“...”

“Phí điện thoại đâu có tốn lắm đâu?”

“...”

“Thực ra hôm nay thấy chị dâu mặc váy cưới, đột nhiên anh nghĩ tới em. Không biết em mặc váy cưới sẽ thế nào?” Anh ngừng lại một chút, không nghe thấy Sơ Ảnh lên tiếng.

Anh nói tiếp: “Chắc chắn sẽ rất đẹp”.

“Anh say quá rồi...”

“Ừm, anh cũng nghĩ vậy.” Nếu không, anh đã chẳng khác thường như thế.

Hôn nhân vì làm ăn vốn dĩ là chuyện rất phổ biến, nhưng lúc tự mình tiếp xúc, anh vẫn không tránh khỏi có chút bài xích, trong đầu bỗng hiện lên gương mặt cô. Đột nhiên anh nhận ra điểm kì lạ trong quan hệ giữa hai người, cô chưa bao giờ chủ động gọi điện cho anh, dường như chỉ cần anh không gọi cho cô là giữa họ hoàn toàn chẳng có mối liên hệ nào cả.

Giống suy nghĩ ban đầu của anh, anh tưởng rằng chỉ cần mình muốn là có thể dễ dàng từ bỏ cô, không có bất cứ nỗi lo lắng nào. Có lẽ ngay từ đầu anh đã ý thức được hai người rất khó đến được với nhau nên đã cố gắng làm thật nhiều việc cho cô vui, muốn bù đắp lại nỗi hổ thẹn đối với cô.

Thế nhưng hiện giờ, anh nhận ra bản thân đã lún quá sâu, không thể buông tay cô.

“Vậy anh ngủ sớm đi nhé”.

“Ừ.” Anh nghe lời cô, cúp máy, chìm vào giấc ngủ.

Ngồi trong nhà hàng, nhìn đồng hồ đã quá giờ hẹn mười phút, khoe miệng Cố Diễn Trạch hơi nhếch lên, đang định đi lấy di động ra thì thấy đối phương khoan thai đi tới.

“Xin lỗi, vừa nãy ra khỏi nhà em có chút việc đột xuất.” Lý Giai Tinh áy náy nói.

“Không sao, tôi cũng đang rảnh.” Cố Diễn Trạch vừa nói, vừa đưa thực đơn cho cô ta.

Lý Giai Tinh cười: “Tôi cứ tưởng nhà họ Cố không chú trọng tới việc dạy con cái tách phong ga-lăng, hóa ra chỉ là tùy thời mới bộc lộ”.

“Thực ra tôi là người theo xu hướng đối sự bất đối nhân (1)

(1) Đối sự bất đối nhân: Hành động dựa theo tình huống, không quan trọng đối phương là ai.

Lý Giai Tinh mỉm môi không nói.

Cố Diễn Trạch lắc đầu: “Chẳng lẽ cô không biết, khi thích một thứ, muốn có được nó thì cần phải chinh phục được những thứ xung quanh nó trước đã?”.

Lý Giai Tinh tỉ mỉ quan sát Cố Diễn Trạch, cảnh giác hỏi: “Anh có ý gì?”

“Cô rõ hơn tôi mà!” Cố Diễn Trạch vẫy tay ra hiệu với phục vụ: “Nếu cô không gọi món thì để tôi gọi vậy”.

Xong xuôi, anh nhìn về mặt nghi hoặc của Lý Giai Tinh, nói: “Cô Lý, hình như cô rất tự tin vào khả năng diễn xuất của mình nhỉ?”

Lý Giai Tinh bấy giờ mới mỉm cười. Trước đây, cha cô từng nói, Cố Diễn Trạch chỉ là một thằng nhãi vất mũi chưa sạch, du học Mỹ về chẳng qua là cái mác mà thôi, chứ thực lực hoàn toàn không có. Nhưng xem ra, cha cô lần này đã đoán sai rồi, Cố Diễn Trạch chẳng những được cái mã ngoài mà còn có mắt quan sát rất tinh tế, ăn nói sắc sảo. Rõ ràng ở lễ cưới hôm đó, cô chỉ liếc nhìn Lâm Trạch có vài lần, không ngờ Cố Diễn Trạch cũng phát hiện ra...

“Em chẳng hiểu anh nói gì cả.”

Cố Diễn Trạch không bận tâm tới Lý Giai Tinh, chỉ tập trung ăn com, lát sau anh liếc nhìn cô ta rồi hồ hững nói: “Tôi cứ tưởng con gái đều ăn uống từ tốn, rất chú ý tới hình ảnh bản thân cơ”.

“Đây là vì anh quen toàn những cô thực nữ.” Lý Giai Tinh vẫn thản nhiên ăn: “Chẳng nhẽ anh không cảm thấy em thoải mái ăn thế này sẽ kích thích anh ăn ngon miệng hơn à?”

“Ồ đúng là như vậy thật”

Lý Giai Tinh giữ im lặng một lát mới hỏi: “Ăn xong tính làm gì?”

“Cô thật sự giao toàn quyền quyết định cho tôi đấy à?” Cố Diễn Trạch mỉm cười: “Vậy thì cứ đi theo tôi là được”.

Sau đó, Cố Diễn Trạch đưa Lý Giai Tinh đi đánh bóng bàn. Anh chơi rất giỏi, so tài vài trận, Lý Giai Tinh đều thua, cô tức giận nói: “Đối với bạn gái, anh cũng thế bầy sao? Không biết nhường phụ nữ gì cả”.

“Dù sao thì cô cũng đâu có thân phận đặc biệt gì? Thôi cứ chờ thua tiếp đi.”

Lý Giai Tinh sững sờ. Người đàn ông này là kiểu người gì vậy?

Cố Diễn Trạch có vẻ rất thỏa mãn: “Giờ mới phát hiện ra ưu điểm của tôi hả? Chưa hết đâu, lát nữa sẽ cho cô cảm nhận dần dần”.

Lý Giai Tinh rất nhanh chóng được tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Cố Diễn Trạch, bất kể là trượt băng hay khiêu vũ, chơi gôn hay cưỡi ngựa, anh đều thành thạo. Thông thường, những người biết nhiều thứ thì không quá giỏi, nhưng Cố Diễn Trạch thì khác, anh chẳng những biết nhiều mà còn cái gì cũng xuất sắc.

Ném một quả Bowling xong, Cố Diễn Trạch quay sang nhìn về mặt kính ngọc của Lý Giai Tinh, anh mỉm cười: “Sao? Khuất phục nhanh thế à?”

“Còn có cái gì mà anh không biết không?”

“Ừm, để tôi nghĩ xem, khi nào nghĩ ra tôi sẽ nói với cô.”

“Nhà anh đúng là có gene ăn hiếp kẻ khác.”

“Ha ha ...hối hận vì không thích tôi ngay từ đầu chưa?”

Lý Giai Tinh lắc đầu: “Em cảm thấy rất may mắn. Bởi vì anh thật sự khiến người ta khó mà tin được rằng anh cũng biết thế nào là thích một người”.

Không rõ có phải ảo giác hay không, Lý Giai Tinh đột nhiên thấy trong mắt Cố Diễn Trạch ẩn hiện nỗi ưu tư khó hiểu.

Một ngày đi cùng nhau, Lý Giai Tinh đã phần nào hiểu được tính cách của Cố Diễn Trạch, thật lòng mà nói thì cũng có cảm giác “tiếc vì gặp nhau quá muộn”.

phần 4

Hai người thuê rất nhiều đĩa phim về xem. Thỉnh thoảng, lúc đang cười ngặt nghẽo, anh bỏ một miếng đồ ăn vào miệng cô, thỉnh thoảng, thấy cô trầm tư nhìn màn hình, anh ôm cô vào lòng, hôn thật lâu, sau đó hai người tiếp tục xem phim. . .

Hôm đó cũng là lần đầu tiên Cố Diễn Trạch cảm nhận được, hóa ra cô cũng có lúc biến mất, mà anh thì vô cùng sợ cảm giác mất mát, vì thế, anh lựa chọn giữ chặt lấy cô.

Xem phim đến nửa đêm, có lẽ đã mệt, Sơ Ảnh ngủ thiếp đi. Cô ngủ trông rất yên bình, nét mặt mềm mại dịu dàng. Cố Diễn Trạch bất giác mỉm cười, ôm cô vào lòng, thỉnh thoảng cô khẽ cựa quậy, anh không dám thở mạnh sợ làm cô tỉnh. Lát sau, anh nhẹ nhàng bế cô lên, đặt cô nằm trên giường rồi cẩn thận đắp chăn cho cô. Nhìn dáng vẻ của cô lúc này, anh thở dài: Cố Diễn Trạch, lần này mày thật sự xong đời rồi.

Anh nằm cuộn tròn trên sofa, có lẽ ban ngày đi xa nên mệt, vừa đặt lưng xuống liền ngủ.

Hôm sau, Cố Diễn Trạch vừa mở mắt thì nhìn thấy Sơ Ảnh đang nhìn mình. Có lẽ hơi bất ngờ, cô vội quay đầu đi, nói: Chào buổi sáng!”

Trông gương mặt ửng đỏ của cô, anh thấy tâm trạng mình tốt hẳn lên: “Đi ăn sáng nhé”.

Ăn sáng xong, Cố Diễn Trạch đưa cô về trường. Sơ Ảnh có vẻ lúng túng, lát sau cô lên tiếng: “Thực ra...”

“Sao?”

“Có thể trốn học!” Cô rụt rè nói, giống như mình vừa làm sai chuyện gì.

Cố Diễn Trạch ngẩng người nhìn cô mấy giây, sau đó mỉm cười gật đầu.

Hai người đi dạo đến hồ Quân Ngôn, đột nhiên anh nhớ tới lần đầu tiên gặp cô ở đây, có đánh chết anh cũng chẳng ngờ lúc ấy cô sẽ nói câu: “Tôi biết bơi”.

Có điều, cuộc vui nào rồi cũng tàn, Cố Diễn Trạch phải quay về Thâm Hạ.

Lần này, Sơ Ảnh không trốn nữa mà tiễn anh ra sân bay. Cố Diễn Trạch rất muốn hỏi cô vì sao lần trước không đến tiễn mình, nhưng thấy cô im lặng, anh lại nói: “Anh không có ở đây, em đừng suy nghĩ lung tung, có chuyện gì nhớ gọi điện cho anh, không được giấu trong lòng”.

“Nhớ anh chê em phiền phức thì sao?”

“Ai bảo thế?” Anh nhéo mũi cô: “Anh vui chết đi được ấy chứ! Như thế chứng minh trong lòng em có anh, vì có anh mới gọi điện nói với anh!”

Sơ Ảnh gật đầu, sau đó lặng lẽ nhìn anh đi vào cửa soát vé.

Mãi đến khi bóng anh khuất hẳn, cô vẫn còn đứng yên, tâm trạng cô lúc này hoàn toàn khác với lần trước. Một lúc lâu, cô mới rời khỏi sân bay.

Ra bên ngoài, cô ngẩng lên nhìn bầu trời. Chiếc máy bay vừa cất cánh kia tựa hồ chính là người mà cô luôn nhớ nhung. Ngay cả bản thân cô cũng không biết dáng vẻ của mình xinh đẹp và dịu dàng đến mức nào.

Chương 8 – Phần 1

Quả nhiên, Cố Diễn Trạch thực hiện đúng lời hứa, mỗi ngày, anh đều gọi điện cho Sơ Ảnh dù chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ kể những việc làm trong ngày rồi kiên nhẫn nghe cô nói hết chuyện này đến chuyện khác. Thỉnh thoảng nếu bận, anh chưa kịp gọi thì cô sẽ chủ động gọi cho anh. Hễ thấy điện thoại của cô là anh lập tức nghe không hề do dự. Lắm khi đang họp, anh cũng đi ra ngoài nghe máy, để cả phòng họp ngồi chờ anh kết thúc cuộc gọi không quan trọng kia.

Cuối tuần nào, Cố Diễn Trạch cũng bay đến Xuyên Nhiên gặp cô. Về sau, anh phát hiện ra một vấn đề.

“Hay là chúng ta thuê một căn hộ đi. Mỗi lần anh qua đây cũng không cần phiền phức vào thuê phòng khách sạn, hơn nữa, anh không ở đây, em cũng có thể đến.”

Bùi Sơ Ảnh khẽ nhủ vậy nhưng không nói gì.

Anh hiểu suy nghĩ của cô. Anh cũng thừa nhận, mình muốn ở cùng cô, nhưng xem biểu hiện của cô thì rõ ràng là không muốn lắm. Vì thế, anh thờ dãi nói: “Anh chỉ nói vậy thôi, không được cũng không sao.”

Chuyện này chấm dứt như thế, cuối cùng Cố Diễn Trạch đành làm một thẻ VIP, đặt một phòng cố định ở khách sạn. Anh hoàn toàn không nghĩ ra, thẻ này có khác gì thuê căn hộ riêng đâu? Có điều, cô đã thích vậy thì anh cũng không có ý kiến.

Thấm thoát đã hơn một năm. Tần suất Cố Diễn Trạch đến Xuyên Nhiên không hề giảm. Rót cuộc thì La Hình đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

“Ông có thấy Cố Diễn Trạch hay đi Xuyên Nhiên không?”

Cố Khải Minh lật một trang báo, nói: “Lần này nó đi với lý do gì?”

“Hợp lớp cấp ba.” La Hình rầu rĩ nói.

“Ồ, bạn bè thân quá, một năm hợp hơn mười lần.” Thực ra, Cố Khải Minh không mấy chú ý tới chuyện này. Trừ lần đầu tiên Cố Diễn Trạch gây chuyện ra, còn lại ông khá hài lòng về biểu hiện của con trai. Hiện tại, Cố Diễn Trạch chính là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ông, ông tin tưởng vào mọi quyết định của con trai.

“Chắc là bạn cấp một hợp vài lần, cấp hai hợp vài lần, cấp ba lại vài lần nữa. Tính nó thế đương nhiên có nhiều bạn thân rồi.” La Hình nói với vẻ đắc ý.

“Thế bà còn lo cái gì?” Cố Khải Minh nói.

“Ông...” La Hình bực bội không muốn nói thêm.

Cố Diễn Trạch vừa về tới nhà liền bị mẹ kéo đến thủ thi: “Con nói thật cho mẹ biết, con đi Xuyên Nhiên để làm gì mà hầu như tuần nào cũng đi? Có mấy ngày nghỉ cũng chạy sang đây. Rót cuộc ở đây có thứ gì hợp hôn con hả?”

“Con mệt lắm, có việc gì để mai nói đi mẹ.” Cố Diễn Trạch ủ rũ nói.

“Lần nào về nhà mà con không kêu mệt?” La Hình kiên trì: “Hôm nay con phải nói rõ cho mẹ nghe”.

Cố Diễn Trạch day thái dương: “Thế mẹ muốn có đáp án thế nào ạ?”

“Có phải con đang nuôi gái ở đây không?” La Hình hoài nghi.

Cố Diễn Trạch hơi cau mày: “Cái gì mà nuôi gái? Dù có thì cũng là người yêu. Chúng con đều bình đẳng, mẹ đừng phân biệt cao thấp”.

La Hình giật mình: “Hóa ra đúng là bị phụ nữ mê hoặc rồi? Tuần nào cũng chạy tới đó!”. Bà có phản tức giận hỏi: “Con gái nhà ai? Gia đình thế nào?”

Cố Diễn Trạch chẳng nói chẳng rằng liền đóng cửa phòng lại.

Bây giờ anh mới bắt đầu suy nghĩ cẩn thận. Anh vốn không muốn giấu giếm bố mẹ, cũng sẽ không để họ ngăn cản chuyện của mình. Anh và Sơ Ảnh qua lại đã hơn một năm, anh rất hài lòng về tình hình hiện tại. Sơ Ảnh đã tốt nghiệp và đang thực tập ở một công ty, nhưng điều này khiến anh khá sầu não, bởi vì buổi tối Sơ Ảnh về rất muộn, thời gian cuối tuần hoàn toàn kính tặng cho giấc ngủ. Anh vốn muốn vui vẻ ở bên cô, nào ngờ cô lại bị công ty hành hạ đến mức kia, anh đau lòng muốn chết. Anh chẳng dám chê trách gì cô. Kết quả mấy lần đến Xuyên Nhiên đều chỉ để nhìn cô ngủ.

Hiện giờ, đến lúc phải suy nghĩ về chuyện tương lai rồi.

Trước đây khi quyết định quay về tìm cô, anh vẫn chưa chắc chắn có thể mang lại tương lai cho cô. Mỗi đôi tình nhân cho dù có trải qua quá trình thế nào thì kết quả cũng chỉ là một trong hai: kết hôn hoặc chia tay. Anh chẳng hề do dự loại bỏ trường hợp thứ hai, thế nhưng, trường hợp một...

Hôm sau, Cố Diễn Trạch không đến công ty ngay như thường ngày mà bình tĩnh nán lại đối diện với bố mẹ. Cố Khải Minh không nói tiếng nào nhưng trong lòng cũng dự liệu được con trai hẳn là có điều muốn nói: “Bố mẹ ở nhà có khi nào cảm thấy buồn tẻ không?”

“Nói thẳng vào chuyện chính đi!” La Hình vẫn chưa bình thường trở lại sau thái độ của con trai mình tối qua.

“Chủ yếu con muốn biết bố mẹ có muốn nhà mình nhiều thêm một người hay không thôi?”

Cố Khải Minh điềm tĩnh hỏi: “Đối phương là người thế nào?”

Cố Diễn Trạch thành thật nói cho bố mẹ biết rõ gia cảnh của Bùi Sơ Ảnh, không giấu giếm bất cứ điều gì.

La Hinh nghe xong liền phản đối: “Một cô gái bình thường như thế sao có thể bước chân vào nhà chúng ta?”

Cố Khải Minh chỉ im lặng.

Cố Diễn Trạch cũng không nói gì thêm, bình thần đến công ty. Kết quả này anh đã dự liệu được từ lâu, không có gì ngạc nhiên. Anh phải thu xếp ổn thỏa chuyện ở đây rồi mới trở về Xuyên Nhiên gặp cô được. Lí do khiến anh đi đến quyết định này lại là một giấc mơ.

Anh cảm thấy giấc mơ đó còn đáng sợ hơn cả ác mộng. Trong mơ, anh thấy Sơ Ảnh mặc váy cưới, anh gọi cô rất nhiều lần nhưng cô vẫn kiên định đi theo một người đàn ông khác. Lúc ấy, trái tim anh vô cùng đau đớn, sau đó, anh tỉnh dậy, lau mồ hôi trên trán, trong lòng còn chưa vui nổi sợ hãi. Giấy phút ấy, anh mới nhận ra đâu là chuyện mình sợ nhất.

Ham muốn cưới cô không quá nhiều, nhưng cô kết hôn với một người khác đối với anh chẳng khác nào hình phạt nặng trĩu. Anh không thể nào chấp nhận được nỗi đau ấy, vì thế chỉ có một cách duy nhất là cưới cô.

Tuần này, Cố Diễn Trạch không đến Xuyên Nhiên. Anh đi làm đều đặn như thường, chỉ có điều, khi ở nhà, anh không nói một câu, không ăn com chung với bố mẹ.

Tình hình kéo dài nửa tháng, rốt cuộc Cố Khải Minh phải lên tiếng trước.

“Đưa con bé về cho bố mẹ gặp”.

Cố Diễn Trạch mỉm cười, anh biết mình sẽ thành công chỉ không ngờ lại nhanh như thế.

Cố Khải Minh đương nhiên hiểu rõ tâm tư con trai mình, một khi đã muốn làm gì thì nhất định sẽ nói ra, nhưng đó không phải là thương lượng, mà là thông báo. Cho dù người khác đồng ý hay không thì anh vẫn sẽ làm. Hơn nữa, thông qua sự việc xảy ra cách đây hơn một năm, Cố Diễn Trạch dường như đã nói rõ, hôn sự của anh chỉ có thể do anh quyết định.

“Vâng, con đảm bảo bố mẹ sẽ thích cô ấy”.

Cố Diễn Trạch ngay lập tức lên máy bay đến Xuyên Nhiên. Anh định gọi điện thoại báo trước cho cô như mọi lần, nhưng hôm nay anh không làm thế, anh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ.

Đáng tiếc, cái gọi là “niềm vui bất ngờ” đã trở thành sự hụt hẫng khi anh xuống máy bay và nhìn thấy rất nhiều người tới đón người thân. Tệ hơn nữa Sơ Ảnh đã đổi nơi ở, đồng thời xin nghỉ phép vài ngày. Cố Diễn Trạch tức giận đâm vào tường, nghĩ tới giấc mơ kia, anh cảm thấy mình sắp phát điên.

Anh gọi điện cho cô, lòng thấp thỏm chỉ sợ cô tắt máy.

“Em đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Cô nhẹ nhàng đáp.

Nghe vậy, Cố Diễn Trạch có phần hoảng hốt, bởi vì chủ nhà trọ rõ ràng nói là cô đã chuyển đi.

“Không đi làm à?”

“Em xin nghỉ phép rồi...”

Bấy giờ, Cố Diễn Trạch mới chợt nhớ ra điều gì, anh nói: “Ý em là nhà...”

“Nhà em.” Sơ Ảnh ngây người: “Nơi bố mẹ em ở”

Cố Diễn Trạch thở phào một hơi: “Thế em mau tới đón anh, anh đang ở dưới cổng nhà trọ của em”.

Cúp máy, anh bắt đầu chờ. Khi vừa nhìn thấy Sơ Ảnh anh liền nói: “Anh đợi em một tiếng ba mươi bảy phút”. Giọng điệu đầy sự ảm ức.

“Tắc đường.” Cô giải thích.

“Nhà xa lắm à?”

“Ừ.”

Cố Diễn Trạch cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc. Anh cùng cô ngồi xe buýt đến bến xe rồi lên một chiếc xe khách đường dài. Xe chạy đến một vùng quê nhỏ, đây ngó đồng xanh mướt hai bên đường khiến tâm trạng Cố Diễn Trạch tốt hẳn lên.

“Nhà em. . .” Sơ Ảnh ngập ngừng.

“Sao?” Anh thờ ơ hỏi.

“Không tốt như anh tưởng đâu.”

Cố Diễn Trạch cười: “Anh chưa từng tưởng tượng đến”.

“Thế lần này anh đến đây làm gì?”

“Ồ, chẳng phải lần nào anh đến cũng chỉ vì một lí do thôi ư?” Anh nhìn cô mãi, khiến cô mất tự nhiên.

“Thế anh có đến nhà nghỉ.” Cô rầu rĩ nói.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.”

“Nhưng anh không có tiền.” Cố Diễn Trạch nhún vai

Chuyện này đâu thành vấn đề. “Em có.” Sơ Ảnh nói.

“Anh không cần tiền của phụ nữ.” Hôm nay, anh nhất định phải ở nhà cô.

“Tóm lại anh muốn làm gì?” Cô lờ mờ anh.

“Anh đáng ghét lắm à? Anh tưởng mình là hàng bán chạy chứ!” Cố Diễn Trạch làm bộ tui hờn. Sơ Ảnh cũng không nhịn được cười.

“Thôi thôi, ngồi máy bay chắc mệt rồi, anh ngủ một lát đi. Mất một tiếng mới đến nơi cơ”.

Đề nghị này không tồi, Cố Diễn Trạch đúng là hơi mệt.

Lúc anh tỉnh dậy thì xe đã vào bến. Sơ Ảnh nhìn bộ dạng ngái ngủ của anh, cười nói: “Em tưởng anh ngủ luôn không dậy”.

Cố Diễn Trạch nhún vai: “Em nở lòng?”

Sơ Ảnh không nói gì thêm, trầm nghĩ, tốt nhất không thêm quan tâm tới người này.

Thực ra Cố Diễn Trạch không nói cho cô biết, nếu không phải ở phòng riêng thì anh ngủ không được say, chỉ chập chờn nửa tỉnh nửa mê. Vì thế, anh biết rõ trên đường xảy ra những chuyện gì, chẳng những biết xe đã về đến bến mà còn biết dọc đường cô luôn ngây ngốc nhìn anh. Nghĩ vậy, anh không khỏi mỉm cười.

Sơ Ảnh không tránh khỏi hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cô mang một người khác giới về nhà, không biết bố mẹ sẽ phản ứng thế nào. Cố Diễn Trạch đột nhiên nắm tay cô, khiến cô bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Phần 1

Quả nhiên, Cố Diễn Trạch thực hiện đúng lời hứa, mỗi ngày, anh đều gọi điện cho Sơ Ảnh dù chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ kể những việc làm trong ngày rồi kiên nhẫn nghe cô nói hết chuyện này đến chuyện khác. Thỉnh thoảng nếu bận, anh chưa kịp gọi thì cô sẽ chủ động gọi cho anh. Hễ thấy điện thoại của cô là anh lập tức nghe không hề do dự. Lắm khi đang họp, anh cũng đi ra ngoài nghe máy, để cả phòng họp ngồi chờ anh kết thúc cuộc gọi không quan trọng kia.

Cuối tuần nào, Cố Diễn Trạch cũng bay đến Xuyên Nhiên gặp cô. Về sau, anh phát hiện ra một vấn đề.

“Hay là chúng ta thuê một căn hộ đi. Mỗi lần anh qua đây cũng không cần phiền phức vào thuê phòng khách sạn, hơn nữa, anh không ở đây, em cũng có thể đến.”

Bùi Sơ Ảnh khẽ nhủ vậy nhưng không nói gì.

Anh hiểu suy nghĩ của cô. Anh cũng thừa nhận, mình muốn ở cùng cô, nhưng xem biểu hiện của cô thì rõ ràng là không muốn lắm. Vì thế, anh thờ dãi nói: “Anh chỉ nói vậy thôi, không được cũng không sao.”

Chuyện này chấm dứt như thế, cuối cùng Cố Diễn Trạch đành làm một thẻ VIP, đặt một phòng cố định ở khách sạn. Anh hoàn toàn không nghĩ ra, thẻ này có khác gì thuê căn hộ riêng đâu? Có điều, cô đã thích vậy thì anh cũng không có ý kiến.

Thấm thoát đã hơn một năm. Tần suất Cố Diễn Trạch đến Xuyên Nhiên không hề giảm. Rót cuộc thì La Hinh đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

“Ông có thấy Cố Diễn Trạch hay đi Xuyên Nhiên không?”

Cố Khải Minh lật một trang báo, nói: “Lần này nó đi với lý do gì?”

“Họp lớp cấp ba.” La Hinh rầu rĩ nói.

“Ồ, bạn bè thân quá, một năm họp hơn mười lần.” Thực ra, Cố Khải Minh không mấy chú ý tới chuyện này. Trừ lần đầu tiên Cố Diễn Trạch gây chuyện ra, còn lại ông khá hài lòng về biểu hiện của con trai. Hiện tại, Cố Diễn Trạch chính là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ông, ông tin tưởng vào mọi quyết định của con trai.

“Chắc là bạn cấp một họp vài lần, cấp hai họp vài lần, cấp ba lại vài lần nữa. Tính nó thế đương nhiên có nhiều bạn thân rồi.” La Hinh nói với vẻ đắc ý.

“Thế bà còn lo cái gì?” Cố Khải Minh nói.

“Ông...” La Hinh bực bội không muốn nói thêm.

Cố Diễn Trạch vừa về tới nhà liền bị mẹ kéo đến thủ thi: “Con nói thật cho mẹ biết, con đi Xuyên Nhiên để làm gì mà hầu như tuần nào cũng đi? Có mấy ngày nghỉ cũng chạy sang đây. Rót cuộc ở đây có thứ gì hợp hôn con hả?”

“Con mệt lắm, có việc gì để mai nói đi mẹ.” Cố Diễn Trạch ủ rũ nói.

“Lần nào về nhà mà con không kêu mệt?” La Hinh kiên trì: “Hôm nay con phải nói rõ cho mẹ nghe”.

Cố Diễn Trạch day thái dương: “Thế mẹ muốn có đáp án thế nào ạ?”

“Có phải con đang nuôi gái ở đây không?” La Hinh hoài nghi.

Cố Diễn Trạch hơi cau mày: “Cái gì mà nuôi gái? Dù có thì cũng là người yêu. Chúng con đều bình đẳng, mẹ đừng phân biệt cao thấp”.

La Hinh giật mình: “Hóa ra đúng là bị phụ nữ mê hoặc rồi? Tuần nào cũng chạy tới đó!”. Bà có phản tức giận hỏi: “Con gái nhà ai? Gia đình thế nào?”

Cố Diễn Trạch chẳng nói chẳng rằng liền đóng cửa phòng lại.

Bây giờ anh mới bắt đầu suy nghĩ cẩn thận. Anh vốn không muốn giấu giếm bố mẹ, cũng sẽ không để họ ngăn cản chuyện của mình. Anh và Sơ Ảnh qua lại đã hơn một năm, anh rất hài lòng về tình hình hiện tại. Sơ Ảnh đã tốt nghiệp và đang thực tập ở một công ty, nhưng điều này khiến anh khá sầu não, bởi vì buổi tối Sơ Ảnh về rất muộn, thời gian cuối tuần hoàn toàn kính tặng cho giấc ngủ. Anh vốn muốn vui vẻ ở bên cô, nào ngờ cô lại bị công ty hành hạ đến mức kia, anh đau lòng muốn chết. Anh chẳng dám chê trách gì cô. Kết quả mấy lần đến Xuyên Nhiên đều chỉ để nhìn cô ngủ.

Hiện giờ, đến lúc phải suy nghĩ về chuyện tương lai rồi.

Trước đây khi quyết định quay về tìm cô, anh vẫn chưa chắc chắn có thể mang lại tương lai cho cô. Mỗi đôi tình nhân cho dù có trải qua quá trình thế nào thì kết quả cũng chỉ là một trong hai: kết hôn hoặc chia tay. Anh chẳng hề do dự loại bỏ trường hợp thứ hai, thế nhưng, trường hợp một...

Hôm sau, Cố Diễn Trạch không đến công ty ngay như thường ngày mà bình tĩnh nán lại đối diện với bố mẹ. Cố Khải Minh không nói tiếng nào nhưng trong lòng cũng dự liệu được con trai hẳn là có điều muốn nói: “Bố mẹ ở nhà có khi nào cảm thấy buồn tẻ không?”

“Nói thẳng vào chuyện chính đi!” La Hinh vẫn chưa bình thường trở lại sau thái độ của con trai mình tối qua.

“Chủ yếu con muốn biết bố mẹ có muốn nhà mình thêm một người hay không thôi?”

Cố Khải Minh điềm tĩnh hỏi: “Đối phương là người thế nào?”.

Cố Diễm Trạch thành thật nói cho bố mẹ biết rõ gia cảnh của Bùi Sơ Ảnh, không giấu giếm bất cứ điều gì.

La Hinh nghe xong liền phản đối: “Một cô gái bình thường như thế sao có thể bước chân vào nhà chúng ta?”

Cố Khải Minh chỉ im lặng.

Cố Diễm Trạch cũng không nói gì thêm, bình thần đến công ty. Kết quả này anh đã dự liệu được từ lâu, không có gì ngạc nhiên. Anh phải thu xếp ổn thỏa chuyện ở đây rồi mới trở về Xuyên Nhiên gặp cô được. Lý do khiến anh đi đến quyết định này lại là một giấc mơ.

Anh cảm thấy giấc mơ đó còn đáng sợ hơn cả ác mộng. Trong mơ, anh thấy Sơ Ảnh mặc váy cưới, anh gọi cô rất nhiều lần nhưng cô vẫn kiên định đi theo một người đàn ông khác. Lúc ấy, trái tim anh vô cùng đau đớn, sau đó, anh tỉnh dậy, lau mồ hôi trên trán, trong lòng còn chưa vui nổi sợ hãi. Giây phút ấy, anh mới nhận ra đâu là chuyện mình sợ nhất.

Ham muốn cưới cô không quá nhiều, nhưng cô kết hôn với một người khác đối với anh chẳng khác nào hình phạt nặng trĩu. Anh không thể nào chấp nhận được nỗi đau ấy, vì thế chỉ có một cách duy nhất là cưới cô.

Tuần này, Cố Diễm Trạch không đến Xuyên Nhiên. Anh đi làm đều đặn như thường, chỉ có điều, khi ở nhà, anh không nói một câu, không ăn com chung với bố mẹ.

Tình hình kéo dài nửa tháng, rốt cuộc Cố Khải Minh phải lên tiếng trước.

“Đưa con bé về cho bố mẹ gặp”.

Cố Diễm Trạch mỉm cười, anh biết mình sẽ thành công chỉ không ngờ lại nhanh như thế.

Cố Khải Minh đương nhiên hiểu rõ tâm tư con trai mình, một khi đã muốn làm gì thì nhất định sẽ nói ra, nhưng đó không phải là thương lượng, mà là thông báo. Cho dù người khác đồng ý hay không thì anh vẫn sẽ làm. Hơn nữa, thông qua sự việc xảy ra cách đây hơn một năm, Cố Diễm Trạch dường như đã nói rõ, hôn sự của anh chỉ có thể do anh quyết định.

“Vâng, con đảm bảo bố mẹ sẽ thích cô ấy”.

Cố Diễm Trạch ngay lập tức lên máy bay đến Xuyên Nhiên. Anh định gọi điện thoại báo trước cho cô như mọi lần, nhưng hôm nay anh không làm thế, anh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ.

Đáng tiếc, cái gọi là “niềm vui bất ngờ” đã trở thành sự hụt hẫng khi anh xuống máy bay và nhìn thấy rất nhiều người tới đón người thân. Tệ hơn nữa Sơ Ảnh đã đổi nơi ở, đồng thời xin nghỉ phép vài ngày. Cố Diễm Trạch tức giận đâm vào tường, nghĩ tới giấc mơ kia, anh cảm thấy mình sắp phát điên.

Anh gọi điện cho cô, lòng thấp thỏm chỉ sợ cô tắt máy.

“Em đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Cô nhẹ nhàng đáp.

Nghe vậy, Cố Diễm Trạch có phần hoảng hốt, bởi vì chủ nhà trọ rõ ràng nói là cô đã chuyển đi.

“Không đi làm à?”

“Em xin nghỉ phép rồi...”

Bấy giờ, Cố Diễm Trạch mới chợt nhớ ra điều gì, anh nói: “Ý em là nhà...”.

“Nhà em.” Sơ Ảnh ngây người: “Nơi bố mẹ em ở”

Cố Diễm Trạch thở phào một hơi: “Thế em mau tới đón anh, anh đang ở dưới cổng nhà trọ của em”.

Cúp máy, anh bắt đầu chờ. Khi vừa nhìn thấy Sơ Ảnh anh liền nói: “Anh đợi em một tiếng ba mươi bảy phút”. Giọng điệu đầy sự ảm ức.

“Tắc đường.” Cô giải thích.

“Nhà xa lắm à?”

“Ừ.”

Cố Diễm Trạch cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc. Anh cùng cô ngồi xe buýt đến bến xe rồi lên một chiếc xe khách đường dài. Xe chạy đến một vùng quê nhỏ, đây ngó đồng xanh mướt hai bên đường khiến tâm trạng Cố Diễm Trạch tốt hẳn lên.

“Nhà em...” Sơ Ảnh ngập ngừng.

“Sao?” Anh thờ ơ hỏi.

“Không tốt như anh tưởng đâu.”

Cố Diễm Trạch cười: “Anh chưa từng tưởng tượng đến”.

“Thế lần này anh đến đây làm gì?”

“Ồ, chẳng phải lần nào anh đến cũng chỉ vì một lí do thôi ư?” Anh nhìn cô mãi, khiến cô mất tự nhiên.

“Thế anh có đến nhà nghỉ.” Cô rầu rĩ nói.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.”

“Nhưng anh không có tiền.” Cố Diễm Trạch nhún vai

Chuyện này đâu thành vấn đề. “Em có.” Sơ Ảnh nói.

“Anh không cần tiền của phụ nữ.” Hôm nay, anh nhất định phải ở nhà cô.

“Tóm lại anh muốn làm gì?” Cô lờm anh.

“Anh đáng ghét lắm à? Anh tưởng mình là hàng bán chạy chứ!” Cố Diễm Trạch làm bộ tui hờn. Sơ Ảnh cũng không nhịn được cười.

“Thôi thôi, ngồi máy bay chắc mệt rồi, anh ngủ một lát đi. Mất một tiếng mới đến nơi cơ”.

Đề nghị này không tồi, Cố Diễm Trạch đúng là hơi mệt.

Lúc anh tỉnh dậy thì xe đã vào bến. Sơ Ảnh nhìn bộ dạng ngái ngủ của anh, cười nói: “Em tưởng anh ngủ luôn không dậy”.

Cố Diễm Trạch nhún vai: “Em nở lòng?”

Sơ Ảnh không nói gì thêm, trầm nghĩ, tốt nhất không thêm quan tâm tới người này.

Thực ra Cố Diễm Trạch không nói cho cô biết, nếu không phải ở phòng riêng thì anh ngủ không được say, chỉ chập chờn nửa tỉnh nửa mê. Vì thế, anh biết rõ trên đường xảy ra những chuyện gì, chẳng những biết xe đã về đến bến mà còn biết dọc đường cô luôn ngáy ngốc nhìn anh. Nghĩ vậy, anh không khỏi mỉm cười.

Sơ Ảnh không tránh khỏi hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cô mang một người khác giới về nhà, không biết bố mẹ sẽ phản ứng thế nào. Cố Diễm Trạch đột nhiên nắm tay cô, khiến cô bình tĩnh trở lại. Ngồi ở ghế, Sơ Ảnh một mực cúi đầu, còn Cố Diễm Trạch lại có vẻ tự nhiên thái quá.

Trông bộ dạng của Sơ Ảnh, Quách Tuệ đã đoán ra được người đàn ông kia có ý nghĩa thế nào đối với con gái mình. Nhân lúc, Sơ Ảnh đi pha trà, bà hỏi qua gia cảnh của Cố Diễm Trạch.

“Bác gái, hôm nay cháu đến là để xin phép hai bác cho cháu cưới Sơ Ảnh.” Cố Diễm Trạch lễ độ nói.

Quách Tuệ sửng sốt: “Bác nghĩ, nhà cháu như vậy, bố mẹ cháu hẳn là...”

“Bác yên tâm bố mẹ cháu rất thoáng, chỉ mong cháu lấy được một người thật lòng yêu cháu. Những điều bác lo lắng sẽ không xảy ra đâu ạ.” Cố Diễm Trạch đảm bảo.

Lúc này, Quách Tuệ chợt cảm thấy chàng trai trước mặt có một sự kiên định vượt quá cả tuổi tác của mình, nhưng lát sau bà lại nghĩ, thần thái ấy có lẽ đây là do thương trường tôi luyện.

Sơ Ảnh bụng trà ra, nhưng cả Cố Diễm Trạch lẫn Quách Tuệ đều không có tâm trạng uống.

Quách Tuệ lôi Sơ Ảnh vào phòng riêng, Cố Diễm Trạch biết ý ngồi xem ti-vi.

“Tiểu Ảnh, cái cậu Diễm Trạch này đúng là rất tốt, nhưng con nên từ bỏ đi. Chưa nói đến chuyện môn đăng hộ đối hay không, cứ nhìn thân phận nó là đủ biết sẽ có nhiều rắc rối, nó giao tiếp nhiều, quan hệ rộng, rồi phụ nữ vây quanh đông như kiến. Hơn nữa, nó mới hai mươi tuổi, sự nghiệp đang ở thời kì huy hoàng. Lấy nó, cuộc sống của con nhất định không mấy vui vẻ.”

Bùi Sơ Ảnh trầm ngâm nhìn mẹ, những điều này cô chưa hề nghĩ tới.

“Cho dù nó thật lòng muốn lấy con thì sao nào? Lời nó hứa có thể thực hiện trong bao lâu? Giờ con còn trẻ, nó thích con cũng một phần vì con khác với những cô tiểu thư nhà giàu nó giao du. Nhưng sau khi hết mới mẻ rồi thì sao?”

...

“Hơn nữa, bố mẹ nó chắc gì đã chấp nhận con làm con dâu. Cái tài giỏi của nó thỏa mãn giấc mơ của rất nhiều cô gái, nhưng nó không thích hợp làm một người chồng. Nó bây giờ trẻ tuổi, thậm chí mười năm sau nó vẫn cứ thu hút ánh mắt người khác, còn con, khi đó đã không phải cô gái trẻ trung mà nó thích nữa rồi. Quan trọng, nhất là, các con còn trẻ thì kiên quyết đeo đuổi tình yêu, nhưng sau này mới biết, tình yêu chẳng là cái gì cả.”

“Sơ Ảnh nghe mẹ nói, cũng hiểu được rằng, mẹ đang dùng kinh nghiệm về cuộc tình đáng ân hận xưa kia để nhắc nhở mình.

Buổi tối, Bùi Dĩ Khai về nhà, ông đối đãi với Cố Diễm Trạch vừa lịch sự vừa xa cách. Suy nghĩ của ông cũng giống vợ mình.

Cố Diễm Trạch hiểu cảm giác của hai người họ, nhưng vẫn có những điều anh không thể giải thích.

Lúc ăn tối, thấy trên bàn ăn đều là những món ăn thường ngày trong gia đình, Cố Diễm Trạch chợt cảm thấy lòng ấm áp.

“Bác nấu ngon quá!”

“Bác còn tưởng cháu ăn không quen mấy món đồng quê này chứ!” Quách Tuệ cười.

“Không đâu ạ, cháu rất thích.”

Vợ chồng Bùi Dĩ Khai liếc nhau. Sơ Ảnh vẫn một mực cúi đầu ăn, mặc dù bữa cơm này với cô chẳng có mùi vị gì.

Lúc Quách Tuệ dọn bàn ăn, Cố Diễm Trạch nhanh nhẹn giúp bà thu bát đĩa. Quách Tuệ ngăn cản: “Cứ để mình bác làm”.

“Không sao, bác để cháu giúp.” Nói xong, anh bụng bát đĩa vào bếp.

Quách Tuệ và Bùi Dĩ Khai nhìn nhau cười, có lẽ cả hai đã đọc được ý nghĩ của nhau. Quách Tuệ lau bàn ăn xong thì đi vào bếp, nhưng bà chỉ đứng ngoài cửa, xem Cố Diễm Trạch rửa từng chiếc bát rất cẩn thận rồi đặt lên giá bát. Động tác hết sức thành thạo, thậm chí chẳng bắn lấy một giọt nước ra ngoài. Anh không ngại đeo tạp dề, ống tay áo sơ mi xắn cao. Hoàn toàn không có điểm nào giống tổng giám đốc một công ty lớn.

Quách Tuệ quay lại nhìn chồng, sau đó rời khỏi bếp. Bà đứng ở ban công nhìn ra xa, trầm nghĩ, có lẽ không thể phá hỏng mối quan nhân duyên này.

Bà nhớ tới thời trẻ của mình, lúc ấy, bà cũng cho rằng tình yêu chính là toàn bộ mạng sống. Dù biết người đàn ông đó không hề đơn giản, nhưng bà luôn tự nhủ mình cũng có điểm đặc biệt, có thể thay đổi được người đó. Dù bên cạnh người đó liên tiếp xuất hiện nhiều cô gái, bà vẫn cảm thấy may mắn vì cuối cùng ông ta đã lựa chọn mình. Bất chấp mọi sự phản đối từ gia đình, bà kiên quyết kết hôn với ông ta. Nhưng sau khi kết hôn, người đàn ông ấy càng không kiêng dè gì tiếp tục qua lại với nhiều người phụ nữ khác. Bây giờ bà mới hiểu ra, mình không thể thay thế được người đó, ngược lại, chính ông ta đã khiến bà thay đổi, từ một cô gái nhiều mơ ước trở thành một người phụ nữ không còn tin tưởng vào cuộc sống và tình yêu.

Bà nhớ đến những ngày nấu cơm chờ ông ta về, ông ta không bao giờ biết được mỗi bữa cơm bà đã mất bao nhiêu thời gian và công sức để làm. Kết quả của tình yêu ấy chính là những đêm ông ta không về nhà và cả căn bếp chưa từng có dấu chân ông ta.

Hóa ra, tình yêu không hề mong manh, chỉ là chúng ta không gặp đúng người mà thôi.

“Mẹ đang nghĩ gì thế?”

“Đi cùng Cố Diễm Trạch đi! Nó gạt công việc sang một bên để đến cái nơi thâm sơn cùng cốc này cầu hôn con, mẹ nghĩ, nó thật sự rất yêu con.”

Sơ Ảnh khẽ gật đầu.

Quách Tuệ cũng cảm thấy may mắn vì con gái mình được một người xuất sắc như vậy chăm sóc.

“Tôi đúng là một kẻ thất bại, mãi đến giờ mới phát hiện ra năm xưa đã yêu nhầm người.”

Bùi Dĩ Khai biết rõ vợ mình đã chịu đã kích rất lớn, ông ôm bà, khẽ nói: “Giờ biết cũng chưa muộn.”

Cố Diễm Trạch đứng ở ban công, ôm Sơ Ảnh từ sau lưng. Cô vẫn gầy như trước, dường như chỉ cần một cánh tay anh cũng có thể giữ lấy cô.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô.

“Anh có tỉnh phải không?” Sơ Ảnh đột nhiên hỏi.

“Sao cơ?” Cố Diễm Trạch không hiểu.

“Rửa bát.”

Anh cười: “Anh thấy tay mẹ em có một vết thương nhỏ, có lẽ không nên đụng vào nước. Với cả, mẹ em cũng là mẹ anh, anh đương nhiên phải giúp chứ”.

Sơ Ảnh tựa đầu vào ngực anh, ngược lên nhìn khoảng không đen kịt.

Cố Diễm Trạch cúi xuống hôn cô.

“Đồng ý lấy anh nhé?” Anh nói.

Sơ Ảnh mím môi, gật đầu.

Không một ai biết lúc này Cố Diễm Trạch hạnh phúc như thế nào. Dường như anh đã chờ đợi ngày hôm nay từ rất lâu rồi. Đường đời của anh trước giờ luôn thuận buồm xuôi gió, anh chỉ sợ lần này ông trời không dễ dàng cho mình được toại nguyện. Trong học tập lẫn công việc, anh lúc nào cũng tự tin, riêng ở trước mặt cô, anh mới biết thế nào là lo âu. Anh chỉ sợ cô sẽ lắc đầu, sợ cô từ chối mình.

Cố Diễm Trạch ôm Sơ Ảnh thật chặt, giống như sợ cô sẽ biến mất biến mất bất cứ lúc nào.

“Buông em ra.” Sắc mặt Sơ Ảnh hơi đỏ. Cô không biết vì sao anh lại mừng rỡ như vậy, cô chỉ biết mình bị ôm đến nỗi sắp không thở nổi.

Cố Diễm Trạch vội buông cô ra, luống cuống hỏi: “Giờ nên làm gì?”

Sơ Ảnh giờ bàn tay trái đến trước mặt anh.

“À, đúng rồi!” Cố Diễm Trạch nhanh chóng lấy chiếc khăn ra, tay anh thậm chí run bần bật.

“Thế thôi à?” Sơ Ảnh thích thú nhìn bộ dạng hoang mang của anh.

Bấy giờ Cố Diễm Trạch mới vội quì gối, chỉ số thông minh của anh lúc này đã tụt xuống mức 0. Miễn là cô yêu cầu, việc gì anh cũng sẵn sàng làm.

“Kết hôn với anh nhé?”

“Thế anh phải làm được những việc sau!”

“Việc gì?” Cố Diễm Trạch có phần sốt ruột.

“Thứ nhất, khuya thế nào cũng phải về nhà.”

“Được.”

“Thứ hai, không được vượt quá quan hệ bạn bè với bất cứ cô gái nào.”

“Được.”

“Thứ ba, đi công tác hay đi dự tiệc cũng không được tiếp xúc với phụ nữ.”

“Bà xã của tôi, điều hai và điều ba trùng lặp.” May mà IQ vẫn chưa hoàn toàn về 0.

Thừa dịp Sơ Ảnh đang cười, Cố Diễm Trạch đeo nhẫn vào tay cô.

“Em biết không, ngón áp út tay trái có một mạch máu chạy thẳng tới tim, vì thế chiếc nhẫn này chính là lời hứa hẹn của anh. Em ở đâu trái tim anh ở đó.”

Sơ Ảnh cảm thấy trái tim mình vô cùng ấm áp, cô chậm rãi lên tiếng: “Vì sao muốn cưới em?”.

“Vì anh muốn kết thúc cuộc đời độc thân trước hai mươi tuổi.”

“Còn gì nữa?” Cô bất mãn hỏi.

“Làm gương cho Lâm Trạch”

“Vĩ đại lắm! Còn gì nữa không?” Cô đẩy anh ra.

“Vì anh cần một người vợ.”

Cố Diễn Trạch vừa dứt lời, Sơ Ảnh làm bộ muốn tháo nhẫn.

Anh thất kinh vội ôm chặt cô: “Ngốc, vì anh yêu em”.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Phần 1

Sơ Ảnh chấm dứt công việc đang thực tập ngày nhận bằng tốt nghiệp cũng là ngày lĩnh giấy đăng ký kết hôn.

Vì cuộc hôn nhân tới bất ngờ này mà cô bị đám bạn cùng phòng mở xê mấy lần, đặc biệt là Phương Hiểu. Phương Hiểu luôn miệng nhắc Sơ Ảnh rằng mình là bà mối, nhất định không được quên ơn.

Lễ cưới được tổ chức đơn giản, chỉ mời người nhà. Mặc dù vậy, Cố Diễn Trạch vẫn không tránh khỏi bị chuốc say, Sơ Ảnh cũng không ngoại lệ. Kết quả, vừa về tới biệt thự, Cố Diễn Trạch liền lao lên giường mà ngủ, cũng không biết Sơ Ảnh đã đi đâu.

Sau hôm cưới, hai người liền chuyển đến căn hộ riêng. Dù La Hinh không muốn nhưng thấy vẻ kiên quyết của con trai và con dâu, bà cũng không nói gì thêm, chỉ dặn dò phải thường xuyên về nhà chơi.

Ngày đầu tiên, Sơ Ảnh đích thân xuống bếp làm cơm trưa. Lẽ ra cô muốn làm bữa sáng nhưng cả hai đều ngủ quên đến tận trưa mới dậy. Sơ Ảnh nhanh chóng rửa mặt rồi vào bếp chuẩn bị. Cố Diễn Trạch vừa rời giường thì nghe thấy tiếng động, tắm rửa xong, anh đứng ngoài bếp nhìn cô.

Thấy cô thành thạo thái cà chua, anh định lên tiếng, nhưng cuối cùng lại thôi.

Cố Diễn Trạch ăn cơm xong, Sơ Ảnh đẩy bát canh đến trước mặt anh.

Anh hơi nhíu mày, sau đó uống một hơi hết.

“Hôm nay anh ở nhà không?” Sơ Ảnh vừa thu dọn bát đĩa vừa hỏi.

“Ừ, lẽ ra phải hưởng tuần trăng mật, nhưng công ty gần đây nhiều việc quá. Hôm nay coi như tuần trăng mật tạm nhé!”. Anh đứng dậy, lấy bát từ tay cô: “Đề anh! Em nấu cơm, anh rửa bát, như thế mới công bằng. Nếu không, anh sẽ cảm thấy mình là một kẻ ăn quýt.”

“Thế thì anh nộp lương cho em là được!” Cô nửa đùa nửa thật.

“Không được, nếu em thích tiền, chán anh, em chạy mất thì anh biết đi đâu tìm?”

Lần này cô không nói gì, đứng im nhìn anh rửa bát.

Có lẽ đây chính là hạnh phúc mà cô kiếm tìm.

Ngày hôm nay họ không ra khỏi nhà, cũng không làm việc gì đặc biệt. Cô chỉ nằm gối đầu lên đùi anh và xem phim. Anh phát hiện ra cô có một

thói quen kì lạ: cho dù là thứ đồ vật gì, cô đều không thích mua về nhà mà chỉ thuê, thậm chí bộ phim mà cô cực kì thích, cô thà đi thuê về xem lần thứ hai chứ nhất quyết không chịu mua. Về sau có lần chợt nhớ đến, anh hỏi cô vì sao. Cô đáp: Vì quá thích nên mới không mua, để nó ở chỗ người khác, mình mới nhớ tới nó, chứ mua về rồi sẽ không còn cảm giác nữa.

Anh hoàn toàn bó tay với câu trả lời của cô. Nhưng chỉ cần cô thích anh sẵn sàng chiều ý.

Mới xem được một lúc mà Sơ Ảnh đã ngủ thiếp đi. Cố Diên Trạch nhìn bộ dạng ngủ say của cô, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Chân anh đã tê, nhưng vẫn duy trì tư thế ban đầu. Anh khẽ vuốt tóc cô, giống như nó là một món đồ chơi cực kì đáng yêu.

Cuối cùng, anh ngủ quên. Có lẽ vì ngủ quá say nên khi bị Sơ Ảnh đẩy tay, anh cũng không hề tỉnh.

Sơ Ảnh mở mắt, lúc lâu mới ý thức được mình đang ở đâu và người trước mặt mình là ai. Cô chưa hết hoảng sợ. Niềm hạnh phúc mới chạm vào này bỗng chốc biến thành một ngọn núi, nặng nề đè xuống cõi lòng cô.

Đây là lần đầu tiên, cô mơ thấy người đó.

Tường Phương Vũ uống rất nhiều rượu, rồi anh đứng dưới trời mưa lớn, gọi điện cho cô.

Anh xông lên kéo tay cô, hỏi dồn dập: “Vì sao? Vì sao là cậu ấy? Vì sao em lại đối xử với anh như vậy?”

“Bùi Sơ Ảnh, rốt cuộc em có từng yêu anh không?”

“Bùi Sơ Ảnh, nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em.”

Sau đó, anh lên xe. Cô chạy tới muốn ngăn cản nhưng anh đã lái xe đi. Cô cứ đứng như thế, nhìn anh dần biến mất trong làn mưa trắng xoá. Rốt cuộc, cô ngồi bệt xuống mà khóc, cô không g muốn, không muốn mọi chuyện trở thành thế này.

Anh nói: Nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em. .

Nhưng em không hề muốn anh một đi không trở về như vậy. .

Ngày hôm sau, khi cô đang vật lộn với cơn cảm lạnh thì nhận được tin Tường Phương Vũ bị tai nạn qua đời.

Chưa bao giờ Sơ Ảnh trải qua cảm giác đó. Dường như cả thế giới bị nhấn chìm trong tro xám.

Tô Thiên Linh đã hét vào mặt cô: “Chính là mày đã hại chết anh ấy”.

Mày đã hại chết anh ấy, anh ấy vì mày mà chết. .

Nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em. .

Cơ thể cô run lên càng mạnh. Cố Diên Trạch rốt cuộc cũng bị đánh thức, anh nheo mắt nhìn cô: “Em sao thế? Sao mặt tái nhợt thế kia?”

Anh sờ trán cô, sau đó bị những giọt mồ hôi của cô làm cho giặt mình rớt tay về: “Gặp ác mộng à?”

Một lúc lâu, Sơ Ảnh mới định thần lại: “Không, không có gì”.

Cố Diên Trạch nhìn theo cô chạy vào WC, tưởng cô gặp ác mộng nên cũng không nghĩ nhiều lắm.

Sơ Ảnh nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng. Cảm giác sợ hãi đến tận tận đại này đã rất lâu rồi mới xuất hiện. Cô vừa nhắm mắt đã thấy vẻ mặt tràn ngập oán hận của Tường Phương Vũ và câu nói cuối cùng của anh.

Cố Diên Trạch cảm nhận được sự khác lạ của cô, nhưng chưa phát hiện ra cô bị làm sao. Buổi tối, anh nằm xuống cạnh cô, nói: “Chúng ta thuê người giúp việc nhé”.

“Hà?”

“Anh không muốn đôi tay em bị thương.”

Anh nắm lấy tay cô, khẽ đặt lên đó một nụ hôn. Sau đó anh trở mình nằm trên người cô, thì thầm bằng chất giọng hơi khàn: “Minh hoàn thành bài tập còn đang chờ hôm qua thôi!”

Toàn thân cô cứng đờ, lát sau cô đẩy anh ra: “Em. . em đang trong kì. . .”

Cố Diên Trạch dừng lại, nhìn cô hồi lâu, trên mặt anh tràn ngập sự thất vọng.

Anh nằm lại vị trí cũ, nhịp thở vẫn chưa ổn định trở lại, tâm trạng không mấy tốt. Anh khẽ lẩm bẩm: “Sao anh lại xui xẻo như thế!”

Trong màn đêm, Sơ Ảnh túm chặt góc chăn. Cũng từ giờ phút ấy, giấc mơ kia trở thành nỗi ám ảnh trong lòng cô.

Cố Diễn Trạch quả nhiên nói là làm, hôm sau anh tìm về một người giúp việc.

Người này trạc tuổi cô. Sơ Ảnh có thể hiểu suy nghĩ của anh, ban ngày anh đi làm, cô lại không có công việc nên anh muốn tìm một người về trò chuyện với cô.

Cô gái kia may mắn mau miệng, hơn nữa có vẻ khá hứng thú với Cố Diễn Trạch.

Sơ Ảnh không quen trong nhà có người lạ nên luôn cảm thấy thiếu tự nhiên.

Chưa đến vài ngày cô liền bảo Cố Diễn Trạch sa thải cô ta.

Lúc anh đi làm, Sơ Ảnh chỉ ở nhà, không muốn đi đâu. Phần lớn thời gian cô dùng để dọn dẹp phòng, gấp, là quần áo. Cô luôn tìm được niềm vui từ những việc nhỏ nhặt ấy.

Chỉ có điều, song song với việc chờ anh về nhà, cô lại sợ gặp anh.

Sự mâu thuẫn ấy khiến cô không biết phải làm sao.

Hôm nay, Cố Diễn Trạch ăn cơm xong liền đi tắm. Từ sau ngày kết hôn, giờ giấc sinh hoạt của anh vẫn khá qui củ, tám giờ sáng ra khỏi nhà, năm giờ chiều rời công ty, năm giờ bốn mươi phút có mặt ở nhà.

Sơ Ảnh vừa đi ra khỏi nhà tắm đã bị anh ôm lấy. Anh mỉm cười, tỉ mỉ vuốt tóc cô:

“Hôm nay có chịu theo anh không?”

Cảm nhận được cơ thể cô khựng lại, nụ cười trên mặt anh biến mất. Anh hôn cô, thì thầm: “Hôm nay, có thể không?”

Thấy vẻ ám ức của cô, anh thở dài: “Phụ nữ thật rắc rối”. Sau đó, anh bế cô đặt lên giường, rồi yên phận nằm ngủ cạnh cô, tay ôm lấy eo cô. Anh nghĩ, phụ nữ đúng là nỗi phiền vật lớn nhất của đàn ông. Trước đây vốn rất tốt, không nhìn thấy thì không cảm nhận được gì, nhưng hiện tại, rõ ràng ngay trước mắt mà vẫn phải “nhịn”.

Những ngày tiếp theo vẫn trôi qua bình lặng như thế, anh đúng giờ trở về, cô ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.

Sóng yên bề lặng.

Tựa như báo trước một cơn giông tố.

Sơ Ảnh lau nhà đến ba lần, lau cửa sổ hai lần, hôm qua cô đã gấp quần áo gọn gàng và giặt ga trải giường. Cô cảm thấy mình quá nhàn rỗi, không có việc gì để làm, trong đầu toàn suy nghĩ lung tung, thậm chí cô sợ mỗi lần nhắm mắt lại sẽ hiện ra gương mặt đó.

Sơ Ảnh ngồi trên ghế nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi, nhưng cô không muốn đi ngủ, không muốn nhắm mắt lại. Cô mở tủ lạnh, bên trong trống rỗng, chợt nhớ ra đã lâu mình không đi siêu thị, thế là cô thay quần áo ra ngoài. Cô mua rất nhiều đồ ăn vặt, nào bánh qui, nào sữa, và cả những món ăn chẳng có tí dinh dưỡng nào, sau đó cô xách túi lớn túi nhỏ quay về căn hộ.

Cô thuê vài đĩa phim, vừa xem vừa ăn. Rõ ràng đây là một bộ phim rất vui nhộn, nhưng cô chẳng thể cười nổi, chỉ lẳng lặng nhìn màn hình và liên tục bỏ đồ ăn vào miệng.

Khi màn hình hiện lên chữ “hết” và tên các diễn viên cũng lần lượt xuất hiện, cô mới định thần, đổi một đĩa phim khác. Nghoảnh lại, nhìn thấy kiệt tác của mình, cô mới giật mình nhận ra mình đã xử lí gần hết số đồ ăn vặt vừa mua, trên bàn chỉ còn lại toàn vỏ xanh xanh đỏ đỏ, vậy mà vẫn chưa có cảm giác no.

Nhìn cảnh tượng này, Sơ Ảnh chợt thấy sờn hải, cô vội vàng thu dọn tất cả, mặt bàn và ghế sofa trở lại sạch sẽ như lúc đầu. Cô chợt nghĩ tới bản thân mình, liệu có phải cô cũng như vậy, chưa từng thay đổi...

Hiện tại, cô bắt đầu phải trả giá vì lỗi lầm của mình rồi.

Cố Diễn Trạch ngồi trên ghế xoay nhìn ba chữ Bùi Sơ Ảnh trên màn hình di động. Anh nghĩ, vì sao lại là ba chữ này? Thế là anh liền đổi thành “Bà xã”, nhìn đi nhìn lại, anh cảm thấy cái tên này đúng là rất thân mật, nhưng lại có vẻ già quá. Sau đó anh đổi thành “Sơ Ảnh”, vẫn chưa hài lòng, cuối cùng anh quyết định để tên cô là “Tiểu Ảnh”.

Mạc Khả quan sát sếp của mình, nhận ra tâm trạng anh rất tốt, ngay cả đuôi lông mày cũng thoáng hiện nụ cười. Công việc vẫn đang đợi, cô buộc phải vào quầy rửa sếp mình.

Cố Diễn Trạch dù không muốn nhưng vẫn phải tự đi dự tiệc. Những nơi như thế này, người ta nói đủ những lời hoa mỹ sáo rỗng, cốt là moi được tiền của thiên hạ.

Mọi thứ vẫn như bình thường, ngoại trừ việc hôm nay anh gặp được một người bạn cũ khi còn học ở Mỹ. Cuộc hội thoại này đã quét sạch bao bức dọc đang chôn giấu trong lòng Cố Diễn Trạch.

Thân Thiên Phong vỗ vai anh: “Nghe tin cậu về lâu rồi nhưng chưa có dịp đến gặp. Hôm nay ra ngoài tụ tập anh em chút đi”.

“Còn ai nữa?” Cố Diễn Trạch nhún mày.

“Mấy thằng bạn cùng học với tôi hồi trước, ôi dào, cậu quen gần hết chúng nó rồi còn gì”.

Cố Diễn Trạch ngẫm nghĩ một lúc rồi gọi điện báo Mạc Khả về trước.

Đến nơi, quả nhiên toàn đám bạn quen từ lâu, Cố Diễn Trạch tươi cười đi vào.

“Con gió nào đưa Cố thiếu gia đến đây thế này?”

“Người ta đang trong giai đoạn tân hôn, nào có rảnh như chúng ta. Cậu thắc mắc cái gì.”

Anh chàng họ Đường đi tới bên cạnh Cố Diễn Trạch, niềm nở nói: Hôm cậu cưới tôi không về kịp, hôm nay coi như đền bù nhé!”

Cố Diễn Trạch không phát biểu gì. Quan hệ giữa anh và mấy người này không thân đến mức ấy, nhưng họ đã làm trò thì anh cũng tát nước theo mưa thôi.

Sau đó, có vài người mời rượu anh.

Thân Thiên Phong cười nói: “Sao chưa gì đã bước chân vào năm mờ hôn nhân sớm thế?”

“Đằng nào chẳng phải vào, sớm muộn khác gì nhau.” Cố Diễn Trạch hờ hững đáp.

Thân Thiên Phong nghe vậy chỉ cười. Trong số những người ở đây chỉ có Cố Diễn Trạch là đã kết hôn, còn lại bọn họ đều tôn thờ cuộc sống độc thân tự do tự tại.

Thân Thiên Phong chợt cười một cách gian tà: “Trong số anh em ở đây có ai là đã “thất thân” rồi không?”

Anh ta vừa dứt lời liền có tiếng cười khẩy của ai đó: “Đùa gì thế? Tôi không còn từ năm mười sáu tuổi rồi. Các cậu lại chạy sang Mỹ về có ai mà không nhiễm cuộc sống ở đấy”.

Cả đám cười ha hả.

Chỉ có mình Cố Diễn Trạch là cảm thấy khó chịu, cổ họng anh khô khốc, anh uống một ly rượu. đầu óc hơi choáng khiến anh không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ nhớ cuối cùng tên họ Đường kia có nhờ anh làm một việc, nể mặt Thân Thiên Phong anh đã đồng ý.

Sau đó, có người gọi đến vài cô trẻ đẹp. Một cô ngồi xuống bên cạnh Cố Diễn Trạch, vừa ngửi mùi nước hoa trên người cô ả, anh đã cau mày bảo cô ả đi chỗ khác.

Anh chợt nhớ ra, hình như Sơ Ảnh chưa bao giờ dùng nước hoa. Có lẽ vì thế mà anh ghét mùi nước hoa.

Mặc kệ đám đàn ông đang vui đùa kia, Cố Diễn Trạch đứng dậy ra về trước. Rồi khỏi căn phòng, anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, mặc dù vẫn còn chút bức bối.

Đứng ngoài cửa lớn anh mới nhớ ra Mạc Khả đã lái xe về công ty. Gió lạnh thổi tới, khiến anh tỉnh táo hơn nhiều.

Về đến cổng chung cư, anh thấy đèn căn hộ vẫn sáng, bước chân anh bắt giác nhanh hơn.

Mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy cô ngủ trên sofa. Anh có phần tức giận, nhưng nhìn nét mặt dịu dàng của cô, lại không nỡ trách mắng.

Thức ăn trên bàn đã nguội ngắt, anh thở dài, vỗ nhẹ má cô: “Dậy đi”.

Sơ Ảnh mở mắt, nhìn anh bằng vẻ ngái ngủ, lúc lâu mới tỉnh táo hẳn: “Anh về rồi đấy à?”

“Chưa ăn cơm à?” Anh hỏi.

“Đâu, em ăn rồi.” Cô nhìn anh, chủ động thu dọn đồ ăn trên bàn: “đây là để phần anh, nhưng chắc không cần nữa.”

Cố Diễn Trạch bỏ đồ ăn vào tủ lạnh: “Lần sau anh về muộn thì đừng chờ”. Chương 9 - phần 2

Sơ Ảnh mở to mắt nhìn anh. Có lẽ nằm quá lâu ở một tư thế nên cơ thể hơi mỏi, cô thở dài một hơi, rồi cầm áo ngủ vào phòng tắm.

Cố Diễn Trạch nhìn chằm chằm cửa phòng tắm hồi lâu, sau đó châm một điếu thuốc. Bình thường anh không hút thuốc nhưng hôm nay chẳng hiểu sao rất muốn hút. Nhìn làn khói bay lên, anh cảm thấy lòng vô cùng phiền muộn.

Sơ Ảnh vừa mở cửa phòng tắm ra liền bị Cố Diễn Trạch ôm lấy. Anh đẩy cô vào sát tường, làn da vừa được nước nóng tẩy rửa hơi ửng đỏ, càng tăng thêm sức quyến rũ. Đầu óc an nhứt thời trống rỗng, anh nghĩ, bất luận thế nào cũng phải có được cô.

Hành động đột ngột này của anh khiến Sơ Ảnh hoảng sợ, cô đẩy anh ra.

Cố Diễn Trạch siết chặt tay cô: “Em đừng nói hôm nay vẫn trong kì.”

Sơ Ảnh hơi ngẩn người. Lúc này, anh đã kịp giằng áo ngủ của cô ra. Cô sợ đến muốn khóc, nhưng chẳng thể bật ra tiếng kêu. Anh cuồng nhiệt hôn cô, tay lần mò dưới làn váy ngủ của cô. Bỗng nhiên, anh cảm thấy có gì đó bất ổn, anh buông cô ra, nhìn những ngón tay dính máu của mình.

Cố Diễn Trạch sững sốt, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Anh tự hỏi, rốt cuộc mình bị làm sao?

Nhưng không cần câu trả lời anh cũng biết, anh đang sợ hãi. Anh kéo lại váy ngủ cẩn thận cho cô, ôm cô vào lòng và nói: “Xin lỗi, anh xin lỗi. Sau này anh sẽ không như vậy nữa”.

Anh chợt phát hiện cô gầy đi.

Anh vỗ về cô rồi bế cô đặt lên giường. Trông gương mặt cô, đột nhiên anh nghĩ tới một điều, trên đời này, luôn có một người sẽ là kiếp nạn của người khác.

Từ đêm đó, anh bắt đầu ngủ ở phòng làm việc.

Hai người không nhắc lại chuyện đã xảy ra. Thỉnh thoảng anh vẫn tham gia tiệc tùng nhưng luôn đúng giờ về nhà, hai người nói những chuyện nhỏ nhặt thường ngày. Tuy nhiên, có những vết nứt không thể nào vá liền được.

Dần dà, anh ít về nhà.

Dần dà, anh gần gũi với người con gái khác.

Cô biết hết, chẳng qua không biết mình nên lấy thân phận gì mà hỏi anh. Cô không có tư cách, chưa bao giờ có.

Cô không phải là một người vợ tốt, cô hoàn toàn hiểu rõ điều này.

Nếu cuộc sống chỉ được như vậy, cô thà lựa chọn sự yên ổn.

Khi Sơ Ảnh lần nữa ra cửa hàng mua thêm một túi lớn toàn đồ ăn vặt, cô nhân viên bán hàng nhìn cô và hỏi: “Nhà chị có trẻ con ạ? Gần đây thấy chị rất hay mua đồ ăn vặt về.”

Trẻ con toàn thích ăn mấy thứ chẳng lấy gì làm bổ dưỡng này.”

Cô nàng hoàn toàn không biết, đây là lần cuối cùng được gặp Sơ Ảnh ở đây.

Sau hôm đó, Sơ Ảnh đổi một cửa hàng khác, chỉ cần đi bộ thêm vài phút mà thôi.

Về tới nhà, cô đứng dưới vòi hoa sen, để mặc dòng nước chảy trên người mình. Cô nhìn những vết thương ở đùi, có chỗ đã đóng vảy, có chỗ vẫn còn ửng đỏ. Cô cầm con dao nhỏ, dùng mũi dao đâm vào làn da đầy thương tích kia. Máu rỉ ra, sau đó nhanh chóng bị nước rửa trôi.

Sơ Ảnh tắt vòi nước, ngồi xỏm xuống nền nhà. Cô nhìn mình trong gương, đột nhiên bật khóc.

“Mây là kẻ có tội.”

“Mây hại chết anh ấy”.

“Nếu không phải vì mày, anh ấy sẽ không lái xe đi, càng không xảy ra tai nạn.”

“Bùi Sơ Ảnh, đây là báo ứng! Mày không có tư cách hưởng hạnh phúc.”

Cô lại cầm dao lên, lần này rạch một đường dài, máu chảy ra không ngừng. Cô không hề cảm thấy đau, lẳng lặng lau đi những vết máu kia, rồi rửa sạch, sau đó cô mặc quần áo, đi ra khỏi phòng tắm.

Căn nhà lạnh lẽo không có hơi người.

Như mọi khi, cô mở một bộ phim buồn tẻ ra xem. Cô tắt đèn phòng khách, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Bộ phim Bức thư từ cô gái xa lạ.

Mùa đông năm 1984, một người đàn ông bốn mươi mốt tuổi nhận được một phong thư dày từ một cô gái sắp qua đời. Trong thư là người thổ lộ tình cảm của cô gái dành cho ông. Câu chuyện bắt đầu từ mười tám năm trước, cô gái mười ba tuổi đem lòng thầm mến vị tác giả ở cạnh nhà mình. Về sau, vì gia đình có biến cố mà cô gái phải chuyển nhà, nhưng cô không thể nào quên đi hình bóng người đàn ông kia. Vài năm qua đi, cô gái tìm về nơi ở cũ, gặp lại ông ta, hiển dâng lần đầu tiên của mình cho người đàn ông ấy.

Thế nhưng ông ta không hề có chút ấn tượng nào với cô gái từng là hàng xóm của mình.

Qua lại không bao lâu thì ông ta phải đi xa, trước khi đi, ông ta nói quay về sẽ lập tức liên lạc với cô, thế nhưng cuối cùng, bật vô âm tín. Cô gái chờ đợi trong tuyệt vọng, rồi phát hiện ra mình đã mang thai. Sinh đứa con ra, cuộc sống càng thêm khó khăn. Vì muốn cho con một cuộc sống tốt nhất, cô phải đi theo một người đàn ông giàu có.

Vài năm sau, rồi cuộc cô cũng gặp lại người đàn ông mình yêu sâu nặng kia. Một đêm vui vẻ, nhưng ông ta không nhận ra cô. Đến khi đứa con bị bệnh nặng qua đời, cô mới viết thư kể toàn bộ mọi chuyện cho ông ta biết.

Sơ Ảnh chăm chú xem. Đến đoạn cô gái thi đỗ đại học, quay về tìm gặp tác giả rồi hai người ở bên nhau, thực ra chỉ là mình cô gái cho rằng hai người họ đã ở bên nhau. Khi cô ấy đứng bên cửa sổ, nhìn thấy người đàn ông mình yêu vui vẻ bên người phụ nữ khác cô không hề cảm thấy đau khổ, không hề cảm phẫn, trong mắt cô chỉ còn lại sự bình thản và kiên định.

Đứa con của hai người họ qua đời, cô gái quay về tìm gặp người đàn ông kia lần nữa bằng thân phận một cô gái làng chơi. Khi ngồi bên bàn trang điểm đeo khuyên tai, cô nhìn thấy ông ta bỏ một tập tiền xuống bàn. Bấy giờ, trong mắt cô hiện lên một nỗi cô đơn và hụt hẫng. Người mà cô yêu, xưa nay luôn coi cô là một con điểm, một người đàn bà dùng tiền để mua về.

Ông ta biến cô thành đàn bà, rồi lại biến cô thành một kẻ ti tiện.

Khi bàn tay xẹt qua giá sách của ông ta, cô có cảm giác như thời gian đã tuột khỏi bàn tay mình. Từ khi mười ba tuổi cho đến giờ, trong mắt người đàn ông ấy, cô chỉ là một người xa lạ.

Cô âm thầm yêu ông ta suốt thời thanh xuân tươi đẹp của mình, giấu kín tình yêu vào năm tháng tĩnh lặng, để rồi cuối cùng trở thành thứ tình yêu bị người đời chê cười.

Người đàn ông thâm trầm ngắm chiếc bình hoa, mỗi năm cứ đến ngày sinh nhật của ông ta, luôn có một người gửi hoa đến. Từ sau khi cô gái qua đời, bình hoa trở nên trống không.

Cô gái kia đã coi toàn bộ tình yêu là mạng sống của mình, còn bản thân cô, chỉ là một kẻ yếu đuối. Nước mắt của cô chậm rãi chảy xuống. Tình cảm thời niên thiếu, có người coi là một giấc mơ, nhưng có người lại sẵn sàng biến nó thành sự chờ đợi cả đời.

Sơ Ảnh nằm cuộn tròn người trên sofa, màn hình đã hiện lên dòng chữ hết phim, cô chẳng còn sức lực đâu để cử động nữa.

Trên bàn bày la liệt túi bánh bích quí, vỏ hoa quả. Chợt thấy dạ dày cồn cào, cô lao vào WC, nôn thốc nôn tháo, nôn đến mức trong bụng không còn lại gì.

Ra khỏi WC, Sơ Ảnh mở tủ lạnh, bên trong còn lại chút đồ ăn, cô cố gắng nuốt vào dạ dày. Cô ngồi xồm bên cạnh tủ lạnh, nước mắt trào ra như suối, bộ dạng nhếch nhác.

Cố Diễn Trạch về tới nhà thì thấy cô đang ngồi trên sofa xem phim.

Anh thờ dãi: “Em chưa ngủ à?”

“Em ngủ cả ngày rồi, giờ không buồn ngủ.” Cô hờ hững đáp.

Cố Diễn Trạch mở đèn phòng khách, nhìn chăm chăm cô hồi lâu, rồi nhìn đến màn hình ti-vi.

“Phim hài à?”

Cô gật đầu.

“Thế sao lại khóc?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh và cười: “Buồn cười quá, cười đến chảy nước mắt. Anh có muốn xem không?”

Anh nhìn cô mấy giây mới đáp: “Không”.

Dứt lời, anh vào phòng tắm, lúc đi ra vẫn thấy cô ngồi xem phim.

“Ngủ sớm đi!” Anh ngồi sát vào cô, nhưng cô lại lùi người ra một chút.

Cố Diễn Trạch cảm thấy như bị sét đánh, anh đứng dậy.

“Thế anh đi ngủ trước đây.” Đi được vài bước, anh ngoảnh đầu lại, thấy cô vẫn duy trì bộ dạng đờ đẫn kia. Anh siết chặt tay, sau đó đi thẳng vào phòng làm việc.

Cố Diễn Trạch vừa khuất khỏi tầm nhìn, nước mắt cô liền rơi xuống. Rõ ràng đang xem phim hài, nhưng từ trong niềm hạnh phúc của người khác, cô lại nhìn thấy sự hèn mọn của bản thân, từ trong câu chuyện của người khác, nước mắt cô lại chảy ra.

Cô đã tập thành thói quen quét dọn nhà cửa, xử lý vết thương, cô không biết người tình tế như anh liệu có phát hiện ra điều gì không. Nhưng cô luôn tận lực giấu giếm, cô bỏ đầy đồ ăn vặt vào các ngăn tủ trong nhà, mỗi lần tỉnh dậy từ cơn ác mộng, cô đều làm bạn với chúng. Sau đó, cô dễ dàng đón con đau dạ dày ghé thăm. Những lúc nằm trên giường vật lộn với cơn đau quặn quại, cô đều tự nhủ, đây là sự trừng phạt dành cho mình, là báo ứng của mình.

Lắm lúc đau quá, cô không kiềm chế được mà bật khóc, dù sao anh cũng không có ở nhà, cô không cần sợ bị anh phát hiện.

Cảm giác đau đớn khiến cô tưởng mình sắp chết, sắp được thoát khỏi nỗi đau vật này.

Nhưng khi mở mắt ra, cô mới phát hiện, mình vẫn phải đối diện với cuộc sống này.

Từ lúc nào anh bắt đầu không về nhà?

Hình như là sau khi cô đọc được một bài báo nói anh đang thường xuyên qua lại với một cô sinh viên. Xem bài báo đó, cô cảm thấy thật lực cười, vậy là ngày này cuối cùng cũng tới. Cô đã sớm biết, cuộc đời này, mình mãi không được hạnh phúc.

Từ sau khi nghe tin Trương Phương Vũ qua đời, cô và hạnh phúc đã hoàn toàn lờ lện.

Vì thế, cô không hỏi gì hết. Cố Diễn Trạch về nhà, cô vẫn làm cơm, vẫn nói chuyện bình thường. Nhưng anh càng ngày càng lạnh lùng, càng ngày càng thờ ơ. Cuối cùng, cô nhận ra, anh đã không còn muốn về nhà.

Sơ Ảnh đổi toàn bộ rèm cửa trong nhà thành màu xanh lá cây. Cô sợ màu trắng, càng không dám lại gần màu trắng.

Cứ như vậy đi, cứ để cuộc sống tiếp diễn như vậy đi.

Đã không thể có được hạnh phúc thì không cần phải hiểu. Biết đây, cô cũng chưa đến nỗi mất đi cả sự chờ đợi cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Phần 1

Sau nhiều lần đọc được tin tức kia trên mặt báo, cuối cùng Sơ Ảnh không chịu được. Cô lao ra khỏi nhà, bắt taxi đến công ty Cố Diễn Trạch.

Đứng dưới toà nhà cao chót vót, cô bỗng thấy mình thật nhỏ bé. Cô đến đây làm gì? định nói gì với anh và có tư cách gì?

Cô chẳng có tư cách gì hết, chẳng có thân phận nào hết.

Cô từng thường đi bộ dọc đường, người qua người lại ai cũng đều vội vàng. Cô trước giờ luôn biết, Thẩm Hạ là một thành phố không cho phép nước mắt rơi. Bởi vì, trong khi bạn rơi lệ, trong khi bạn còn chưa cất bước, thì thành phố phát triển với tốc độ như vũ bão này đã đào thải bạn.

Còn cô thì sao?

Bất chợt, cô phát hiện ra, cuộc sống của mình dường như luôn xoay quanh Cố Diễn Trạch.

Cô không có bất kì thú vui nào, không có bất kì người bạn nào, càng không có nơi nào muốn đi. Thứ duy nhất cô có chỉ là người đàn ông ấy.

Sơ Ảnh ngẩng đầu, chợt cảm thấy ngay cả bầu trời cũng lạ lẫm quá. Nơi này, vốn dĩ không thuộc về cô.

Cô muốn làm gì đó để thay đổi. Thế nhưng, đến tối, cô lại điên cuồng nhét vào bụng những thứ thiếu dinh dưỡng kia, rồi lại cắn giận chính mình vì không tự khống chế được bản thân. Không chỉ còn những việc này mà còn vô vàn những việc khác nữa, vì sao? Vì sao cô luôn mất kiểm soát.

Tất cả những thứ này, đều là do cô tự gây lên.

“Cô đi đâu?”

Sơ Ảnh lên một chiếc taxi, nghe tài xế hỏi vậy, cô hơi ngầy người.

“Cho tôi đến bệnh viện tốt nhất, ý tôi là...Bệnh viện điều trị tâm lý”.

Tài xế không hỏi gì thêm, cũng không tỏ thái độ gì.

Xe đứng trước cổng bệnh viện, Sơ Ảnh trả tiền rồi đi vào trong. Sau khi hỏi thăm cô y tá đang ngồi rảnh rỗi, cô đi thẳng lên khoa tâm lý ở tầng hai.

Vừa bước vào phòng, Sơ Ảnh liền nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ở bàn làm việc. Cô lùi ra theo phản xạ, nhìn lại bảng tên bên ngoài phòng cho chắc, mới lại đi vào.

Hoàn toàn không thể trách cô được, người đàn ông kia thoạt nhìn chẳng giống một bác sĩ tâm lý chút nào.

Hàng Vĩnh Tịch bị hành động của cô làm cho buồn cười. Tuy rằng đây chẳng phải lần đầu tiên anh bị người ta hoài nghi, nhưng lần này rõ ràng không giống, bởi vì lúc nhìn thấy Sơ Ảnh, anh cũng cho rằng cô vào nhầm phòng.

“Chào cô, tôi là bác sĩ tâm lý của Bệnh viện Nghệ Giai. Xin hỏi có thể giúp gì được cô?” Hàng Vĩnh Tịch mỉm cười lên tiếng.

Ấn tượng đầu tiên của Sơ Ảnh về người đàn ông này là: Răng anh ta thật trắng.

Cô nhìn anh ta rồi hỏi: “Anh là bác sĩ?”

Hàng Vĩnh Tịch đã quen với chuyện này nên không hề cáu giận, ngược lại còn tỏ ra nhẫn nại giải thích. Sau đó, anh chợt cảm thấy kì lạ. Bình thường, rất ít người đến nơi này, những người bình thường càng không muốn đến.

“Tôi đến tư vấn một chút.” Sơ Ảnh cúi đầu nói.

“Rất vui được giúp cô.”

“Nếu...” Sơ Ảnh nhìn người đàn ông trước mặt, nhấn mạnh lần nữa: “Tôi nói là nếu.”

“Vâng” Hàng Vĩnh Tịch tỏ ra phớt lờ.

“Nếu một người luôn thèm ăn, luôn cảm thấy ăn không no, lúc nào cũng muốn ăn thật nhiều...như vậy...Có phải bị bệnh không?”

Nét mặt Hàng Vĩnh Tịch trở nên nghiêm túc: “Nếu tôi không hiểu sai ý cô thì đó là ăn uống quá độ?”

“Nếu nghiêm trọng hơn một chút thì sao?”

...

Đó là lần đầu tiên Hàng Vĩnh Tịch gặp Bùi Sơ Ảnh. Lúc nói ra cụm từ: “ăn uống quá độ”, anh có phần hoảng loạn. Anh thừa nhận, mình có mang theo chút tình cảm riêng tư để tiếp cận cô gái nhìn qua có phần đơn giản nhưng thực ra lại là một câu đố bí ẩn này.

Hàng Vĩnh Tịch dùng rất nhiều phương thức để giúp đỡ Sơ Ảnh, nhưng hiệu quả không mấy rõ ràng. Anh rõ hơn ai hết cô mắc chứng kén ăn và thèm luân phiên. Loại này không thuốc nào chữa khỏi, nói cách khác đau hoàn toàn là vấn đề riêng tư của bệnh nhân, một kiểu bệnh tâm lí.

Anh cũng phát hiện, Sơ Ảnh không muốn đề cập tới nguyên nhân.

Sau khi hai người họ đã tiếp xúc một thời gian, Hàng Vĩnh Tịch chủ động hẹn gặp Sơ Ảnh.

“Gần đây có tốt hơn không?”

Cô gật đầu, sau đó hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân...”

Không cần anh ta nói hết, Sơ Ảnh đã hiểu anh ta muốn biết chuyện gì.

“Tôi từng có một người bạn trai. Anh ấy tài giỏi, gia thế cũng rất tốt.”

“Sau đó?” Hàng Vĩnh Tịch rất tò mò lập tức hỏi.

Ánh mắt Sơ Ảnh trở nên xa xăm: “Anh ấy không còn nữa rồi”.

“Vì sự ra đi của anh ấy khiến cô không thể chấp nhận, cho nên mới...”

“Không phải.” Cô phủ định, “Thực ra cái chết của anh ấy là do lỗi của tôi. Tôi không hề cố ý, thật đấy. Tôi không ngờ anh ấy lại mở chiếc hộp đó ra. Tôi không hề biết quan hệ hai người họ. Tôi không ngờ kết quả lại thành như vậy. Hôm đó mưa to, rất to. Anh ấy đứng trước mặt tôi, nói rằng nếu đây là những gì tôi muốn anh ấy sẽ tác thành cho tôi. Tôi không ngờ anh ấy sẽ chết...”

Hàng Vĩnh Tịch vỗ vai cô, an ủi: Mọi chuyện đã qua rồi, đều trở thành quá khứ rồi”.

“Tôi không muốn, thật sự không muốn.”

“Tôi hiểu.” Hàng Vĩnh Tịch tiếp tục an ủi Sơ Ảnh, đợi đến khi thấy cô dần bình tĩnh rồi, anh mới hỏi tiếp: “Trong hộp đó có cái gì? Vì sao nhìn thấy nó, anh ta lại...”

Hàng Vĩnh Tịch không nói hết, bởi vì lúc này, Sơ Ảnh bỗng nhìn anh bằng ánh mắt tuyệt vọng.

Anh đã tìm ra nguyên nhân căn bệnh của cô. Anh thở dài, sự việc đó, và người đàn ông đó chắc chắn là nút thắt trong lòng cô. Chỉ cần cởi nó ra, cô hoàn toàn có thể sống cuộc sống bình thường.

Hàng Vĩnh Tịch thường xuyên hẹn Sơ Ảnh ra ngoài, bởi vì anh biết cô không có bạn bè, không có người nhà, điều này hoàn toàn có hại đối với cô. Anh không phủ nhận, mình giúp Sơ Ảnh cũng là vì có tâm tư riêng.

Hôm nay, anh đưa cô đi dạo ở quảng trường sầm uất nhất Thâm Hạ. Ánh mắt chứa đầy sự xa lạ của cô khiến anh nhận ra, điều này cần thiết.

Chỉ có điều, đi được mấy vòng, Hàng Vĩnh Tịch chợt nhận ra biểu hiện của cô có phần khác lạ.

“Sao thế?”

“Anh đừng đi theo em nữa”. Đột nhiên thái độ của cô khác hẳn.

“Em sao thế?”

Sơ Ảnh không trả lời, mà vội vàng bỏ chạy.

Hàng Vĩnh Tịch mờ hồ cảm nhận được cô muốn làm gì, anh vội vàng chạy theo.

Sơ Ảnh vào siêu thị, mua rất nhiều đồ ăn.

Hàng Vĩnh Tịch điên cuồng tìm cô, nhìn thấy cô đang nhét rất nhiều đồ ăn vào miệng, anh vội vàng chạy đến ngăn cản.

“Không được làm thế.”

“Đưa trả em...” Sơ Ảnh đứng bật dậy muốn cướp lại đồ ăn.

Hàng Vĩnh Tịch đè hai bả vai cô xuống: “Tin anh, em không hề đói, thật đấy, em không hề đói...”

“Đói, em đói, em thật sự rất đói...” Cô nhìn Hàng Vĩnh Tịch bằng ánh mắt tội nghiệp.

Hàng Vĩnh Tịch như bị sét đánh, cảm giác quen thuộc ấy lại quay về. Anh chậm rãi hạ túi đồ ăn xuống, Sơ Ảnh vội giăng lấy, bỏ một miếng lớn vào miệng.

“Chậm thôi...” Hàng Vĩnh Tịch lo lắng nói, vội vàng mở chai nước đưa cho cô: “Uống chút nước đi”.

Sơ Ảnh uống một ngụm lớn, hết gần nửa chai.

Hàng Vĩnh Tịch không dám nhìn bộ dạng cô lúc này. Người con gái vốn phải được nâng niu trong lòng bàn tay vì sao lại sống chật vật như thế.

Anh nhìn cô như năm xưa nhìn lại Tiểu Ly. Anh ngồi xuống ôm lấy cô, giúp cô điều chỉnh lại quần áo xộc xệch, lau chút đồ ăn còn dính trên miệng cô.

“Có phải em bây giờ rất đáng sợ không?” Hồi lâu, Sơ Ảnh mới lên tiếng.

Hàng Vĩnh Tịch kéo cô dậy, thở dài: “Không, em lúc nào cũng rất đẹp”.

Chẳng hiểu sao, anh thấy tay mình run lên. Nghĩ tới những khi cô ở nhà một mình, phải đối mặt với rất nhiều lần mất kiểm chế, ăn như hổ đói, đau đớn tột cùng mà không có người bên cạnh, anh chợt thấy tim mình đau nhói.

Muốn cô duy trì tâm trạng thư thái, Hàng Vĩnh Tịch càng thường xuyên hẹn cô ra ngoài đi chơi, khi thì đưa cô đi họp lớp với mình, khi thì đưa cô đi tham gia vài buổi thảo luận gì đó, rảnh rồi thì đưa cô đi mua sắm.

Khi được Hàng Vĩnh Tịch đưa đến trung tâm thương mại, Sơ Ảnh lấy làm lạ hỏi: “Em nghe nói đàn ông rất ghét đưa phụ nữ đi mua sắm. Sao anh lại khác?”

“Thế à? Anh chưa nghe thế bao giờ”.

“Ừ, em nghe đám bạn than thở nhiều lắm”.

Hàng Vĩnh Tịch cười: Có lẽ vì em không phải bạn gái anh nên anh mới thấy không phiền”.

Lí luận kiểu gì thế này?

Có điều, Sơ Ảnh vẫn rất vui vẻ, dù cô không mấy thích mua sắm. Từ khi đến Thâm Hạ, cô chưa từng một lần đi, hơn nữa, cô cũng sợ lạc đường.

“Sao em chỉ chọn màu xanh lá cây thế?” Hàng Vĩnh Tịch tò mò hỏi.

“Em thích màu xanh lá cây”.

“À” Hàng Vĩnh Tịch nhướn mày.

“Màu xanh lá cây biểu hiện cho sức sống tràn đầy”

Anh lắc đầu cười. Đi dạo một vòng anh nói: “Đi ăn gì nhé?”

Cô vốn rất nhạy cảm với chữ “ăn”, nhưng lúc này cô hồn nhiên nói: “Em không đói”

Đi thêm một lát, Hàng Vĩnh Tịch nhìn thấy một chiếc váy màu xanh rất đẹp, quay sang gọi cô thấy cô ngây ngốc nhìn về một phía.

Anh đi tới bên cạnh cô, nhìn theo hướng cô đang nhìn. Một đôi nam nữ đang chọn trang phục, cô gái có vẻ nhút nhát, người đàn ông kia nếu anh nhớ không nhầm thì chính là Cố

Diễn Trạch. Vậy thì cô gái bên cạnh anh ta là...

Hàng Vĩnh Tịch tò mò hỏi: “Sao thế? Đó là giám đốc Bắc Thần, anh ta hình như đã kết

hôn, cô gái kia thoạt nhìn có vẻ...”

“Em đói rồi, mình đi ăn thôi”

“...”

Sơ Ảnh ngồi trên ghế, lặng yên nghe tiếng đồng hồ chạy. Rót cuộc thì cửa phòng cũng mở ra.

Cố Diễn Trạch không nghĩ cô còn thức: “Sao em chưa ngủ?”. Anh vừa thay dép vừa hỏi cô.

Sơ Ảnh nhìn anh, hỏi: “Gần đây anh bận lắm à?”

“Ừ. Công ty nhiều việc, về sau em cứ ngủ trước đi!” Nói đoạn, anh cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Trước kia, câu chuyện luôn dừng ở đây, hai người tiếp tục cuộc sống bình thường. Nhưng hôm nay...

“Nhiều việc?” Sơ Ảnh đứng dậy: “VẬY Ừ?”

Anh khựng lại: “Ý em là gì?”

“Anh nghĩ em có ý gì?”

Cố Diễn Trạch mỉm cười: “Sao? Nhân rồi quá không có việc gì làm nên muốn quản lý anh

rồi à?”

“Anh đừng đánh trống lảng.”

“Thế em muốn nói gì? Chẳng nhẽ anh hiểu lầm ý em? Nhưng anh vẫn phải nói cho em biết,

em có tư cách gì nói anh? Dùng thân phận gì nói anh?”

...

Có lần một ắt có lần hai. Dần dà, hai người bắt đầu cãi vã ngày một nhiều. Lí do thì muôn màu muôn vẻ, lúc thì anh tới đón cô chậm vài phút, lúc thì anh bắt cô đi dự tiệc tùng, thậm chí có những khi cãi nhau chẳng vì nguyên nhân gì.

Sự kiên nhẫn của anh bị bào mòn.

Sự nóng nảy của cô ngày một lớn.

Tuy nhiên, trước mặt người ngoài, họ luôn biểu hiện là một đôi vợ chồng hoà thuận.

Từ cái hoàn mĩ ban đầu đến cái khiếm khuyết hiện tại, tất cả là do số phận.

Cô không biết anh ra khỏi nhà lúc nào, nhưng cô biết mình vẫn chưa ngất đi, vẫn còn chút cảm giác. Căn nhà trống trơn chỉ còn lại mình cô.

Sơ Ảnh chập vạt rồi giường, đi vào phòng tắm. Nếu không phải trên người cô dính mùi rượu thì có lẽ cô đã tưởng mọi chuyện đều là ảo giác, tưởng anh chưa từng trở về. Cô đứng trước gương, tóc rối bù, ánh mắt mệt mỏi, gương mặt hốc hác tiêu tụy.

Cô chột đập tay vào gương, sự đau đớn khiến cô cảm nhận được thực tại. Cô đang sống,

thực sự đang sống, nhưng vì sao lại khốn khổ đến thế?

Thân thể cô chậm rãi ngã khuỵu xuống đất.

Sau hôm đó, Cố Diễn Trạch không hề về nhà. Sơ Ảnh nghĩ, như vậy cũng tốt, mỗi người một cuộc sống một cuộc sống riêng, không ai động tới ai.

Nhận điện thoại của Hàng Vĩnh Tịch, Sơ Ảnh lập tức ra khỏi nhà. Tới nơi đã hẹn, cô ngẩng đầu nhìn thấy anh đang đứng cạnh vòi phun nước công cộng. Anh mỉm cười nhìn cô.

“Đợi em lâu chưa?” Sơ Ảnh áy náy nói.

“Anh vừa đến thôi.” Hàng Vĩnh Tịch nói: “Chưa ăn cơm phải không, anh mời em đi ăn nhé!”

“Anh khách khí như vậy làm gì. Để em mời đi, anh giúp em nhiều rồi.”

“Đây đều là những việc bác sĩ nên làm mà. Em tình cờ gặp được anh, như thế có được gọi là có duyên không?”

Sơ Ảnh ngậy người: “Anh tin vào duyên phận à?”

“Thế em có tin nhất kiến chung tình không?” Hàng Vĩnh Tịch tinh ý nhận ra ánh mắt cô thoáng hoảng hốt khi nghe tới bốn chữ đó. “Em thật sự từng nhất kiến chung tình hả?”

Anh cố gắng nói bằng giọng vui đùa.

“Giờ chúng ta đi đâu ăn?” Sơ Ảnh hỏi.

Hàng Vĩnh Tịch trầm thờ dài, cô không trả lời mà chuyển sang chuyện khác, đó có phải là một cách trả lời khác hay không?

“Ăn đồ Nhật Bản nhé?” Anh hỏi.

“Được.”

Vào nhà hàng, Hàng Vĩnh Tịch chăm chú quan sát cô. Cô ăn rất chậm, không hề nôn nóng.

Bỗng anh nhớ tới lần đầu tiên Sơ Ảnh tới tìm mình, vẻ mặt nặng nề tâm sự, nhưng cô chỉ nói tình hình chứ không chịu đề cập tới nguyên nhân. Anh gặp rất ít trường hợp như thế, đã chủ động tới bệnh viện tâm lý mà lại không muốn nói quá nhiều. Một cô gái trẻ đẹp lẽ ra phải nhận được rất nhiều yêu thương chiều chuộng, chứ không phải sống trong u buồn như vậy.

Cảm nhận được ánh mắt quan sát mình, Sơ Ảnh nói: “Giờ em không còn ăn uống quá độ và mất kiểm chế nữa rồi”.

Chỉ có mấy chữ đơn giản, nhưng khi cô nói ra lại có cảm giác như mình vừa trải qua một trận phong ba bão táp. Ngay cả cô cũng không tin mình từng có quãng thời gian bầy đồ ăn vặt khắp mọi góc ngách trong nhà, thậm chí cả phòng tắm cũng không tha, bất cứ lúc nào cũng có thể vớ lấy thứ gì đó nhét vào miệng, giống như trong dạ dày nuôi một con côn trùng, cô ăn bao nhiêu, nó liền ăn bấy nhiêu, khiến cô không bao giờ thấy no. Hậu quả

chính là, cô không ngừng lao vào WC mà nôn.

Quãng thời gian đó, chẳng những cơ thể cô bị hành hạ mà ngay cả tinh thần cũng chịu áp lực. Mỗi đêm, cô đều gặp cơn ác mộng ấy, nó chân thực đến nỗi cô tưởng sự tồn tại của bản thân là một sai lầm.

May mà cô đã gặp được Hàng Vĩnh Tịch. phần 2

“Vậy là tốt rồi.” Hàng Vĩnh Tịch cười nói, sau đó bắt đầu ăn.

“Lúc này anh bảo có việc quan trọng muốn nói với em, chuyện gì thế?”

“À, em có nghĩ tới chuyện đi làm không? Bệnh viện chỗ anh đang thiếu một nhân quản lý hồ sơ, em có hứng thú không?”

“Bệnh viện? Nhưng em học Báo chí, sợ là không làm được.”

“Công việc cũng đơn giản thôi, không yêu cầu chuyên ngành. Anh đã giới thiệu cho em thì đương nhiên phải phù hợp mới dám nói chứ.”

“Vậy em cảm ơn anh” Sơ Ảnh tươi cười nói.

“Không cần cảm ơn, anh chỉ gặp dịp thì giới thiệu cho em thôi.”

“Dù sao em vẫn phải cảm ơn, bữa cơm này em mời anh.”

Hàng Vĩnh Tịch không nói gì thêm, nhưng lúc ra thanh toán, anh thủ thi bên tai cô: “Em làm vậy sẽ khiến anh mất mặt”, sau đó anh là người trả tiền.

Anh không quên bộ dạng gật đầu nửa hiểu nửa không của cô khi đó. Chỉ có điều, anh cảm thấy đằng sau vẻ hồn nhiên ấy của cô lại là một tâm hồn chứa vô số vết thương.

Sau đó, vì muốn cảm ơn Hàng Vĩnh Tịch, Sơ Ảnh kiên quyết mời anh đi xem phim. Đây là một bộ phim Hồng Kông khá cũ.

“Hay lắm à?” Hàng Vĩnh Tịch hỏi cô.

“Em thấy rất cảm động.”

“Ừ, ngoài đời làm gì có người đàn ông nào vì tình cảm mà từ bỏ cả sự nghiệp. Chẳng qua hiện thực quá tàn khốc nên người ta mới đi xem loại phim này để thỏa mãn lòng mình mà thôi.”

“Em không nói về cái đó.”

“Thế cái gì?”

“Nam chính nói với nữ chính: Anh muốn kiếm được chiếc vỏ sò đẹp nhất để cầu hôn em.”

Có người đã từng nói, anh sẽ tìm chiếc vỏ sò đẹp nhất thế giới này cho em.

Hàng Vĩnh Tịch không hiểu lắm, nhưng cũng không hỏi gì thêm. Ra khỏi rạp, anh nhìn đồng hồ: “Muộn thế này rồi, người nhà em liệu có lo lắng không?”

Sơ Ảnh chỉ cười mà không đáp.

Đi cùng nhau mấy lần, Hàng Vĩnh Tịch biết rất rõ tính cô, cô không thích để người khác đưa về nhà, vì thế lần nào anh cũng chỉ đứng nhìn cô lên xe buýt.

Ngày đầu tiên đi làm, Sơ Ảnh có chút rụt rè, vì đã rất lâu rồi cô không đi làm. Ngồi xe buýt đến bệnh viện Nghê Giai, cô đã thấy Hàng Vĩnh Tịch đứng chờ mình ngoài cửa.

“Chờ em lâu chưa?”

Anh nhìn đồng hồ rồi nói: “Mới nửa tiếng thôi”.

Hả? Lâu vậy ư?

“Đùa em đấy, anh vừa mới ra thôi.”

Hàng Vĩnh Tịch đi trước dẫn đường. Bệnh viện này rất lớn, chẳng khác nào những tòa nhà cao cấp dành cho những kẻ nhiều tiền.

“Nghe nói bệnh viện này xây dựng dành cho giới quý tộc, những người tới đây đều là người giàu phải không?”

“Chẳng lẽ em cũng muốn quen người giàu à?” Anh làm bộ tò mò.

“Thì làm gì có ai chê tiền?” Cô nói.

“Anh tưởng em coi tiền chẳng ra gì chứ.”

“Bị em lừa rồi, thất vọng không?” Sơ Ảnh cười.

“Thất vọng gì chứ, anh cũng là người như thế mà!”

Sơ Ảnh định nói thêm thì hai người đã bước vào một căn phòng. Hàng Vĩnh Tịch giới thiệu: “Chị Lan, đây là Bùi Sơ Ảnh, em đã nhắc qua với chị”.

Người phụ nữ tên Lan kia liếc nhìn Sơ Ảnh một cái rồi quay sang cười đầy ảm ý với Hàng Vĩnh Tịch: “Cậu cứ mang cô ấy đến là được”.

“Vâng.” Hàng Vĩnh Tịch thân nhiên đáp.

Từ ánh mắt chị Lan nhìn Hàng Vĩnh Tịch, Sơ Ảnh cũng ngờ ngợ đoán ra thân phận của Hàng Vĩnh Tịch ở bệnh viện này không hề đơn giản chỉ là bác sĩ tâm lý. Chỉ có điều, cô không mấy tò mò về đời tư của người khác.

Hàng Vĩnh Tịch đưa cô tới phòng hồ sơ: “Tiểu tinh, xem xem anh đưa tới ai cho em này”.

Vừa nghe thấy giọng của Hàng Vĩnh Tịch, Tiểu Tinh đang ngồi trước bàn máy tính liền đứng bật dậy: “Bác sĩ Hàng”, sau đó quan sát Sơ Ảnh.

“Từ hôm nay cô ấy sẽ làm việc cùng em, em nhớ giúp đỡ cô ấy.” Hàng Vĩnh Tịch tươi cười giới thiệu. Xong xuôi, anh mới quay về phòng làm việc của mình.

Lúc này, Tiểu Tinh mới lên tiếng: “Bảo sao anh Hàng tích cực đề cử chị như thế, hóa ra là một mỹ nữ. Nếu là em thì em cũng xuống tay từ lâu rồi”.

“Em hiểu lầm rồi, chị và anh ấy...”

Tiểu tinh khoát tay: “Biết rồi biết rồi”.

Cô nàng đưa cho Sơ Ảnh một bộ quần áo và nói: “Bác sĩ Hàng bảo em chuẩn bị cho chị, chị thay đi”.

Quả nhiên công việc rất đơn giản, chỉ là lưu trữ hồ sơ giấy và nhập giữ liệu bệnh án vào máy tính. Làm bệnh án điện tử khá nhàn, nhưng sắp xếp và phân loại hồ sơ giấy thì phiền phức hơn.

“Chị và anh Hàng quen nhau thế nào?” Tiểu Tinh hỏi.

“Chị là bệnh nhân của anh ấy.”

Tiểu Tinh nghe thế liền hiểu ra ngọn ngành, Hàng Vĩnh Tịch là bác sĩ, Sơ Ảnh là bệnh nhân tất nhiên sẽ không. .

Tiểu Tinh nhanh chóng chuyển chủ đề: “Y tá trong viện này rất đáng thương”.

“Vì sao?”

“Vì bạch mã hoàng tử trong lòng họ đều là hoa đã có chủ rồi”. Tiểu Tinh thờ ơ nói.

Sơ Ảnh chỉ cười, biết rõ giờ mình có giải thích cũng không ai tin.

“Bác sĩ Hàng rất được lòng mọi người phải không?”

“Đương nhiên, chị không thấy anh ấy vừa phong độ vừa tài giỏi à? Cô nào mà không thèm chứ?” Tiểu Tinh nói: “Nhưng mà chẳng cô nào có cơ hội đâu. Chị thấy đấy, bệnh viện không hề thiếu người, với cả sắp xếp bệnh án chỉ mình em làm là đủ, bận quá thì có người tới phụ giúp. Thế mà anh ấy còn tìm thêm người, nhất định là có ý đồ riêng”.

Sơ Ảnh khựng tay: “Bình thường đều nhân hạ ư?”

“Bệnh viện này không như những bệnh viện khác. Nơi này dành cho giới quý tộc, viện phí kếch xù, chị xem nếu không có tiền ai dám mò tới đây? Đám người giàu kia cũng không phải mắc bệnh liên tục.”

Sơ Ảnh gật đầu, không nói gì thêm. Trong lòng cô lúc này cảm kích Hàng Vĩnh Tịch.

Buổi trưa, Hàng Vĩnh Tịch đúng hẹn xuất hiện bên ngoài cửa.

Tiểu Tinh liếc nhìn anh rồi nói: “Haizzz. . . Thôi anh chị đi ăn đi”.

Sơ Ảnh ra khỏi phòng: “Thực ra anh không cần tới đón em đâu”.

“Em mới đến, chưa quen nơi này nên anh muốn đưa em đi cho biết đã.”

Anh đã nói như vậy, cô cũng ngại từ chối. Hai người ăn trưa xong lại tiếp tục công việc.

“Em đã quen với công việc rồi. Anh không cần tới xem nữa đâu.”

Hàng Vĩnh Tịch chăm chú nhìn cô, lát sau anh nói: “Ừ, anh biết rồi. Em đi làm đi”.

Thực ra, Sơ Ảnh có phần áy náy. Thái độ của anh biểu hiện điều gì, làm sao cô không hiểu,

nhưng vì anh không nói rõ nên cô cũng không tiện nói gì nhiều. Cô bắt đầu thấy hối hận vì nhận công việc này.

Công việc ở bệnh viện khá thoải mái, lại có thêm cô đồng nghiệp vui tính, Sơ Ảnh cảm thấy rất hài lòng. Về sau, Hàng Vĩnh Tịch thỉnh thoảng tới gặp cô nhưng số lần không nhiều.

Nỗi lo lắng của cô cũng vui đi đáng kể.

Hôm nay, đi làm về, Sơ Ảnh nhìn thấy xe của Cố Diễn Trạch đỗ ngoài cửa. Sau hôm ấy, hai người không gặp nhau, lúc này cô có phần sợ gặp anh.

Cô chưa dám đi tới thì tài xế Tề đã chạy ra: “Phu nhân, cuối cùng cô đã về.”

“Có việc gì sao?” Thấy không phải Cố Diễn Trạch, Sơ Ảnh mới bớt căng thẳng.

“Tổng giám đốc bảo tôi tới đón phu nhân. Hôm nay là tiệc sinh nhật năm tuổi của con trai cậu Cố Vân Tu.” Tài xế Tề giải thích, anh ta đã đợi ở đây khá lâu, không biết Cố Diễn Trạch có giận hay không.

Sơ Ảnh gật đầu: “Tôi đi thay quần áo rồi xuống”.

Cố Vân Tu kinh doanh mảng trang sức, thế nên ngày kết hôn của cô và Cố Diễn Trạch, anh ta có tặng một viên kim cương rất quý, nếu bán đi, có thể nuôi sống cô cả đời.

Vì là tiệc gia đình nên chỉ có vài người thân thích, điều khiến Sơ Ảnh ngạc nhiên là Cố Diễn Trạch không xuất hiện. Anh cho người đón cô tới đây nhưng anh thì không đến. Sau khi vào nhà, cô chỉ một mực giữ im lặng.

La Hinh thấy cô, liền nhìn ngó xung quanh rồi hỏi: “Diễn Trạch đâu? Sao nó chưa tới?”

“Hình như công ty có việc gì đột xuất mẹ ạ!” Sơ Ảnh làm bộ kéo tay bà, nói: “Sao lần nào mẹ cũng chỉ hỏi đến anh ấy thế?”

La Hinh cảm thấy Sơ Ảnh không giống như đang giả vờ, bèn nói: “Nó ngày nào cũng bận rộn như thế, sao con không ý kiến gì thế?”

“Mẹ rõ tính anh ấy hơn con mà, chỉ có anh ấy quản lý người khác, nào có ai...”

“Sao lại nói xấu anh rồi?” Cố Diễn Trạch cười tươi tiếp lời. Anh đi tới bên cạnh Sơ Ảnh, nói: “Lại tố tội anh với mẹ phải không?”

Giọng điệu vô tư của anh khiến Sơ Ảnh cảm thấy rất buồn cười. Sơ về diễn xuất, cô không phải đối thủ của anh. Kể cũng phải, gian thương, nhà tử thiện, ông chồng tốt, con trai ngoan, anh đóng vai nào cũng giỏi.

La Hinh thấy vợ chồng họ ngọt ngào, tỏ ra rất hài lòng: “Sơ Ảnh làm gì dám nói xấu con.

Chỉ có con thôi đấy, không được bắt nạt nó, nếu dám bắt nạt nó thì mẹ không để yên cho con đâu”.

“Vâng vâng vâng, con biết rồi.” Cố Diễn Trạch nắm tay Sơ Ảnh: “Anh Tu đang ở đâu ạ, con ra chào anh ấy một câu”.

Lúc này, rất nhiều người vây quanh cậu con trai năm tuổi nhà Cố Vân Tu. Thằng bé rất hiếu động, không chịu ngồi yên một chỗ. Lục Diên Y phạt nó đọc thuộc thơ Đường, nó rất thông minh, liền tiếp đọc thuộc từng bài.

Không khí gia đình hòa thuận khiến Sơ Ảnh cảm thấy, niềm hạnh phúc này cho dù chỉ như mây khói cũng đủ làm người ta thỏa mãn.

Cố Diễn Trạch và Bùi Sơ Ảnh đi tới chỗ họ, Lục Diên Y tươi cười ra đón. Chào chị dâu xong, Cố Diễn Trạch qua nói chuyện với Cố Vân Tu, để hai chị em dâu tâm sự.

Sơ Ảnh nhìn thằng bé, cười nói: “Đáng yêu quá, bây phần giống anh Tu, ba phần giống chị”.

Lục Diên Y lắc đầu: “Cả ngày đau đầu với nó, bé đã thế này, không biết mai sau lớn còn bướng đến đâu”.

“Trẻ con đùa nào chẳng thế hả chị!” Sơ Ảnh vẫn chưa rời mắt khỏi thằng bé. Đáng yêu quá, cô chỉ muốn véo má nó một cái.

Lục Diên Y thấy vậy, bèn khuyên: “Em thích trẻ con như thế thì sinh lấy một đứa đi chứ!”

Sơ Ảnh chỉ cười, không biết phải nói gì.

Lục Diên Y nhận ra sự cố chấp đằng sau vẻ nhu mì của Sơ Ảnh, không khỏi lắc đầu: “Con người ta không nên tính toán nhiều quá mới có thể sống vui vẻ”.

Sơ Ảnh gật đầu. Cô biết họ đều mong cô và Cố Diễn Trạch sống hạnh phúc, nhưng có nhiều chuyện không phải một câu là nói xong.

Duyên phận vốn là thứ chỉ có thể ngẫu nhiên gặp được chứ chẳng mong cưỡng cầu mà thành.

Cố Diễn Trạch đi tới chỗ Cố Vân Tu, hắng giọng: “Sao để người ta bên kia còn mình anh trốn ra đây?”. Vừa nói, anh vừa lấy một điều thuốc đưa cho Cố Vân Tu.

Cố Vân Tu lắc đầu: “Anh mà hút là kiểu gì cũng bị niệm thần chú cho đau đầu chết thì thôi”.

Cố Diễn Trạch cười sâu xa: “Ngài Cố Vân Tu muốn làm gì là phải làm bằng được sao giờ lại chịu cho một người phụ nữ quản lý thế?”.

“Anh tưởng em giống anh chác!”

Thấy em trai cứng đầu, Cố Vân Tu thở dài: “Mấy chuyện báo chí đưa tin là thế nào?”

“Chuyện gì cơ?” Cố Diễn Trạch hút một hơi, có ý không muốn nói nhiều.

Cố Vân Tu nhìn vào trong nhà, Lục Diên Y và Bùi Sơ Ảnh đang trò chuyện. Người khác có thể không hiểu Cố Diễn Trạch, nhưng anh thì hiểu rất rõ cậu em họ của mình, bề ngoài luôn tỏ ra ngoan ngoãn, nghe lời, nhưng thực chất luôn âm thầm gây ra những chuyện kinh thiên động địa.

Chính vì vậy, nếu đúng như báo chí đưa tin, rằng Cố Diễn Trạch nảy sinh tình cảm với người con gái khác, thì không có lí nào người đến tham gia

tiệc vẫn là Bùi Sơ Ảnh. Rất đơn giản, cho dù là diễn kịch, Cố Diễm Trạch cũng không muốn diễn cùng người mà mình không thích.

“Mày còn trẻ nên mới thích hành hạ nhau kiểu đó. Nhiều tuổi rồi thì không nổi nữa đâu em!” Cố Vân Tu không muốn nhiều lời. Đạo lý thì ai cũng hiểu, chỉ xem người ta hành động thế nào mà thôi.

Cố Diễm Trạch lại hút vài hơi nữa. Khi thuốc đã gần hết, anh mới ném đi và lên tiếng: “Anh và em giống nhau sao? Anh là người có ‘tiền án’ đấy nhé!”

Cố Vân Tu nghe vậy liền nổi giận. Quả nhiên, hai anh em họ rất hiểu nhau. Trước khi kết hôn với Lục Diễm Y, Cố Vân Tu đã từng có một cuộc tình sâu đậm với nữ ca sĩ Văn Thường. Về sau không phải Cố Vân Tu thay lòng đổi dạ, mà là Văn Thường từ chối anh.

Nếu thật sự Lục Diễm Y để ý tới chuyện quá khứ, hẳn là Cố Vân Tu sẽ không thể sống vui vẻ như hiện tại được.

Cố Vân Tu giờ tay muốn đánh cậu em mình một cú nhưng Cố Diễm Trạch đã nhanh nhẹn tránh được.

“Em đùa tý thôi!”

“Chuyện đấy mà đùa được à!” Cố Vân Tu vẫn chưa hết giận dữ.

Cố Diễm Trạch nói sang chuyện khác: “Bố mẹ em lại bảo anh làm công tác tư tưởng với em đấy à?”

“Mày nghĩ anh thừa hơi tự dung đi lo chuyện của mày chắc?”

Ngay từ lúc nghe Cố Vân Tu nói câu đầu tiên, Cố Diễm Trạch đã biết là La Hinh lại nhờ anh khuyên bảo mình phải sống hòa thuận với Sơ Ảnh.

Thấy anh trầm mặc, Cố Vân Tu vỗ vai anh: “Cần nói gì anh đã nói hết rồi, làm thế nào thì mày tự biết”. Nói xong, Cố Vân Tu quay vào trong nhà.

Cố Diễm Trạch im lặng một lúc, chợt lên tiếng: “Khi biết trong lòng chị dâu có người đàn ông khác, tâm trạng anh thế nào?”

Cố Vân Tu ngoảnh đầu lại, thấy vẻ mặt nghiêm túc của em trai, bèn quay về, nói: Hận không thể giết chết hắn!”

Tưởng rằng Cố Diễm Trạch sẽ nói gì thêm vài câu gì đó, nhưng Cố Vân Tu chỉ thấy anh lắc đầu về mặt mệt mỏi.

Ăn cơm xong, Cố Khải Minh nói với con trai và con dâu: “Hôm nay hai đứa về nhà chơi đi”.

Người lớn đã lên tiếng, Sơ Ảnh cũng không dám có ý kiến. Hơn nữa, cô biết chắc mỗi lần ông giữ hai vợ chồng cô ở nhà đều là có chuyện muốn nói. Dù năm xưa hai bậc phụ huynh không mấy hài lòng về cô, nhưng sau khi cô về làm dâu, họ đã coi cô như con ruột, đối xử rất tốt với cô, chính điều này đã khiến cô không khỏi áy náy khi đối mặt với bố mẹ chồng.

Quả nhiên, vừa về tới nhà, La Hinh liền nói: “Thằng cu Diễm Dịch thông minh quá. Bài thơ dài như thế mà đọc trôi chảy không sót một chữ”.

“Cháu nội chúng ta cũng không kém nó đâu.” Cố Khải Minh thờ ơ nói.

Sơ Ảnh liếc nhìn chồng. Cố Diễm Trạch vẫn điềm nhiên như không nghe thấy. Cô không rõ anh đang suy nghĩ điều gì.

La Hinh thấy vợ chồng con trai không “tiếp chiêu”, đành nói thẳng: “Hai đứa định đến bao giờ mới có con?”

Chuyện dù chẳng mới mẻ gì, nhưng lần này có vẻ Cố Khải Minh đã bị đả kích rất mạnh, nếu như ông có cháu trai, nhất định nó cũng sẽ đáng yêu như Diễm Dịch.

Sơ Ảnh thầm thở dài, cô chẳng biết phải mở miệng thế nào.

Cố Diễm Trạch xoay xoay di động trong tay, liếc nhìn cô một cái rồi mới điềm tĩnh nói: “Chúng con còn chưa chuẩn bị tốt”.

“Vớ vẩn! Diễm Y về làm dâu bụng đã to tướng. Hai đứa kết hôn hai năm rồi mà còn chưa chuẩn bị tốt là thế nào?” La Hinh tức giận.

Cố Diễm Trạch bĩu môi: “Bụng chị ấy không to thì có vào được nhà anh Tu không?”

“Mày còn dám cãi!” La Hinh phản nộ: “Mày xem bác gái nhà mày đấy, ngày nào cũng có cháu trai chạy loanh quanh, vui đến thế nào”.

“Thế để hôm nào con mượn Diễm Dịch về chơi với bố mẹ!”

Cố Khải Minh im lặng, nãy giờ rót cuộc lên tiếng: Diễm Trạch, vào đây!”

Mỗi lần nghe bố chồng nói câu này, Sơ Ảnh đều cảm thấy lòng như có đá tảng đè. Phần là vì Cố Diễm Trạch nhất định sẽ bị ông mắng mỏ một

trận, phần là vì chỉ còn mình cô ở lại chống đỡ mẹ chồng, vừa nghĩ cô đã thấy đau đầu.

Thấy con trai đi rồi, La Hinh liền quay sang khuyên nhủ con dâu, dù sao Sơ Ảnh cũng dễ đối phó hơn thằng con trai cứng đầu cứng cổ của bà.

“Đàn ông cứ phải làm bố mới chín chắn được con ạ”.

Sơ Ảnh gật đầu.

“Vội cả, Diễm Trạch đứng ở vị trí này nhất định bị nhiều người nhòm ngó, có con rồi cũng khiến đám người đó bớt hi vọng với nó”.

“Hai đứa nhớ bảo nhau, sớm sinh một đứa con, nhớ chưa?”

Toàn là những lời thoại quen thuộc.

Một lúc lâu, La Hinh mới buông tha cho Sơ Ảnh. Mẹ chồng nàng dâu vừa chấm dứt cuộc trò chuyện thì chợt nghe trên gác phát ra tiếng động lớn. Hai người nhìn nhau rồi vội vàng chạy lên.

Cố Khải Minh phần nộ trùng mắt nhìn con trai, còn Cố Diễm Trạch vẫn nhờn nhờ như không, mặt kệ dòng máu đang chảy trên trán.

La Hinh lập tức lao vào lờm chờm mình một cái, rồi nói với con trai: “Mẹ đưa con đi bôi thuốc”.

“Không cần đâu mẹ” Cố Diễm Trạch gạt tay bà ra.

Thái độ của anh càng chọc giận Cố Khải Minh. Thực lòng, Cố Khải Minh luôn tự hào về con trai. Chuyện công ty, Cố Diễm Trạch chưa từng làm ông thất vọng, nhưng về cuộc sống riêng tư, anh lại học đòi người khác ra ngoài làm những chuyện nhỏ nhẻ. Cố Khải Minh chỉ muốn nhắc nhở con trai, không muốn nhìn thấy con trai sau này phải hối hận vì đi sai đường. Vậy mà Cố Diễm Trạch một mực bướng bỉnh không chịu nghe, khiến ông nổi con thịnh nộ.

“Mặt kệ nó!” Cố Khải Minh hét lên với vợ.

Lần trước ông đã đề cập tới chuyện này với Cố Diễm Trạch, vậy mà anh chẳng những không nghe lời mà còn càng lúc càng quá đáng. Hiện giờ đúng là đã không coi ai ra gì nữa rồi.

Thấy chồng như vậy, La Hinh cũng không dám đứng ra bảo vệ con trai, sợ chỉ khiến Cố Khải Minh tức giận thêm, bà đành nháy mắt ra hiệu cho Sơ Ảnh. Lúc đầu mặc dù vợ chồng bà có ý phản đối cô con dâu này, nhưng thấy sau khi kết hôn, Cố Diễm Trạch chăm chỉ làm việc, hiếu thuận với bố mẹ, thương yêu vợ, ông bà càng thêm cảm kích Sơ Ảnh, cho rằng con trai mình trở nên chín chắn như thế cũng một phần do công của con dâu. Hiện tại, có lẽ chỉ có Sơ Ảnh mới có thể khuyên được ông.

Đáng tiếc, lúc này Sơ Ảnh chỉ một mực nhìn Cố Diễm Trạch, không hề phát hiện ra La Hinh đang nháy mắt với mình.

Cố Diễm Trạch lên tiếng: “Nếu không còn việc gì nữa thì con xin phép đi trước, tránh để bố mẹ gai mắt”.

Cố Khải Minh nghe xong, hai mắt như bốc lửa: “Cút”.

La Hinh vội vàng chạy lên trấn tĩnh chồng mình.

Cố Diễm Trạch ung dung rời khỏi phòng, Sơ Ảnh đứng ngây ngốc mấy giây rồi vội vàng đuổi theo. Không rõ anh nói gì khiến bố tức giận đến mức đó, nhưng cô không dám hỏi anh.

Hai người ra khỏi biệt thự thì Cố Diễm Trạch dừng chân, quay lại nhìn Sơ Ảnh đang nhìn theo mình.

Sắc mặt anh vẫn điềm nhiên như thế, cô tưởng anh sẽ hét lên với mình, nhưng anh không nói gì, chỉ nhìn cô một cái rồi đi thẳng ra xe.

Ngồi trong xe, cô lau vết máu trên trán anh. Cố Diễm Trạch không gạt tay cô ra chỉ chuyên tâm lái xe.

“Đi bệnh viện đi!” Sơ Ảnh nhìn vết thương của anh, cũng may mà bị tóc che khuất nên không dễ nhận ra.

“Không cần.”

“Nhưng...”

Cô chưa dứt lời, Cố Diễm Trạch đã quay phắt lại nhìn cô: “Ân cần như thế làm gì? Muốn bày tỏ sự cảm kích sao?”

Sơ Ảnh kinh ngạc nhìn anh. Cô vốn chỉ quan tâm anh theo bản năng, hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì mà khiến anh phần nộ như thế.

Cố Diễn Trạch lạnh lùng cười: “Bố mẹ không có ở đây, em việc gì phải diễn vở vợ hiền dâu thảo? Nếu không có anh, giờ này em đang ngồi trong nhà bị bố mẹ bức sinh con. Nếu không có anh, em có thể dễ dàng ra khỏi nhà như thế sao?”

Hóa ra anh nghĩ về cô như thế. Anh cố tình chọc giận bố, để bố đuổi anh đi, từ đó cô mới có thể rời khỏi biệt thự.

“Em...em không...” Thật sự cô không hề muốn vậy.

“Không cái gì? Không muốn sinh con cho anh phải không? Hay là không muốn nhìn thấy anh, rõ ràng em rất hài lòng vì không cần nịnh nọt bố mẹ anh, càng không cần ngủ chung giường chung chăn với anh, em rất vui đúng không? Đừng có làm ra vẻ thiệt thòi như thế trước mặt anh!” Cố Diễn Trạch đột ngột phanh xe lại: “Xuống xe! Xuống!”

Anh hét vào mặt cô.

Sơ Ảnh hoàn toàn không biết vì sao mọi chuyện đến nông nổi này. Cô máy móc xuống xe, ngăn người nhìn chiếc xe lao đi, trong tay cô còn cầm tờ khăn giấy có dính máu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

phần 1

Sơ Ảnh vừa về tới nhà riêng đã nhận được điện thoại của La Hình hỏi thăm tình hình Cố Diễn Trạch. Cô không dám nói hai người không về cùng nhau, chỉ có thể nói Cố Diễn Trạch bị thương nhẹ không có gì nguy hiểm để trấn an bà. La Hình nghe vậy mới nhẹ nhõm, dặn dò vài câu rồi cúp máy.

Trong nhà lại chỉ còn mình cô. Xung quanh yên tĩnh đến mức Sơ Ảnh có thể nghe được tiếng thở của chính mình. Cô xoa ngực, vì sao ở nơi này lại đau đến thế? Cô chợt cảm thấy đói cồn cào, đã lâu lắm rồi mới xuất hiện cảm giác muốn nhét thật nhiều thứ vào dạ dày.

Sơ Ảnh vội đứng dậy đi tìm thứ gì đó để ăn, những nơi trước kia cô từng giấu rất nhiều đồ ăn vặt vẫn còn nguyên. Cô lôi ra rất nhiều đồ ăn vặt, nhưng khi nghe tiếng sột sọat của nylon, cô lại cố gắng kiềm chế bản thân.

“Bùi Sơ Ảnh, mày không đói, không hề đói!”

Mày không đói, chẳng qua chỉ đang khó chịu mà thôi.

Cô tự trấn an mình như vậy.

Rất nhiều đồ ăn đã quá hạn sử dụng, Sơ Ảnh chớp lấy, bóp chặt chúng trong tay, cố gắng đè nổi kích động muốn ăn.

Không đói, không hề đói...

Nước mắt của cô rơi xuống. Cô bóc hết tất cả các túi ra, bóp nát đồ ăn trong tay.

Cô hiểu rất rõ, mình không hề hạnh phúc, thế nhưng khi thấy hạnh phúc càng lúc càng xa, cô lại khó chịu đến nỗi cảm thấy mình như sắp chết.

Cô và anh không sống vui vẻ như những đôi vợ chồng bình thường khác. Bản thân cô phải chịu tội lỗi trước tính mạng một người khác, cho dù cô có thể nguy trang làm như tất cả chưa từng xảy ra để sống hạnh phúc bên Cố Diễn Trạch nhưng cuối cùng vẫn sẽ có một ngày anh phát hiện ra sự thật, khi đó, cô khó mà tránh được kết thúc bi thảm.

Nhưng cô cũng rất ích kỷ, biết rõ bản thân không thể mang lại hạnh phúc cho anh, vậy mà chẳng thể nào buông tay để anh đi tìm hạnh phúc thuộc về mình.

Sơ Ảnh, mày là kẻ đầu sỏ. Nếu mày không tham lam quãng thời gian tươi đẹp khi bên anh, nếu lúc anh cầu hôn mày cố dằn lòng một chút, nếu mày kiên quyết rời xa anh, thì giờ mọi chuyện đã chẳng xảy ra.

Đúng, là do mày quá tham lam, nên mới phải đón nhận kết cục như ngày hôm nay.

Rốt cuộc, Sơ Ảnh không thể khống chế nổi mình nữa. Cô bỏ đồ ăn vào miệng. Càng ăn càng đói, càng ăn càng thèm, dường như con côn trùng

trong bụng cô vừa thức giấc.

Sơ Ảnh úp mặt vào đầu gối, khóc nức nở.

Không cần vội vàng thu dọn bãi chiến trường trên sàn nhà, sẽ chẳng có ai quan tâm, chẳng có ai biết lúc này cô khốn đốn đến mức nào.

Đêm tĩnh lặng.

Sơ Ảnh không biết mình đã khóc bao lâu, nước mắt dường như đã cạn kiệt. Cô không ngủ được, mở máy tính, đăng nhập QQ (1), lúc này cô chỉ muốn tìm ai đó để chút hết tâm sự bức bối trong lòng.

(1) Phần mềm chat.

Hôm sau, Sơ Ảnh đi làm như thường. Vừa nhìn thấy cô, Tiêu Tinh liền nói: “Sắc mặt chị kém lắm. Hôm qua ốm à?”

Sơ Ảnh lắc đầu: “Không, thiếu ngủ thôi”.

Nụ cười của cô nhìn rất tự nhiên, khiến Tiêu Tinh không chút nghi ngờ, nghe xong cũng không hỏi gì thêm. Hai người bắt đầu công việc.

Buổi trưa, Hàng Vĩnh Tịch lại đến phòng lưu trữ, anh nói chuyện với Tiêu Tinh một lúc, sau đó quan sát sắc mặt của Sơ Ảnh. Lát sau anh nói: “Em ra đây một lát”.

Sơ Ảnh hơi ngạc nhiên, thấy Hàng Vĩnh Tịch nghiêm túc như vậy, cô không dám chậm trễ, vội vàng đi theo anh ra ngoài.

“Anh sao thế, xảy ra chuyện gì à?” Tưởng anh có chuyện gì quan trọng, nên đi được vài bước Sơ Ảnh liền hỏi.

Hàng Vĩnh Tịch dừng chân, nói: “Em lại phát bệnh phải không?”

Sơ Ảnh mở to hai mắt, không ngờ anh lại hỏi chuyện này.

“Đừng nhìn anh như thế, em quên rằng anh là bác sĩ à?” Hàng Vĩnh Tịch thờ ơ nói.

Sơ Ảnh không dám giấu, đành kể hết hành vi hôm qua của mình cho Hàng Vĩnh Tịch nghe.

Bản thân cô cũng không rõ vì sao mình lại như vậy, rõ ràng sau khi điều trị, cô đã rất lâu không phát bệnh.

Hàng Vĩnh Tịch nghe xong, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Đêm qua xảy ra chuyện gì phải không?”

Thấy Sơ Ảnh không nói gì, anh cũng lơ mờ hiểu ra: “Thực ra bệnh này là tâm bệnh, đôi khi tái phát bất ngờ, hoặc cũng có thể em bị kích thích bởi người quan trọng nhất đối với mình... Nếu có thể coi bỏ khúc mắc đó, anh tin là em nhất định sẽ khỏi hẳn.”

Sơ Ảnh không muốn đề cập đến vấn đề này: “Lâu lắm rồi em không như vậy, hôm qua chỉ là ngoài ý muốn thôi”.

Cô mỉm cười, cố gắng làm anh tin mình. Nhưng trong lòng cô biết rõ, những điều anh nói hoàn toàn đúng, hiện tượng ăn uống thất thường của cô bắt đầu từ sau khi cãi nhau với Cố Diễn Trạch. Đó không phải khúc mắc trong nội tâm của cô, mà là hình phạt cô tự ban cho mình.

Căn bệnh này sẽ không thể khỏi, giống như cô không thể có được hạnh phúc.

Hàng Vĩnh Tịch không muốn cô bị kích động thêm, chỉ gật đầu.

Hiện giờ, Sơ Ảnh không muốn nghĩ quá nhiều. Cứ tiếp tục sống bình lặng như vậy là được, những chuyện liên quan tới Cố Diễn Trạch, cô không muốn quan tâm, hơn nữa cũng chẳng có tư cách quản anh.

Thế nhưng, có nhiều chuyện không phải cô cứ không nghĩ đến thì nó sẽ không xảy ra.

Tan ca, Hàng Vĩnh Tịch mời cô đi ăn. Cô ngại từ chối nên đồng ý, chỉ có điều nhất định đòi mời anh ăn bữa cơm này.

Gần đây, Mạc Khả phát hiện ra tần suất Cố Diễn Trạch gặp La Vân càng ngày càng nhiều. Thậm chí, nhân viên trong công ty cũng quen với sự xuất hiện của La Vân, có người không rõ còn tưởng cô ta chính là vợ của tổng giám đốc. La Vân rất quan tâm tới Cố Diễn Trạch, mỗi lần đến đều mang canh cho anh, hỏi thăm sức khỏe và công việc của anh.

Nếu không phải là biết rõ nội tình thì có lẽ Mạc Khả cũng cho rằng La Vân chính là vợ của Cố Diễn Trạch.

Lúc này, ba người đang trên đường ra ngoài ăn cơm. Nhờ phúc của La Vân và Mạc Khả cũng được thom lây, bởi vì Cố Diễn Trạch bảo cô đi cùng với họ.

Mạc Khả thầm nghĩ, có lẽ lần nào sẽ cũng đưa mình đi làm kì đà chẳng qua để tránh người khác dị nghị. Dù sao nếu chỉ có Cố Diễm Trạch và La Vân đi với nhau, chắc chắn sẽ bị lời ra tiếng vào.

Cố Diễm Trạch lái xe đến một nhà hàng nổi tiếng trong thành phố. Xe dừng lại, trong mắt La Vân hiện rõ vẻ mặt ngạc nhiên và mừng rỡ.

Mạc Khả cảm thấy Cố Diễm Trạch suy nghĩ rất chu đáo. Anh không đến những nhà hàng quá sang trọng, cũng không đến những nơi bình dân, vừa giảm bớt áp lực cho La Vân, vừa thể hiện sự tôn trọng với cô ta.

Ba người vào cửa hàng, người quản lí nhìn thấy Cố Diễm Trạch, lập tức ra chào hỏi rồi đưa họ lên tầng hai. Không gian ở đây khá yên tĩnh, phong cảnh bên ngoài cũng rất đẹp.

Lúc gọi món, Cố Diễm Trạch rất ga lăng, đưa thực đơn cho hai người phụ nữ.

Trái ngược với sự vui vẻ của La Vân, Mạc Khả tỏ ra khá dè dặt, bởi cô phát hiện ra hình như sắp có tâm sự.

Bầu không khí bàn ăn có vẻ quá yên tĩnh, La Vân bèn kể vài chuyện thú vị ở trường, nhưng chỉ có Mạc Khả tiếp chuyện với cô. Lát sau, nhận ra Cố Diễm Trạch không mấy nhiệt tình, La Hình cũng đành im lặng.

Ăn được vài miếng thì Cố Diễm Trạch buông đũa, anh lấy một điều thuốc ra, chưa kịp châm thì ngón tay khựng lại.

La Vân thấy vậy, hơi cau mày: “Anh ăn ít thế? Ăn thêm chút nữa đi...”. Thấy Cố Diễm Trạch không để ý tới lời mình nói, La Vân bèn nhìn theo hướng anh đang chăm chú quan sát.

Dưới sảnh tầng một, một đôi nam nữ đang ngồi ăn cơm. Người đàn ông quay mặt về phía họ, đẹp trai, phong độ, còn cô gái kia tuy không biết mặt mũi thế nào, nhưng từ bóng lưng cũng đoán được đó nhất định là một cô gái cực kì xinh đẹp.

La Vân không biết vì sao Cố Diễm Trạch lại một mực nhìn hai người đó, chỉ có thể nói: “Nhìn hai người họ đẹp đôi quá”.

Vừa nghe vậy, Cố Diễm Trạch lập tức phóng ánh mắt về phía La Vân. Cô hơi run lên, cúi đầu tiếp tục ăn, bởi vì ánh mắt anh lạnh băng, cực kì đáng sợ.

Cố Diễm Trạch không nhìn đôi nam nữ kia nữa, nhưng sắc mặt anh rõ ràng không tốt. Lát sau, anh quay đầu nhìn xuống dưới thì hai người họ đã rời đi, chỉ còn nhân viên phục vụ đang dọn dẹp bàn ăn.

Từ chỗ ngồi của Mạc Khả có thể nhìn thẳng xuống đôi nam nữ ban nãy, có lẽ họ là người quen của Cố Diễm Trạch, nếu không thì anh đã chẳng tỏ thái độ như vậy, thậm chí còn làm quen với La Vân.

Thấy Cố Diễm Trạch cầm điều thuốc trong tay, La Vân lại lên tiếng: “Anh đừng hút nữa, ăn thêm chút gì đi...”

Chưa đợi cô ta nói xong, Cố Diễm Trạch đã hung hăng đập mạnh di động xuống bàn rồi đứng dậy bỏ đi.

Sự phản nộ vô cớ của cô khiến La Vân sợ hãi đến mức nước mắt chảy ra, cô ta hoảng loạn nhìn Mạc Khả: “Em chộc giận anh ấy phải không, em chỉ quan tâm anh ấy thôi, thật sự không biết làm sai điều gì...”

Mạc Khả đành an ủi La Vân, thực lòng cô cũng không rõ sắp mình bị làm sao, càng ngày càng khó hiểu. phần 2

Sơ Ảnh mở cửa đã nhìn thấy Cố Diễm Trạch ngồi ở ghế. Anh đang cúi đầu nghịch điện thoại, đây là biểu hiện lúc buồn chán của anh. Sơ Ảnh vô thức lùi ra sau một bước, dường như vẫn chưa dám tin hôm nay anh lại về nhà. Cô thay dép rồi đi vào. Hôm nay tâm trạng cô có phần không bình thường, rõ ràng anh mở đèn mà lúc này ở dưới cổng chung cư, cô lại không phát hiện ra.

Cố Diễm Trạch nhìn cô, rồi nhìn màn hình điện thoại, đã gần mười giờ. Chẳng nhẽ khi anh không có nhà, cô đều về muộn như vậy? Quả nhiên anh còn chưa hiểu hết cô, thật nhìn có vẻ ngoan ngoãn, nhu mì, nhưng không biết đằng sau cái vẻ mặt đó là một người như thế nào?

“Mấy giờ rồi?” Giọng anh rất bình tĩnh, tựa như chỉ đang hỏi một câu rất bình thường.

Ở chung với nhau đã lâu, rất ít khi Sơ Ảnh thấy anh tức giận. Biểu hiện tức giận của anh chính là như lúc này, điềm tĩnh và xa cách.

“Ừm, em đi làm. Em mới tìm được việc.”

Không ngoài dự đoán, anh hơi nhú mày: “bao giờ?”

“Gần một tháng.”

Thấy anh không có phản ứng gì, Sơ Ảnh nghĩ lần này đã thuận lợi qua cửa, bèn quay người đi về phía phòng ngủ.

Bất chợt, Cố Diễm Trạch lên tiếng: “Anh thật sự không hiểu em nghĩ gì. Nhà họ Cố không nuôi nổi em hay sao mà em phải ra ngoài kiếm tiền?”

“Lúc còn học đại học, em đã suy nghĩ kĩ về vấn đề này. Phụ nữ cũng cần một công việc, ngộ nhờ thất tình, thất hôn cũng không sợ.”

“Thế à?” Cố Diễm Trạch bật cười: “Sao em lại mất tự tin thế? Lúc học đại học đã từ chối bao nhiêu lời tỏ tình cơ mà, chẳng lẽ hiện giờ xuống giá rồi à?”

“Em không muốn cãi nhau với anh.”

Cố Diễm Trạch rõ ràng không có ý dừng lại, anh đứng dậy, giữ tay cô: “Nhưng anh muốn cãi nhau với em!”

Khẩu khí của anh giống như đang nói: “anh muốn nói chuyện với em”, nhưng Sơ Ảnh rất nhanh gạt bỏ cái ý nghĩ nực cười ấy ra khỏi đầu. Cô quay người lại, không biết vì sao đột nhiên anh muốn cãi nhau với mình.

“Nếu vì chuyện lần trước khiến anh không vui thì em xin lỗi. Đúng là em muốn anh chủ động nói chuyện với bố mẹ về việc không sinh con, đúng như anh nói, em là một kẻ dối trá, không dám nói thẳng trước mặt bố mẹ, mà chỉ có thể đóng giả là một người con dâu ngoan hiền.”

“Sao? Chịu thừa nhận rồi à?” Anh bật cười: “Đừng có đánh trống lảng, nói về chuyện công việc của em đi. Sao tự dưng lại muốn đi làm? Hay em cảm thấy bị giam giữ mất tự do nên muốn tìm một sân khấu để tự khoe vẻ đẹp của mình?”. Cố Diễm Trạch hất hàm, tay nắm lấy cằm Sơ Ảnh, ánh mắt anh hiện lên vẻ khinh miệt.

“Nếu sĩ nhục em như thế có thể khiến em thoải mái thì anh cứ việc. Em sẽ chẳng chú ý lắng nghe”. Sơ Ảnh nói chẳng hề dè dặt.

“Sĩ nhục?” Cố Diễm Trạch đẩy mạnh cô ra.

Sơ Ảnh lão đạo ngã nhào vào sofa: “Anh điên rồi”.

“Đúng, tôi điên! Tôi điên nên mới cười cô về, tự chuốc vạ vào thân.” Cố Diễm Trạch gằn giọng: “Hôm nay người ngồi ở nhà hàng không phải là cô sao? Bù Sơ Ảnh, cô đừng nên phủ nhận mà hạ thấp cả ưu điểm duy nhất của mình là thành thật.”

“Hóa ra em vẫn còn ưu điểm cơ đấy. Em tưởng trong lòng anh, em là một thứ bẩn thỉu, chỉ khiến anh chướng tai gai mắt?”

“Phiền cô lúc làm chuyện không quang minh chính đại thì đến nơi nào kín đáo một chút!”

“Sao nào? Anh sợ em làm anh mất mặt ư?” Sơ Ảnh đứng dậy: “Chính anh mới là kẻ toàn thân vấy bẩn, tự suy nghĩ lại bản thân anh đi rồi hãy nói người khác”.

Cố Diễm Trạch chỉ tay vào người cô: “Không đóng kịch nổi rồi phải không? Lộ bản chất rồi chứ gì? Tôi không tranh cãi với cô. Nếu để mẹ thấy nàng dâu ngoan ngoãn hèn hỏ với người khác, tôi sợ mẹ tôi không chịu nổi. Vì thế cô cũng đừng ngay lại cho tôi”.

“Như vậy không phải càng tốt sao? Chúng ta như thế mới xứng đôi chứ!”

“Đu rồi! Về sau tốt nhất cô đừng để chuyện ngày hôm nay lặp lại. Còn nữa, tôi không cần cô làm việc gì, lập tức bỏ.”

“Anh không thể quyết định thay em mọi thứ được.”

“Nếu thật sự muốn làm việc, tôi sẽ sắp xếp cho cô một công việc ở công ty.”

“Không cần phiền đến anh.”

“Ai biết được cô đi làm hay chỉ kiếm cớ hẹn hò với người đàn ông khác?”

Sơ Ảnh tức giận: “Anh lúc nào nhìn thấy tôi hẹn hò với người đàn ông khác? Chúng tôi hôn nhau hay ở trên giường?”

“Chẳng nhẽ cô còn muốn phát triển quan hệ đến mức đó mới chịu nhận sai?”

“Thôi đi, em không muốn cãi nhau với anh. Hôm nay chỉ là một bữa cơm bình thường nhưng không ngờ bị anh bắt gắp. Em nhận sai, được chưa? Em không nên xuất hiện trong tầm mắt của anh, khiến anh mất hứng! Em thề, từ nay về sau sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa. Như thế được rồi chứ gì? Xin anh đừng can thiệp vào chuyện của em!”

Cô nhún nhường. Lần nào cũng vậy, luôn là cô xuống nước trước.

“Chẳng qua anh chỉ sợ em bị người ta mang bán đi thôi! Không có kinh nghiệm làm việc như em thì ai chịu thuê làm chứ? Anh sẽ lo việc khác cho em.”

“Bị bán đi cũng còn tốt hơn ở công ty nhìn anh. Đứng đây, em không có kinh nghiệm làm việc, đây chẳng phải do anh cả sao? Chính anh là người mang em đi khi em còn chưa kết thúc kì thực tập, chính anh năm xưa quì gối cầu xin em. Nếu đã thấy em chướng mắt thì tốt nhất đừng có nhìn.” Lần này nói xong, Sơ Ảnh đi thẳng vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Cô nghĩ, anh chắc chắn đang tức điên lên. Mặc dù nói là thỏa hiệp, nhưng công việc này, cô không thể đánh mất. Dù sao lần này cô cũng quyết kiên trì đến cùng, mặc kệ anh phần nộ đến đâu đi chăng nữa. Tuy rằng, cô không mấy tự tin, nếu thật sự anh không cho cô làm việc, cô vẫn phải chịu thua, chẳng thể đấu lại anh.

Hẹn hò ư? Từ này thật lực cười.

Qua một lúc lâu vẫn không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì, cô không biết anh đã ra khỏi nhà hay chưa. Trước đây mỗi lần cãi nhau, sau khi cô xuống nước nhận sai, anh đều đập cửa bỏ đi, chưa bao giờ người rời đi là cô. Lúc này, cô có phần sợ hãi. Cố Diễn Trạch là người cố chấp, rất nhiều chuyện nếu không có được đáp án như ý thì anh sẽ không chịu từ bỏ.

Nhớ đến những lần về nhà bố mẹ chồng, chính anh là người giải thoát giúp cô mỗi khi bị nhắc đến chuyện con cái, cô nghĩ, mình không nên chống đối anh.

Sơ Ảnh mở cửa, đèn ngoài phòng khách vẫn sáng nhưng không thấy người đâu. Cỗ lễ anh đã đi thật. Cô thở dài. Không thể trách cô được, cô vốn định thỏa hiệp, chính anh không cho cô cơ hội.

Nhưng khi tiếng thở dài của cô vừa dứt, Cố Diễn Trạch liền từ ban công đi vào, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô.

Sơ Ảnh sững người một lúc, định nói “anh vẫn ở đây à?” Nhưng may mà ngăn lại được. Cô nhất định phải giữ mình tỉnh táo.

“Ăn cơm chưa?” Hỏi xong, Sơ Ảnh muốn tát cho mình một cái, Rõ ràng anh bắt gấu cô ở nhà hàng, đương nhiên anh tới đó ăn rồi chưa còn gì nữa. Đúng là sau khi đại chiến xong, tế bào nào tê liệt không ít.

“Chưa”

Nghe thấy anh trả lời như vậy, Sơ Ảnh có cảm giác mình được đại xá. Cô lập tức quên đi sự khó chịu ban nãy, đi vào bếp làm đồ ăn.

Lúc mới kết hôn, Cố Diễn Trạch nghĩ cô không biết nấu ăn nên mời một người giúp việc về. Nhưng vì cô không thích trong nhà có người lạ nên mới mới được một tháng đã cho người ta nghỉ việc. Khi đó, anh cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ cười hi hi nói với cô: “Sau này đánh làm phiền đôi tay vợ yêu rồi.”

Thực ra tay cô cũng không quá đẹp, nhưng anh kiên trì giữ suy nghĩ có phần trẻ con: “Phụ nữ tay càng đẹp thì càng hạnh phúc”. Vì thế, mỗi lần ăn cơm xong, anh đều chủ động rửa bát, anh bảo, nước rửa bát sẽ làm hồng tay của cô.

Quảng thời gian đó, hai người rất vui vẻ, mặc dù thỉnh thoảng cũng có lúc không thoải mái.

Sơ Ảnh làm mấy món đơn giản, sau đó nấu một bát canh trứng cà chua.

Cố Diễn Trạch nhìn bàn ăn, mỉm cười. Sơ Ảnh lấy làm lạ nhưng không hỏi. Trước kia cô từng nghe anh nói, sau khi ăn no, tâm trạng anh luôn rất tốt.

Cố Diễn Trạch động đũa vài miếng rồi thản nhiên nói: “Anh đã từng nói với em chưa, anh ghét nhất cà chua”.

Sơ Ảnh kinh ngạc, mỗi lần nấu cơm, cô đều làm thêm món canh này. Lúc đầu vẻ mặt của anh đúng là hơi lạ, nhưng anh đều uống hết.

“Chẳng phải anh đều...”

“Đây là vì em chỉ biết làm mỗi món canh này mà không chịu học làm món khác. Em ngại phiền phức, ngại bận rộn.”

“Anh có thể bảo em”

Cố Diễn Trạch không tiếp lời, Sơ Ảnh càng không biết anh đang nghĩ gì. Đột nhiên cô nghĩ đến một câu truyện đọc được trên mạng. Người đàn ông đề nghị li hôn với vợ, cô gái nấu một bát cháo đậu xanh cuối cùng cho chồng, nhưng lần này anh ta từ chối. Cô hỏi lí do, anh ta nói anh ta không hề thích, chỉ vì cô biết nấu mỗi món cháo này nên mới ăn.

Khi người đàn ông còn có thể bao dung, anh ta sẽ ăn món cháo đậu xanh mà anh ta vốn rất ghét, nhưng khi anh ta không còn bao dung nữa thì anh ta sẽ từ chối.

Sơ Ảnh cảm thấy tình huống của mình khá giống câu chuyện ấy. Cô nhìn Cố Diễn Trạch, anh vẫn lặng yên ăn cơm.

Com nước xong xuôi, anh buông đũa, chẳng hiểu nghĩ tới chuyện gì, anh vẫn duy trì tư thế cũ.

“Em thừa nhận, em tìm việc mà không nói với anh là em sai. Nhưng hiện giờ em đã quen với công việc đó rồi, nếu anh nhất định muốn em thôi việc để đến chỗ anh làm, em không chỉ mất thời gian gây dựng quan hệ với đồng nghiệp, mà còn khiến anh gặp nhiều rắc rối.

Hơn nữa, chẳng phải anh rất ghét những người dựa vào mối quan hệ để thăng tiến hay sao? Giờ em vào công ty làm, anh sẽ cho em làm gì? Mọi người sẽ đối đãi với em thế nào?”

Cố Diễn Trạch vẫn im lặng, cúi đầu nhìn điện thoại.

Sơ Ảnh thở dài: “Anh cương quyết thế cũng được, chỉ có điều em sẽ mang nhiều phiền phức cho anh.”

Anh nhìn cô một lát rồi nói: “Hóa ra em đúng là vợ hiền như mẹ nói, nghĩ cho anh nhiều đến thế. Ừm, anh cảm ơn.”

Sơ Ảnh mấp máy môi, cuối cùng giữ im lặng. Cô biết, chỉ cần cô cúi đầu thì sự đắc ý của người đàn ông này sẽ càng tăng cao.

“Anh mệt rồi, anh đi ngủ đây. Còn nữa, hi vọng em về sau tan làm về nhà sớm một chút.” Nói xong, Cố Diễn Trạch đi vào phòng làm việc.

Tình hình có chuyển biến?

Sơ Ảnh nhìn theo Cố Diễn Trạch, bữa cơm này đúng là không uống. Cô vui vẻ thu dọn bàn ăn, nhìn bát canh còn nguyên, cảm thấy lãng phí. Nhìn bát canh hồi lâu, cô chợt phát hiện màu đỏ của cà chua thật không bình thường, cô không do dự đổ đi.

Đêm nay, cô ngủ rất ngon. Sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện anh đã ra khỏi nhà, cô không khỏi hụt hẫng, nhưng như vậy cũng nhẹ nhõm, cô thật sự không biết phải dùng thái độ gì để đối diện với anh.

Ánh nắng đầu tiên chiếu vào, lại một ngày mới.

Thực ra, mỗi ngày đều là một ngày mới.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

phần 1

Sơ Ảnh dường như đã quen với cuộc sống như hiện tại, thỉnh thoảng Cố Diễn Trạch sẽ cho cô vài sự kinh ngạc, còn phần lớn thời gian anh đều để cô làm bạn với căn nhà trống trải. Anh không phải người nhẵn nài, đương nhiên cũng không nhẵn nài với cô. Từ sau tối hôm đó, hai người một tuần chưa gặp mặt. Càng nghĩ, Sơ Ảnh càng cảm thấy may mắn vì lúc đầu đã đề nghị anh mua một căn hộ riêng, ít ra thì lúc này cô sẽ không cần đóng vai con dâu ngoan trước mặt bố mẹ chồng.

Thực ra, đây cũng là điểm ăn ý hiếm hoi giữa cô và Cố Diễn Trạch. Mặc dù, sự ăn ý này có phần lực cười.

Dù sao thì lúc này cô cũng rất vui vì bảo vệ được công việc của mình. Tuy rằng, công việc không có gì đặc biệt, nhưng ít nhất nó cũng giúp cô có một cuộc sống bình thường như mọi người mà không phải dựa vào ai.

Hôm nay, bệnh viện tiếp nhận hai chàng thanh niên ầu ẩu, cả hai bên đều không thể đắc tội. Cùng ngày Sơ Ảnh đọc được trên báo một dòng tít rất thu hút: “Con quan và con nhà giàu ai hơn ai?”

“Nghe nói hai bệnh nhân đó gia thế đều không tầm thường! Chẳng trách cần đến bác sĩ Hàng đích thân ra tay.”

“Ai vào viện chúng ta mà chẳng có gia thế không tầm thường?”

“Cũng đúng”

Nghe hai cô y tá nói chuyện, Sơ Ảnh lấy làm ngạc nhiên. Cô vốn tưởng Hàng Vĩnh Tịch chỉ là một bác sĩ tâm lý, nào ngờ anh còn là một chuyên gia ngoại khoa. Thực ra thì những chuyện này thực sự không liên quan tới cô, nhưng...

“Tiểu Tinh, bác sĩ Hàng là chuyên gia tâm lý thôi phải không?”

Tiểu Tinh nhìn Sơ Ảnh, lấy làm lạ hỏi: “Chị và bác sĩ Hàng quan hệ tốt như thế, chẳng lẽ anh ấy không nói với chị sao? Bố anh ấy là viện trưởng ở đây, bệnh viện này chính là bệnh viện nhà anh ấy. Bằng không, sao anh ấy lại được trọng dụng như thế chứ? Nhưng mà anh ấy đúng là rất giỏi, chẳng những có thiên phú về mảng tâm lý mà chuyên môn về ngoại khoa cũng rất xuất sắc. Chỉ có điều, bình thường anh ấy không hay nhận phẫu thuật cho lắm.”

Sơ Ảnh gật đầu. Cô sớm đã đoán ra thân phận của Hàng Vĩnh Tịch không tầm thường, nhưng giờ biết được đáp án vẫn không tránh khỏi ngạc nhiên.

Cuộc phẫu thuật này diễn ra khá lâu, hôm qua tình trạng bệnh nhân không mấy nghiêm trọng, nhưng nửa đêm đột ngột sốt cao, có lẽ vì thế mà Hàng Vĩnh Tịch mới đích thân làm.

Sơ Ảnh nhìn đồng hồ, bây giờ là mười hai giờ trưa, cuộc phẫu thuật kéo dài tám tiếng.

Nghe nói trong thời gian làm phẫu thuật, các bác sĩ phải tập trung tinh thần cao độ, rất tiêu hao thể lực, sau khi kết thúc phải nghỉ ngơi để lấy lại sức khỏe. Cô rất muốn hỏi thăm Hàng Vĩnh Tịch, nhưng ngại khiến mọi người trong bệnh viện dị nghị. Buổi chiều, nghe nói cuộc phẫu thuật thành công, Sơ Ảnh nhẹ nhõm tiếp tục công việc của mình. Thỉnh thoảng cô học theo Tiểu Tinh, đăng nhập QQ rồi để chế độ ẩn.

Cuối giờ chiều, Hàng Vĩnh Tịch bất ngờ đến tìm cô, Tiểu Tinh mỉm cười nhìn họ, tiếp tục ở lại trực ca đêm. Lúc này, Sơ Ảnh mới hiểu ra vì sao mọi người đều phải tăng ca trong khi cô lúc nào cũng được đứng giờ tan làm.

“Vì phải ghi笔记 sau ca mổ nên giờ mới đến tìm em được.” Hàng Vĩnh Tịch tươi cười.

Sơ Ảnh bấy giờ mới nhớ ra, bác sĩ chuyên khoa đều có phòng nghỉ riêng.

“Thế có việc gì ạ?”

Hàng Vĩnh Tịch mới cẩn trọng hỏi: “Tối nay em có thời gian không?”

“Chuyện gì thế?”

“Anh muốn nhờ em giúp việc này.”

...

Sơ Ảnh không ngờ Hàng Vĩnh Tịch biết vẽ tranh mà còn vẽ rất đẹp. Hôm nay, chính quyền thành phố mở buổi triển lãm tranh của những họa sĩ nổi tiếng, đồng thời mời các vị doanh nhân đại diện cho các doanh nghiệp tới để thưởng thức và mua tranh, toàn bộ tiền thu được sẽ quyên tặng cho ngành giáo dục của thành phố.

Buổi chiều tối nay, Hàng Vĩnh Tịch cũng được mời đến dự, anh muốn cô đi cùng.

Vẫn dĩ, nghe đến hội họa, Sơ Ảnh định từ chối, nhưng nghĩ tới chuyện mắc nợ Hàng Vĩnh Tịch quá nhiều nên đành nhận lời. Cô chỉ mong không chạm trán với Cố Diễn Trạch ở nơi này thôi.

Mạc Khả vừa đi bên cạnh Cố Diễn Trạch, vừa cẩn thận quan sát sắc mặt sếp. Nhớ tới khi nãy ở công ty, cô thông báo với anh về lời mời đến dự buổi tiệc, Cố Diễn Trạch tức giận nói: “Hàng năm nộp lên ngân ấy thuế còn chưa đủ hay sao mà còn dùng cách thức này để moi hầu bao của chúng ta? Làm như tiền của chúng ta đều là từ trên trời rơi xuống không bằng, còn bắt quyên tiền cho đám học sinh ăn chơi đàn đúm kia.”

Dù nói vậy nhưng rốt cuộc Cố Diễn Trạch vẫn phải đến dự với thái độ nhiệt tình.

Người đến rồi thì đương nhiên phải đi ngắm tranh, sau đó rút hầu bao ra, dù sao các doanh nghiệp cũng không thể đối đầu với chính quyền. Cố Diễn Trạch bảo Mạc Khả chọn lấy một vài bức để mua. Bắc Thần hiện tại đang nhắm tới một mảnh đất ở ngoại ô thành phố, đương nhiên không đại gì mà làm phật ý các ông lớn.

“Giám đốc Cố chẳng những tài hoa mà còn có vị trợ lý vừa xinh đẹp, vừa thông minh.”

Nghe mấy vị quan lớn dè dặt nịnh nọt, Mạc Khả chỉ mỉm cười.

Buổi triển lãm kéo dài đến khuya, Cố Diễn Trạch cũng có phần uể oải. Anh ngồi một chỗ, mắt nhắm lại. Mạc Khả ngồi bên cạnh, chợt cảm thấy sếp mình toát ra sự lạnh lùng đáng sợ. Cô nhìn theo ánh mắt anh, nhìn thấy một đôi nam nữ đang nói cười vui vẻ. Phong thái tài hoa của người đàn ông và vẻ hoạt bát của cô gái rất thu hút sự chú ý của mọi người. Mạc Khả nhận thấy rõ Cố Diễn Trạch nhìn không rời mắt khỏi cô gái kia. Điều bất thường của sếp khiến cô nghĩ, vị trí của La Vân có thể sắp bị thay thế. Nhưng ngay lập tức cô dập tắt ý nghĩ ấy đi.

Công bằng mà nói, Cố Diễn Trạch tốt hơn hẳn những chàng lãng tử tình trường. Nếu anh đang cặp kè với La Vân, tuyệt đối sẽ không gặp gỡ với bất cứ người phụ nữ nào khác. Chỉ có điều, càng nhìn người đàn ông tuần tú kia, Mạc Khả càng cảm thấy quen mắt.

Hôm đó, Cố Diễn Trạch uống rất nhiều, Mạc Khả lái xe, không rõ anh có thật sự say hay không.

“Giám đốc, giờ chúng ta đi đâu?”

Tuy tinh thần không mấy tốt nhưng Cố Diễn Trạch vẫn tỉnh táo: “Công ty”.

Mạc Khả không hỏi thêm, vốn định gọi cho La Vân đến chăm sóc anh, nhưng anh lại nói vậy, cô cũng không làm trái ý. Dù trên tầng cao nhất của công ty có phòng nghỉ cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sở Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Vừa về tới nhà, Sở Ảnh liền thu dọn đồ đạc rồi leo lên giường ngủ một giấc. Đã rất lâu rồi cô không còn mơ thấy giấc mơ kia, không hiểu vì sao hôm nay nó lại đến.

Gương mặt Trương Phương Vũ đầy máu xuất hiện trước mặt cô, vậy mà anh vẫn cười.

Anh hỏi: “em rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ?”

Sở Ảnh giật mình tỉnh giấc, phát hiện toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Cô bật đèn, căn nhà vẫn yên tĩnh như thường, giờ cô mới nhớ ra, anh không có nhà.

Cô ra ngoài phòng khách, chiếc va li của anh vẫn để nguyên một chỗ. Cô không biết anh đến công ty hay đi nơi nào khác. Cô cảm thấy hiện tại mình thật cô đơn, không có bất cứ chỗ nào để dựa dẫm. Cô không dám ngủ, sợ lại gặp con ác mộng ấy.

Chợt nhớ đến những lời anh nói với bố mẹ cô ở sân bay, quả nhiên, anh đúng là một diễn viên tài ba, ngay cả cô lúc ấy cũng tin là thật.

Đáng tiếc, tất cả chỉ là ảo tưởng.

Sở Ảnh vào phòng tắm. Ngồi trong bồn tắm lớn, cô vén váy ngủ dùng dao rạch vào thịt. Máu nhanh chóng chảy xuống đáy bồn tắm. Màu đỏ của máu dường như càng khiến cô kích động, cô càng lúc càng mạnh tay, vết thương càng lúc càng sâu. Có lẽ không để ý kỹ nên đâm phải vết cũ, cô chợt cảm thấy đau nhói. Máu dính vào chiếc váy ngủ mà cô thích nhất khiến cô cảm thấy tiếc nuối, bởi vì kết cục của nó chỉ có một, ngày mai nó sẽ bị ném vào sọt rác.

Đợi đến lúc máu ngừng chảy, cô lau đi những vết khô xung quanh, sau đó buồn váy xuống.

Hình phạt cô tự ban cho mình này dường như đã trở thành một cách thức trút bỏ phiền muộn hằng ngày của cô.

Không ngủ được, Sở Ảnh bèn mở máy tính. Vừa đăng nhập QQ đã thấy có người tìm cô.

Mây Bồng Bềnh Trời 01:26:31

Chào bạn, nói chuyện chút được không?

Sở Ảnh sững sốt, rõ ràng cô để chế độ ẩn, hơn nữa còn cài từ chối tất cả mọi người, nhưng sao người này vẫn gửi tin cho cô được? Thật kì lạ.

Mây Dẫn Mây Co 01:27:07

Được, nhưng tôi hỏi bạn một câu đã. Chúng ta có quen nhau à? Sao bạn add được nick tôi?

Mây Bồng Bềnh Trời 01:27:43

Bắt đầu từ bây giờ coi như quen biết, nếu tôi đã add được bạn thì đó là duyên phận, mà duyên phận thì không có nguyên nhân.

Sở Ảnh mỉm cười, tiếp tục chat một lát. Hai người chỉ nói vài câu đơn giản, cô không thích hỏi danh tính người ta, cũng không thích bị hỏi như vậy. May mà người này không hỏi những câu riêng tư đó, càng không yêu cầu được xem webcam. Sở Ảnh cộng thêm điểm cho anh ta vì điều này.

Hàn huyền một lúc, cô đột ngột gửi đi dòng chữ: Tôi đã kết hôn.

Đối phương một lúc lâu mới hồi âm: Phụ nữ bây giờ đều kết hôn sớm thế ư? Hay là vì chồng bạn là một người rất xuất sắc mới khiến bạn tình nguyện bước chân vào nắm mồ hôn nhân?

Mây Dẫn Mây Co: Đúng là chồng tôi rất xuất sắc. Nhưng tôi không cho rằng hôn nhân là nắm mồ, chỉ ít thì nó đã cho tình yêu một chỗ dung thân.

Mây Bồng Bềnh Trôi: Lần đầu tiên tôi nghe có người nói về tình yêu như vậy. Chắc chắn chồng bạn rất tốt với bạn, nên bạn mới tin tưởng tình yêu, tin tưởng hôn nhân như thế.

Sơ Ảnh nhú mày. Cô tin ư?

Mây Dẫn Mây Co: Con người dù sao cũng không nên vì sự bất hạnh của bản thân mà phủ nhận ưu điểm của người khác.

Mây Bồng Bềnh Trôi: Thế bạn hạnh phúc hay bất hạnh???

Sơ Ảnh gõ bàn phím rất nhanh. Cô nghĩ, trong thế giới hư ảo này, cô có thể sống một cách chân thực với bản thân, bởi vì không ai biết cô là ai.

Mây Dẫn Mây Co: Tôi nghĩ là bất hạnh.

Mây Bồng Bềnh Trôi: Có thể nói với tôi bạn bất hạnh thế nào không? Biết đâu, nói xong, nỗi bất hạnh của bạn lại chuyển sang tôi, đổi lại bạn sẽ hạnh phúc?

Mây Dẫn Mây Co: Công việc của bạn là thu dọn rác thải tâm trạng à?

Mây Bồng Bềnh Trôi: Nếu nhất định phải định nghĩa như vậy thì tôi sẵn sàng dọn rác giúp bạn.

Mây Dẫn Mây Co: Sự bất hạnh của tôi xuất phát từ tình cảm thời trẻ. Chính xác đến từ bạn trai cũ của tôi. Anh ấy rất tốt với tôi, tốt đến mức tôi nghĩ trên đến trên đời này chẳng ai yêu tôi như anh ấy.

Mây Bồng Bềnh Trôi: Chẳng phải thế rất tốt sao? Sao lại gọi là bất hạnh.

Mây Dẫn Mây Co: Nhưng anh ấy ra đi là vì tôi. Tôi nghĩ, nếu tôi không quá cố chấp, bị kịch đó sẽ không xảy ra, và tôi giờ này cũng không phải sống trong ám ảnh.

Lần đầu tiên Sơ Ảnh kể chuyện này ra. Dù cô không biết đối phương là ai, không biết lần tới đăng nhập QQ có còn gặp anh ta nữa hay không, nhưng quan trọng là, cô đã có một người để tâm sự và đối phương cũng không tỏ mò về thân phận của cô.

Nói chuyện hồi lâu, Sơ Ảnh cảm thấy đã uể oải, liền tắt máy tính đi ngủ. Đáng ngạc nhiên là, sáng hôm sau cô vẫn dậy rất sớm để đi làm.

Mới nửa tháng không tới đây mà cô đã thấy xa lạ.

“Sơ Ảnh, chị quay lại làm rồi, mình em mệt sắp chết rồi đây.” Tiểu Tinh vừa thấy cô đã réo ầm lên: “Chị đi đâu mà nghỉ lâu thế?”

“Ừ. Chị có chút việc riêng.”

Tiểu Tinh không hỏi thêm nữa, nói sang chuyện khác: “Chị không đi làm, ngày nào anh Hàng cũng đến điểm danh thay đấy”.

Sơ Ảnh cười: “Lừa ai chứ! Chị nhờ anh ấy xin nghỉ phép giúp đấy. Chị không đi làm, anh ấy đến đây là vì ai nhỉ?”

Tiểu Tinh đẩy cô một cái: “Đúng là không lừa được chị. Được rồi, nửa tháng nay anh Hàng không hề tới đây, nhưng em nghĩ anh ấy sắp xuất hiện rồi”. Tiểu Tinh cười gian xảo.

Sơ Ảnh không muốn bị hiểu lầm, bèn nói: “Em đừng nói linh tinh”.

Có điều lo lắng của cô là thừa, vì Hàng Vĩnh Tịch đã đi công tác ở tỉnh khác, trước mắt chưa về ngay được. Cô lại tiếp tục công việc bình thường.

Lạ một điều là, mỗi lần cô vừa đăng nhập QQ thì Mây Bồng Bềnh Trôi đều đang online, cứ như anh ta luôn chờ cô xuất hiện vậy. Nhưng cô tin tưởng đây chỉ là trùng hợp.

Sơ Ảnh trở nên thích QQ, mỗi lần đều tâm sự những phiền não của mình với Mây Bồng Bềnh Trôi. Cô nghĩ, anh ta chắc chắn là một người đàn ông chín chắn, bởi vì những lời khuyên anh ta đưa ra luôn rất lí trí, khiến cô cảm thấy gần gũi và vui vẻ.

Mấy ngày sau, Hàng Vĩnh Tịch đi công tác về liền hẹn gặp Sơ Ảnh. Cô không từ chối, nhưng không ngờ anh ta lại đưa cô tới nơi này.

“Đây là...” Sơ Ảnh nhìn căn phòng treo đầy tranh, chợt thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

“Căn cứ bí mật của anh.” Hàng Vinh Tịch dường như không nhận ra sự bất an của cô: “Thực ra về chuyện về vôi này, anh khá có...năng khiếu”.

“Ô, thế à?” Sơ Ảnh đi tới gần những bức tranh treo trên tường.

Hàng Vinh Tịch nhìn cô, hỏi: “Em thấy bức tranh này thế nào?”

“Em không hiểu hội họa, không thể bình luận gì cả.” Cô tỏ vẻ áy náy.

Hàng Vinh Tịch nhìn cô một lúc mới lên tiếng: “Có gì đâu, vẽ cũng chỉ là một kiểu gửi gắm tâm tình, không nhất thiết phải hiểu hàm ý bức tranh.”

Sơ Ảnh cười: “Em không hiểu nhưng cũng thấy tranh vẽ rất đẹp.”

Cô đi tới cạnh một bức tranh có vẻ ảm đạm và đơn điệu tên là Bóng hoàng hôn. Trong tranh chỉ duy nhất một cô gái đứng nhìn ra biển lớn, không thấy được gương mặt cô nhưng cũng có thể thấy đại dương bao la phía trước. Gió biển thổi mạnh khiến làn váy của cô bay bay, bóng dáng cô mong manh như tờ giấy vẽ.

“Sao anh không đặt tên là thiếu nữ tuyệt vọng?” Sơ Ảnh nói xong mới hồi hận.

Hàng Vinh Tịch ngạc nhiên: “Vi sao đặt như thế?”

“Em nói lung tung ấy mà”.

Ánh mắt Hàng Vinh Tịch hiện lên sự bình tĩnh: “Đúng là anh đã nghĩ tới cái tên này. Có điều, một vài lỗi tuyệt vọng chỉ bản thân mình mới cảm nhận được”, anh ngừng một chút rồi thở dài: “Cô gái này, cuối cùng...tự sát. Đây chính là đáng về cô ấy trước khi tự sát.

Sơ Ảnh bất thần: “Cô ấy...”

Hàng Vinh Tịch lắc đầu: “Có những người rồi sẽ trở thành quá khứ. Có những chuyện chỉ có thể là kí ức. Thế nhưng cuộc sống thì vẫn phải tiếp diễn”.

Sơ Ảnh mím môi: “Cô ấy là người anh thích?”

Hàng Vinh Tịch nhìn cô: “Không phải”

Cô không hỏi nữa, cũng không biết nên nói gì.

Tranh vẽ quả thật rất đẹp, rất có hồn, mỗi bức đều thể hiện rõ chủ đề. Chỉ có điều, cô không bao giờ muốn suy nghĩ bất cứ điều gì liên quan đến hội họa nữa.

“Đi ăn thôi”.

“Ừ”

Cố Diễn Trạch đi hơn mười ngày mới về, công việc chồng chất, mấy hôm nay ngày nào cũng phải làm đêm. Mạc Khả cũng không tránh khỏi phải tăng ca cùng sếp. Trông bộ dạng Cố Diễn Trạch, cô hoàn toàn không thấy giống người thức nhiều đêm liền. Mạc Khả nhếch miệng, cô tăng ca chẳng có đãi ngộ gì, còn giám đốc luôn có người mang canh đến bồi bổ.

Khó hiểu là, lần nào cũng đợi La Vân ra về, Cố Diễn Trạch liền đổ canh đi. Chính Mạc Khả từng vài lần mang đi đổ thay anh. Anh không thích uống thì có thể ảo người ta đừng làm, sao lại phí hoài như thế, không thì cho trợ lý là cô uống cũng được cơ mà?

Hôm nay, La Vân vừa tới, Mạc Khả liền mời cô ta vào phòng khách rồi chạy vào báo cáo với Cố Diễn Trạch.

Nhìn đồng giấy tờ trên bàn, Cố Diễn Trạch day day trán, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng làm việc.

Lúc gọi món, La Vân đều dựa vào sở thích của anh để gọi. Sau đó, cô nhìn anh bằng ánh mắt chờ mong, bộ trang phục này cô mới mua, nhân viên bán hàng cũng khen cô mặc đẹp.

“Em dùng nước hoa à?” Cố Diễn Trạch đột nhiên hỏi.

La Vân ngây người. Hôm nay, cô hỏi bạn học, đã ông thích phụ nữ như thế nào. Bạn học kia nói, nước hoa chính là thứ đại diện cho phụ nữ, chỉ cần ngửi thấy mùi nước hoa là đàn ông sẽ cảm thấy thư thái.

Thế là, La Vân bèn đi chọn mua một lọ nước hoa.

“Vâng, sao thế?”

Cố Diễn Trạch cau mày nói: “Ăn cơm đi!”

La Vân không hiểu vì sao anh lại thế, nhưng cô nhận ra anh không thích. Vậy nên, bầu không khí trên bàn ăn liền trầm xuống.

“Gần đây anh bận lắm phải không?” Nhìn khỏe mắt thâm quầng của anh. La Vân bèn hỏi.

“Việc nọ chồng việc kia, nhân viên làm việc lại không chuyên tâm.” Cố Diễn Trạch bực bội nói.

La Vân mỉm cười: “Em tin anh sẽ giải quyết tốt mọi việc.”

Cố Diễn Trạch ngẩng đầu lên nhìn La Vân, bất giác đưa tay lên chạm vào gương mặt cô.

Chợt nhớ ra điều gì, anh lập tức rút tay lại.

La Vân hụt hẫng, nhưng không quên nhiệm vụ hôm nay: “Em sắp kết thúc năm hai rồi, em có thể đến công ty anh thực tập được không?”

Cô thật sự muốn có nhiều thời gian ở bên anh, được nhìn thấy anh, chứ không phải như bây giờ, chớp mắt một cái anh đã mất tích nửa tháng. Quảng thời gian đó, mỗi ngày đối với cô dài như một năm. Cô không dám tắt máy, sợ anh sẽ gọi điện cho mình, cô lại càng không dám gọi cho anh, sợ anh chê mình phiền phức.

Cố Diễn Trạch nhướn mày: “Anh giới thiệu em vào làm trong công ty của bạn anh”

"Nhưng..."

“Anh ấy sẽ cất nhắc em, có việc gì thì em gọi điện báo anh là được.

Cô gật đầu.

“Qua đường nhớ cẩn thận.” Anh nhắc nhở cô.

La Vân chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp anh cũng là lúc cô đang tập lập băng qua đường, cô mỉm cười gật đầu.

Cố Diễn Trạch cũng cảm thấy tâm trạng tốt lên một chút, anh nói: “Anh đưa em ra bắt xe”.

La Vân lên taxi, Cố Diễn Trạch mới quay về công ty.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sở Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Cố Diễn Trạch dừng xe trước cửa bệnh viện chờ Sở Ảnh tan ca. Thời gian này, chỉ cần không phải tham dự tiệc tùng quan trọng thì anh đều bảo Mạc Khả hủy bỏ. Nhưng hôn lễ hôm nay không thể không tham gia, nên anh mới đến đây đón cô.

Anh và Lâm Trạch quen biết nhau ở Mỹ. Khi ấy, Lâm Trạch vừa hoàn thiện một phần mềm đang cần nhà đầu tư. Việc này khá khó khăn bởi lẽ các nhà đầu tư đều không muốn mạo hiểm bỏ tiền cho một thanh niên còn quá trẻ như anh ta. Nhưng Cố Diễn Trạch lại cực kì có lòng tin vào Lâm Trạch nên đã giới thiệu nhà đầu tư cho anh. Hạng mục thành công, từ đó hai người trở thành bạn.

Hôn lễ của Lâm Trạch không lí nào Cố Diễn Trạch lại vắng mặt, huống hồ, Lâm Trạch và Lý Giai Tinh thành đôi một phần cũng do công của anh.

Biết Cố Diễn Trạch đang đợi mình nên Sở Ảnh không dám lè mề, thu dọn đồ đạc xong liền hấp tấp chạy ra cửa. Tiểu Tinh đang định cùng cô ra về, bèn gọi: “Chị đi đây mà như ma đuổi thế? Có việc gấp à”.

Sở Ảnh gật đầu, nhưng vẫn đi chậm lại một chút đợi Tiểu Tinh.

“Việc gì thế?”

“Đi đám cưới.” Sở Ảnh thành thật đáp.

“Thế à, thế thì mau đi đi, đi đám cưới cũng không nên đến muộn.”

Sơ Ảnh cười.

Hai người ra khỏi cổng bệnh viện, Tiểu Tinh đang định chào Sơ Ảnh đi về phí một chiếc xe sang trọng, tò mò hỏi: “Này này, mau khai thật cho em, ai ngồi trong xe?”

Từ trước Tiểu Tinh đã đoán được gia thế của Sơ Ảnh không đơn giản, vì trang phục cô mặc dù không quá cao sang nhưng đều là đồ hiệu. Điều này cũng có thể là lí do Hằng Vĩnh Tịch đối xử với Sơ Ảnh không bình thường.

“Chồng chị”.

Nói xong, Sơ Ảnh vội vàng chạy đến chỗ Cố Diễn Trạch để mặc Tiểu Tinh đứng ngây ra như phỗng. Cô thật không ngờ Sơ Ảnh đã kết hôn, vậy mà trước đây cứ nghĩ Sơ Ảnh ra bác sĩ Hằng là một cặp.

Cố Diễn Trạch vừa nhìn quần áo của vợ liền quyết định đưa cô đi trang điểm và thay đồ.

Bầu không khí yên lặng trong xe khiến Sơ Ảnh càng thêm rõ ràng, hiện tại cô đang đến tham dự hôn lễ của Lâm Trạch, cô dâu là Lý Giai Tinh chứ không phải người mà Lâm Trạch yêu tha thiết Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên...

Cái tên này xuất hiện trong đầu khiến Sơ Ảnh không kìm được thở dài.

Hạ Xuyên, chính là chị gái cùng mẹ khác cha với cô.

Khi Sơ Ảnh mười lăm tuổi, mẹ cô đột ngột nói cho cô biết, cô có một người chị gái hơn mình bảy tuổi. Tên thật của bà cũng không phải là Quách Tuệ, mà là Lục Thanh Nhiên. Thời thiếu nữ, Lục Thanh Nhiên quen Hạ Chính Minh – một chàng trai tuấn tú mà bất kì cô gái nào cũng mơ mộng. Hai người chẳng mấy chốc đã hẹn hò, bà cho rằng chỉ cần cố gắng là có thể khiến người đàn ông ấy thay đổi, bỏ hết mọi thói xấu trước đây. Vì kết hôn với Hạ Chính Minh mà Lục Thanh Nhiên bị cha mẹ đoạn tuyệt quan hệ, bà bỏ nhà đi theo Hạ Chính Minh. Thế nhưng, sau khi kết hôn, ông ta càng lộ rõ bản chất trăng hoa của mình. Đối mặt với căn nhà trống trải và đứa con gái không ngừng khóc, Lục Thanh Nhiên mới hiểu, hóa ra mình cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường. Như ng vì thương con, bà đành nhẫn nhục. Hạ Chính Minh càng lúc càng quá đáng, ngày nào về nhà cũng cãi vã, đập phá đồ đạc. Rốt cuộc, Lục Thanh Nhiên không thể chịu đựng nổi nữa, quyết định bỏ đi. Bà không dám quay về nhà bố mẹ đẻ, bởi năm xưa từng chắc như đinh đóng cột với bố mẹ rằng mình sẽ hạnh phúc, hiện giờ ra nông nổi này bà còn mặt mũi nào về gặp họ? Trong một đêm mưa, bà gặp được Bùi Dĩ Khải. Ông đã đưa bà về nhà, cưới mang bà. Sau đó, Lục Thanh Nhiên đổi tên họ thành Quách Tuệ. Hai người chung sống với nhau.

Vốn tưởng mọi chuyện đến đây có thể đặt dấu chấm. Nhưng sau khi Hạ Chính Minh qua đời, Quách Tuệ nghe nói Hạ Xuyên đã tới Thâm Hạ ở cùng bác ruột.

Lúc Sơ Ảnh biết mình có một người chị gái, thì Hạ Xuyên đã lâm vào giai đoạn bệnh tình nguy kịch.

Hai mẹ con cô vội vàng tới Thâm Hạ. Nhìn cô gái nằm trên giường, Sơ Ảnh có phần ngầy ngẩn. Hạ Xuyên quả thực rất đẹp, ngay cả khi đang bị bệnh, gương mặt cũng toát nên sự quyến rũ không cưỡng lại được. Đột nhiên cô nhớ tới câu Hồng nhan bạc mệnh.

Sơ Ảnh nhìn mẹ và chị gái nói chuyện. Mẹ cô không ngừng khóc và nói xin lỗi. Hạ Xuyên điềm tĩnh nhìn hai người họ: “Con không hận mẹ, nếu là con, con cũng sẽ làm vậy.”

Quách Tuệ một mực ở bên cạnh Hạ Xuyên, cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu của người con gái.

Sơ Ảnh nhìn vào đôi mắt bình thản của chị, đột nhiên rất muốn biết, điều gì khiến người con gái này trở nên hồ hững với sinh mệnh mình như thế.

Sơ Ảnh đến trường học của Hạ Xuyên. Ở Đại học Thâm Hạ, hầu như mọi người đều biết tới Hạ Xuyên, ấn tượng sâu sắc nhất chính là tình yêu của cô dành cho Lâm Trạch.

Lâm Trạch là sinh viên ngành kho học máy tính. Ngay từ lần đầu gặp anh, Hạ Xuyên đã nảy sinh tình cảm, dùng mọi cách tiếp cận anh. Cả trường ai cũng biết sự ngưỡng mộ của Hạ Xuyên đối với Lâm Trạch, chỉ duy nhất anh ta là không, thậm chí anh ta còn khá thân thiết với một bạn nữ khóa dưới.

Hôm ấy, Sơ Ảnh đến bệnh viện thăm Hạ Xuyên. Cô đang nằm nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy mây trắng và bầu trời xanh thẳm nhưng Hạ Xuyên nhìn rất chăm chú.

“Đừng để anh ấy vào.”

Sơ Ảnh sững sốt, lát sau mới ý thức được Hạ Xuyên đang nói với mình, nhưng cô không rõ Hạ Xuyên đang ám chỉ tới ai. Cô vừa bước ra khỏi phòng liền thấy một người con trai đang định đi vào. Sơ Ảnh vội kéo anh ta lại: “Chị ấy nói anh đừng vào.”

Người con trai sững sờ, sau đó ngồi xuống ghế ngoài hành lang.

Rõ ràng lúc Sơ Ảnh đến thì ngoài cửa phòng không hề có người, vì sao Hạ Xuyên biết anh ta đến? Chuyện này về sau cô mới biết, chỉ cần Lâm Trạch tới gần, Hạ Xuyên liền có thể cảm nhận được sự xuất hiện của anh.

Lâm Trạch ngày nào cũng tới chờ ngoài phòng bệnh, ngày này qua ngày khác, đêm này qua đêm khác. Chưa bao giờ anh mở miệng oán trách một câu. Sơ Ảnh nhìn người đàn ông ấy, chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu.

Mãi đến một ngày, Hạ Xuyên bị cơn đau dữ dội hành hạ đã bật ra tiếng kêu. Lâm Trạch nghe thấy, sống chết đòi vào bằng được.

“Lâm Trạch, đừng nhìn em, vĩnh viễn đừng nhìn em. Anh thề đi!”

“Vì sao, vì sao em lại cố chấp như thế? Em biết rõ em đau một thì anh đau gấp mười. Vì sao không cho anh được ở gần bên em? Dù chỉ là một ngày, anh cũng muốn ở bên em.”

“Anh thề đi!”

“Không!” Lâm Trạch đâm vào cửa: “Để tôi vào xem, xin mọi người để tôi vào ...”

“Nếu anh vào, em sẽ chết cho anh xem!” Hạ Xuyên yếu ớt nói. Nghe vậy, Lâm Trạch rốt cuộc mới chịu yên tĩnh, anh tựa người vào cửa, nước mắt không ngừng rơi.

Lát sau, anh quỳ gối ngoài cửa, không ngừng nói: “Cầu xin mọi người, để cho tôi gặp cô ấy một lần!”

Sơ Ảnh nhìn người đàn ông ấy, lòng không kìm được xúc động, cô muốn ra mở cửa.

“Sơ Ảnh!”

Hạ Xuyên đột ngột gọi cô về, về mặt chị vẫn bình thản.

Sơ Ảnh nhìn chị gái, chẳng hiểu sao có cảm giác mình phạm lỗi. Cô không rõ vì sao chị phải làm thế với Lâm Trạch. Mọi người đều nói, Lâm Trạch không thích Hạ Xuyên, nhưng rõ ràng họ đã nhầm. Vậy thì vì sao chị không chấp nhận anh.

“Em là em gái chị.” Hạ Xuyên lên tiếng: “Chị hi vọng em đừng giống chị, yêu một người sâu đậm như thế.”

Sơ Ảnh không hiểu chị muốn nói gì cho đến khi cô lên mười bảy. Đáng tiếc, cô chưa bao giờ là một học trò ngoan, nên đã không ghi nhớ lời chị dặn.

Lâm Trạch cuối cùng vẫn không thể gặp được Hạ Xuyên. Sau khi Hạ Xuyên qua đời, theo ý của chị, người nhà đem tro cốt của chị thả xuống biển.

Về sau, Sơ Ảnh nghĩ, chị gái mình là một người thật tàn nhẫn. Chị quyết dùng cách đó để đổi lấy sự yên ổn của Lâm Trạch, khiến anh không bao giờ quên mình. Còn cô, có lẽ chẳng bao giờ có được dũng khí như chị.

Hiện giờ, Lâm Trạch rốt cuộc đã chịu kết hôn. Có lẽ anh sẽ rất tốt với vợ mình, nhưng tình yêu của anh thì không bao giờ được viên mãn.

Chị hi vọng em đừng giống chị, yêu một người sâu đậm như thế.

Sơ Ảnh cảm thấy mình như bị ai đó tát một cái rất đau.

Cô quả nhiên không phải học sinh ngoan, mãi mãi không chịu nghe lời.

Sơ Ảnh lấy lại tinh thần thì thấy Cố Diễn Trạch đang nhìn mình, tay anh vươn tới chạm vào mặt cô. Bây giờ cô mới phát hiện ra mình đang khóc.

“Nghĩ gì thế?” Anh cất giọng bình thản, ánh mắt dịu dàng nhìn như trấn an cô.

Sơ Ảnh lắc đầu: “Con người ai rồi cũng sẽ thay đổi, phải không?”

Người đàn ông từng yêu Hạ Xuyên sâu lắng như thế, hiện giờ lại kết hôn với người con gái khác. Suy cho cùng thì tất cả chúng ta đều là những người phàm tục, luôn theo đuổi sự ấm áp.

Cố Diễn Trạch không đáp.

Cách nghĩ, cách nhìn của con người ta đều thuận theo thế giới xung quanh mà thay đổi. Về phần quan điểm, chẳng ai có thể thuyết phục được người khác cả.

Cố Diễn Trạch đưa Sơ Ảnh đến một nơi mà trước giờ cô chưa từng đặt chân đến, sau đó giao cô cho một người phụ nữ đứng tuổi. Chị ta dẫn cô vào phòng, rồi quan sát cô từ đầu đến chân. Lúc này Sơ Ảnh mới biết Cố Diễn Trạch đưa mình tới đây làm gì. Cô bị hành như con rối, họ bắt cô thử hết bộ này đến bộ khác, sau đó trang điểm, làm tóc,... đến nỗi cô buồn ngủ rũ rượi.

Cuối cùng, họ đẩy cô ra trước mặt Cố Diễn Trạch, như chờ đợi bình luận của anh về ‘thành phẩm’, nhưng anh chỉ mỉm cười mà không nói gì, Sơ Ảnh cảm thấy đáng về anh lúc này thật cao ngạo, sự cao ngạo đầy cuốn hút.

Nhân viên trong tiệm ra ngoài hết rồi, Cố Diễn Trạch mới chậm rãi đi về phía cô. Lúc này, vẻ mặt anh không còn lạnh lùng nữa, tuy không cười nhưng ánh mắt toát lên sự ấm áp.

Sơ Ảnh không dám tin vào mắt mình, đây có thật sự là Cố Diễn Trạch không?

Anh đứng trước mặt cô, vuốt mái tóc cô. “Rất đẹp”.

Chẳng mấy khi anh dịu dàng như thế, tâm trạng cô vì vậy cũng tốt lên. Sơ Ảnh không muốn phá hỏng bầu không khí này bèn nói: “Tóc hay em?”

“Cả hai.” Anh cười càng thêm tươi.

Trong khi Sơ Ảnh vẫn đang ngây người vì nụ cười ấy, Cố Diễn Trạch đã nắm lấy tay cô, đi đến trước gương.

Anh đứng phía sau, luồn tay ôm lấy eo cô.

Trong gương, đôi nam nữ kề sát bên nhau, dù không có bất cứ hành vi thân mật nào nhưng nhìn qua cũng đủ biết họ là một cặp tình nhân.

Tâm trạng Cố Diễn Trạch dường như rất tốt, anh thì thầm bên tai cô: “Em thấy chúng ta có đẹp đôi không?”

Thực lòng, anh vẫn chưa hết ghen tị khi có người khen cô và một người đàn ông khác đẹp đôi.

Anh ôm cô chặt hơn, dường như nhất định phải nghe được đáp án mới thôi.

Sơ Ảnh không thể làm gì khác, đành phải gật đầu.

Bấy giờ, Cố Diễn Trạch mới hài lòng mỉm cười.

Sơ Ảnh và Cố Diễn Trạch vừa tới nơi tổ chức hôn lễ thì Lâm Trạch liền ra tiếp chuyện. Hơn nữa, lúc Cố Diễn Trạch đi ra chỗ khác, Lâm Trạch còn ở lại hỏi han cuộc sống của cô. Lễ cưới gần kết thúc, Sơ Ảnh thấy anh ta kéo Cố Diễn Trạch sang một bên nói chuyện riêng. Bằng trực giác phụ nữ, cô cảm nhận được họ đang nói về mình.

Lúc này, Sơ Ảnh chợt thay đổi cách nghĩ của mình.

Việc Lâm Trạch quyết định kết hôn thực ra chẳng hề mâu thuẫn với tình yêu của anh dành cho Hạ Xuyên. Cô tin, chị gái mình cũng mong Lâm Trạch được hạnh phúc, mong có một người con gái khác bầu bạn bên anh suốt quãng đời còn lại.

Hơn nữa, trong lòng Lâm Trạch luôn có một vị trí dành cho Hạ Xuyên, đấy cũng chính là lý do anh rất quan tâm tới Sơ Ảnh, bởi vì cô là em gái của Hạ Xuyên.

Điều khiến Sơ Ảnh không ngờ được chính việc gặp lại Tô Thiên Linh ở đây. Nhìn thấy cô ấy, cô có cảm giác bí mật chôn vùi dưới đáy lòng mình đang bị đào bới.

Trái ngược với sự ngạc nhiên của Sơ Ảnh, Tô Thiên Linh tỏ ra hoàn toàn điềm đạm, thậm chí còn mỉm cười với cô.

Những cô gái xinh đẹp luôn khiến người khác khó quên, huống hồ, hai người họ đã từng là

bạn rất thân của nhau. Ừm, đương nhiên phải nhấn mạnh hai chữ “đã từng”.

“Cậu sống tốt chứ?” Tô Thiên Linh thân nhiên bắt chuyện. Gần đây, cô có nghe được tin đồn giữa Cố Diễn Trạch và nữ sinh kia, lúc ấy cô đã đọc ác nghị, Sơ Ảnh sẽ làm thế nào, liệu có hối hận về quyết định năm xưa của mình không? Nhưng lúc này, Tô Thiên Linh chợt phát hiện ra, mình không hề mong muốn nhìn thấy bộ dạng u buồn của Sơ Ảnh, cho dù hiện tại hai người không còn là bạn thân.

Sơ Ảnh gật đầu: “Đạo này thế nào?”

“Làm thuê cho người ta, vẫn phải nhìn sắc mặt người ta mà làm việc thôi. Người mới như

tớ muốn có một chỗ đứng trong giới thượng lưu không phải chuyện một sớm một chiều.”

“Tớ tin cậu sẽ thành công.”

Cuộc đối thoại khách sáo đúng tiêu chuẩn.

Tô Thiên Linh im lặng nhìn Sơ Ảnh. Năm xưa, người ấy từng nói Sơ Ảnh mang một vẻ đẹp liễu yếu đào tơ nhưng ẩn chứa bên trong là sự dẻo dai của nhanh lẹ. Mọi chuyện đã xảy ra cách đây rất lâu rồi, lâu đến nỗi Tô Thiên Linh tưởng như nó chưa hề xảy ra.

“Sơ Ảnh, cậu đã từng hối hận chưa?”

“Gi?”

“Hối hận vì lựa chọn Cố Diễm Trạch”.

Thấy Sơ Ảnh không trả lời, Tô Thiên Linh mỉm cười tự giễu.

Thật ra, Sơ Ảnh rất muốn nói rằng: Trước giờ tớ chưa hề lựa chọn, mà tớ bị ép phải lựa chọn.

“Thực lòng, tớ không hề hận cậu.” Im lặng hồi lâu, Tô Thiên Linh lại lên tiếng.

“Dù cậu nghĩ về tớ thế nào, tớ cũng chấp nhận. Tớ vốn là kẻ mang tội.” Sơ Ảnh cười. Mọi chuyện xảy ra đều do lỗi của cô, người ta trách cô, hận cô cũng là lẽ đương nhiên.

“Ừ, ngày ấy tớ cũng nghĩ như vậy, cho rằng tất cả đều từ cậu mà ra, vì thế tớ căm hận cậu, bái xích cậu. Nhưng sau này tớ phát hiện, tớ không có tư cách trách cậu. Tình yêu vốn là sự tự nguyện từ hai phía, cậu không hề có lỗi. Sự bất mãn của tớ đối với cậu khi ấy chẳng qua là vì tớ không có được thứ tớ muốn. Ở trước mặt hai người, tớ luôn tỏ ra vô tư, nhưng thực tế thì sao? Trong lòng tớ đầy đố kỵ. Cậu thấy không, thực ra tớ cũng rất giả dối.”

“Thiên Linh, cậu trách tớ là chuyện đương nhiên. Ngay cả tớ cũng thấy vậy, thế nên tớ không xứng đáng có được hạnh phúc.”

Tô Thiên Linh cẩn thận quan sát sắc mặt Sơ Ảnh: “Chẳng lẽ hôn nhân của cậu rạn nứt?”

Sự trầm mặc của Sơ Ảnh khiến Tô Thiên Linh nổi giận: “Vi sao cậu không hạnh phúc? Vi sao cậu không sống cho thật vui vẻ? Cậu không biết hạnh phúc của cậu phải cần đến người khác dùng cái giá đắt như thế nào để đổi lấy hay sao?”

Sơ Ảnh nắm chặt tay: “Tớ biết. Chính vì tớ hiểu rất rõ nên mới như vậy”.

Vì biết rõ, nên hồ thẹn, nên không dám cho phép bản thân hạnh phúc.

Như một sự trừng phạt nghiêm khắc, bao nhiêu đau đớn cứ nối tiếp nhau mà đến. Dù sao mọi lỗi lầm cũng là do cô, mình cô gánh chịu là được.

Tô Thiên Linh thờ dãi: “Anh ta biết chưa?”

“Hà?”

“Bức tranh đó...”

Sơ Ảnh lắc đầu: “Lắm lúc tớ cảm thấy mình thật hèn nhát. Muốn bỏ đi nhưng lại luyến tiếc, ở lại luyến tiếc, ở lại thì không chịu đựng được. Chỉ có thể sống trong giày vò”.

“Sơ Ảnh, không nên tự trách mình. Chẳng lẽ cậu cứ tiếp tục như vậy mãi hay sao?”

Tô Thiên Linh hồi tưởng lại thời cấp hai. Cả cô và Sơ Ảnh đều sở hữu dung nhan khiến nhiều người mơ ước, những tưởng không thể chung sống hòa bình với nhau nào ngờ hai người trở thành bạn tốt. Cũng có nhiều khi cô tự hỏi, rốt cuộc giữa mình và Sơ Ảnh, ai giỏi hơn ai? Mãi khi lên lớp chín, cô thầm nhớ một người con trai tên Lý Nguyên Diễm đang học trường cấp ba cùng tuyến. Cô thường xuyên đến sân bóng rổ xem anh ta chơi bóng, thỉnh thoảng cũng lòi cả Sơ Ảnh đi. Sơ Ảnh luôn giữ im lặng, bàng quơ nhìn xung quanh. Một ngày, Tô Thiên Linh quyết định thổ lộ với Lý Nguyên Diễm.

Lúc anh nghe ta nói câu: “Thực ra, em rất tốt”, cô không hề đau lòng, chỉ có chút không

cam tâm, bởi vì cô tự tin vào bản thân, không nghĩ sẽ bị người ta từ chối.

“Vì sao?”

“Anh... Anh thích Bùi Sơ Ảnh.”

Tô Thiên Linh không biết tâm trạng của mình lúc nghe thấy cái tên kia là như thế nào. Cô chỉ cảm thấy, sẽ tốt hơn nếu anh ta nói “anh chưa muốn yêu” hoặc “anh không thích em”. Thế nhưng, cô lại nhận được đáp án mà mình không muốn nghe nhất.

Lúc ấy, Tô Thiên Linh đã hiểu ra Lý Nguyên Diên luôn phóng ánh mắt về phía mình là vì sao. Cô những tưởng anh ta cũng để ý tới mình nên mới chủ động thổ lộ, nào ngờ, người

mà anh ra nhìn, lại là Bùi Sơ Ảnh.

Cuối cùng cô cũng không biết Lý Nguyên Diên có tỏ tình với Sơ Ảnh hay không. Nhưng ngày tốt nghiệp, anh ta uống rất nhiều, sau đó nói với cô rằng: Nếu một người con trai nhìn thấy Tô Thiên Linh, anh ta chắc chắn sẽ dừng ánh mắt trên gương mặt cô hồi lâu, rồi mới nhìn sang chỗ khác; thế nhưng, nếu người con trai đó nhìn thấy Bùi Sơ Ảnh, anh ta sẽ không bao giờ muốn dời ánh mắt của mình đi đâu nữa. Lúc ấy, Tô Thiên Linh mới biết, hóa ra mình chỉ là một điểm dừng, còn Sơ Ảnh mới là bến cuối.

Hiện tại, cô tin tưởng, sẽ có một người đàn ông coi cô là bến đỗ của anh ta.

Cô thở dài: “Cậu không định nói rõ mọi chuyện với Cố Diễn Trạch à?”

“Nói gì? Nói người bạn thân nhất của anh ấy qua đời là vì tờ ư? Nếu là cậu, cậu có chấp nhận không?”

Tô Thiên Linh không biết phải nói sao. Năm đó, khi biết Trương Phương Vũ thích Bùi Sơ Ảnh, cô đã quyết định từ bỏ, mặc dù trong lòng vẫn rất thích người ấy. Chỉ vì, Sơ Ảnh là bạn thân nhất của cô, cô không thể vứt bỏ tình bạn giữa hai người.

Đôi khi có những sự lựa chọn chẳng hề liên quan tới tình yêu.

Tô Thiên Linh thật sự không muốn thấy Sơ Ảnh như thế này, nhưng cô chẳng biết phải an ủi thế nào, đành chuyển chủ đề: “Cậu mặc váy đẹp thế này sao không mua nhiều váy mà mặc. Hồi cấp ba tụi con trai đều nói, cậu mà mặc váy thì có lẽ thành ngữ chim sa cá lặn

cũng chẳng bằng.”

“Cậu biết thừa chúng nó chỉ nói đùa thôi, làm gì đến mức ấy.” Sơ Ảnh vô thức chạm tay vào đùi mình. Cô còn cơ hội mặc váy ngắn nữa sao? Không có nữa rồi. Ánh mắt cô trở nên ảm đạm.

Mấy ngày tăng ca liên tiếp, cuối cùng Cố Diễn Trạch cũng giải quyết xong đồng công việc tồn đọng, anh cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Ngay cả Mạc Khả cũng cảm thấy sắp mình lúc này rất đáng yêu, bèn mở miệng trêu: “Giám đốc, hiện nay anh muốn gì nhất?”

Cố Diễn Trạch cười: “Tôi chỉ muốn ngủ, vì thế, cô biết phải làm gì rồi đấy?”

Sau đó, Mạc Khả ngăn người nhìn ông sắp của mình ung dung đi vào thang máy lên tầng cao nhất. Vì Cố Diễn Trạch muốn nghỉ ngơi nên toàn bộ tiệc tùng và lịch hẹn đều phải hủy, Mạc Khả cầm lấy cuốn sổ ghi chép kiểm tra. Cũng may, hôm nay không còn chuyện gì khác, chỉ cần có một việc quan trọng là cô liền gặp phiền phức rồi.

Vừa thở phào nhẹ nhõm thì Mạc Khả nhìn thấy La Vân đến.

“La tiểu thư!” Mạc Khả lên tiếng.

“Anh ấy...”

“Tôi cũng không rõ giám đốc đi đâu”. Không thể trách cô được, chính Cố Diễn Trạch đã cản dận, hơn nữa anh cũng không nói ai có đặc quyền.

La Vân nghi hoặc hỏi: “Thế anh ấy có nói gì không ạ?”

Mạc Khả lắc đầu: “Chúng tôi làm cấp dưới, không được phép tham gia vào chuyện riêng của giám đốc”.

Trông bộ dạng của La Vân, Mạc Khả cũng không nỡ nặng lời.

“Vâng.” La Vân thất vọng rời đi.

Cố Diễn Trạch đã rất nhiều ngày chưa được nghỉ ngơi, hôm nay khó khăn lắm mới có chút thời gian, hẳn là anh không muốn lãng phí có mấy chuyện nhữ tình trường đâu. Nghĩ vậy, Mạc Khả cũng bớt cảm giác áy náy.

Chỉ có điều, hôm sau công ty xảy ra chuyện lớn. Vì một vài sai sót mà dự án bên Mỹ tiến hành không được thuận lợi. Cố Diễn Trạch lập tức tiền thưởng của nhân viên phụ trách dự án này, sau đó vội vàng cùng Mạc Khả sang Mỹ giải quyết.

Ngồi trên máy bay, Mạc Khả do dự nhìn sắp mình. Đi công tác với Cố Diễn Trạch khá nhiều nhưng chưa bao giờ cô thất anh ngủ trên máy bay, lúc nào tinh thần cũng phấn chấn và nghiêm túc.

Cố Diễn Trạch liếc Mạc Khả một cái, lên tiếng: “Có việc gì thì nói đi”.

“Anh nghiêm túc quá rồi đấy.”

“Thế cô nói xem thế nào mới không coi là nghiêm túc?”

Mạc Khả cười, không ngờ Cố Diễn Trạch lại trúng kế.

“Tôi nói, anh đừng giận”.

Thấy Cố Diễn Trạch gật đầu, cô mới nói tiếp: “Có một người con trai rất nhát gan, chuyện gì cũng để bạn gái mình thử trước. Một lần, hai người đi ra biển chơi, lúc ngồi thuyền quay về thì gặp bão lớn, thuyền bị lật. Cô gái nhanh tay bám được vào một tấm ván lớn, nhờ vậy, hai người mới thoát chết. Lênh đênh trên mặt biển, cô gái hỏi bạn trai: “Anh sợ không?” chàng trai móc trong túi áo ra một con dao gọt hoa quả và nói: “Sợ, nhưng nếu có cá mập, anh sẽ dùng cái này để đối phó”. Cô gái lắc đầu cười. Không lâu sau thì một con tàu trở hàng phát hiện ra hai người họ, nhưng trong lúc họ mừng rỡ thì một con cá mập xuất hiện. Cô gái hét lớn: “Chúng cùng gắng sức bơi, sẽ không có chuyện gì đâu!”.

Chàng trai bất ngờ đẩy cô gái xuống nước, nói: “Lần này anh thử trước!”, sau đó anh ta nằm úp sấp trên tấm gỗ và gắng sức bơi về phía con tàu. Cô gái ngây người, tuyệt vọng nhìn theo bóng bạn trai. Đàn cá mập tới gần, nhưng chúng không hề có hứng thú với cô gái mà hăng say đuổi theo chàng trai đang vùng vẫy. Trong lúc bị đàn cá mập cắn xé, chàng trai dùng hết sức hết lòng: “Anh yêu em”. Cuối cùng, cô gái được cứu sống, mọi người trên boong tàu đều trầm mặc, thuyền trưởng nói với cô gái: “Bạn trai cô là người dũng cảm nhất mà tôi từng gặp, chúng ta cùng cầu nguyện cho cậu ấy”. Cô gái lạnh lùng nói: “Không, anh ấy là người nhát gan nhất thế giới này!”. Thuyền trưởng khó hiểu nói: “Sao cô lại nói thế, ban nãy rõ ràng tôi nhìn thấy cậu ấy đã đẩy cô xuống rồi dùng dao tự cắt cổ tay mình. Cá mập rất mẫn cảm với mùi máu, nếu cậu ấy không làm vậy, e rằng cô đã chẳng thể lên được con thuyền này...”

Kể xong, Mạc Khả tỉ mỉ quan sát sắc mặt Cố Diễn Trạch, cô nói: “Nghe xong câu chuyện này, người đầu tiên xuất hiện trong đầu anh chính là người mà anh thích. Vậy... Ai là người đầu tiên anh nghĩ tới?”

Cố Diễn Trạch cười, hóa ra đây mới là điều then chốt.

“Mạc Khả, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Mạc Khả gượng gạo cười, biết ngay là chẳng thể moi được điều gì từ miệng Cố Diễn Trạch. Anh đang chăm chọc cô lớn rồi còn nghe mấy chuyện trẻ con này. Nhưng mà, có một vài chuyện thực ra không phân biệt tuổi tác.

“Tôi vô tình đọc được trên mạng thôi mà...”

“Thế nên mới phải biết chọn lọc cái gì nên xem, cái gì không nên xem. Đúng không?”

Mạc Khả mỉm cười không đáp. Vừa nãy cô hoàn toàn nhận ra sắc mặt Cố Diễn Trạch thay đổi khi nghe đoạn cuối. Cô không tin câu chuyện này không có tác động nào tới anh. Mặc dù rất tò mò muốn biết người mà Cố Diễn Trạch nghĩ tới là ai, nhưng cô không dám hỏi thêm.

Hợp hành vài ngày, công việc giải quyết ổn thỏa, Cố Diễn Trạch chuẩn bị trở về Thâm Hạ.

Nhưng gần về, anh lại vô tình gặp lại một bạn học cũ tên Bạch Mạc Hoa. Bạch Mạc Hoa sau khi tốt nghiệp thì định cư ở Mỹ.

“Tôi tưởng cậu không quay lại Mỹ nữa cơ.” Bạch Mạc Hoa vui vẻ nói.

“Xảy ra chút việc cần giải quyết nên tôi mới qua đây.” Cố Diễn Trạch thờ dãi.

“Nghe nói cậu tiếp quản Bắc Thần xong còn định thu gọn thị trường về trong nước. Xem

ra đúng là không có ý định vượt biên nữa rồi nhỉ?”

“Trong nước làm ăn tốt hơn.” Cố Diễn Trạch không phủ nhận, đúng là anh có ý định như vậy. Thị trường nội địa có những hơn một tỉ người, không nhất thiết phải đi đâu cho xa xôi. Hơn nữa, anh cảm thấy chỗ đứng trong nước chưa vững, không muốn hao tổn quá nhiều vào thị trường ngoại địa.

“Văn độc thân chứ hả?” Bạch Mạc Hoa không hiểu nổi cách nghĩ của anh bạn cũ, bèn chuyển sang chủ đề khác.

“Không, tôi kết hôn rồi.”

“Thế hả? Chúc mừng chúc mừng.” Bạch Mặc Hoa vui vẻ nói: “Hôm nay nhất định phải làm vài chén mới được!”.

“OK.” Cố Diễm Trạch nói.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Mặc Hoa nhận được điện thoại. Nghe xong, anh ta có vẻ áy náy nói: “Phiền ông qua nhà tôi một chuyến để ôn lại chuyện cũ vậy!”.

Hóa ra, Bạch Mặc Hoa cũng đã kết hôn với một cô người Mỹ, hơn nữa còn bị vợ quản lý rất nghiêm ngặt, không được về nhà muộn quá giờ quy định.

Uống được mấy ly, Bạch Mặc Hoa chợt nhớ ra một việc: “À, ngày trước ông vừa về nước thì có một bức thư từ Trung Quốc gửi đến”.

“Thư?” Cố Diễm Trạch ngạc nhiên: “Thư gì?”.

“Tôi không rõ lắm. Lúc đó ông vội vàng Xuyên Nhiên, quay lại Mỹ thì đổi nơi ở nên tôi không liên lạc được. Thư vẫn để chỗ tôi.”

Bạch Mặc Hoa lấy thư ra, đưa cho Cố Diễm Trạch: “Còn có một chiếc chìa khóa”.

Cố Diễm Trạch vừa cầm lá thư liền giật mình, nét chữ này của Trương Phương Vũ.

Giây phút này, dường như trời long đất nổ.

Cố Diễm Trạch mở phong thư, bên trong có năm chữ: Đây chính là sự thật.

Anh cầm chiếc chìa khóa. Sự thật? Sự thật gì?

Anh có phản kích động, dường như chợt hiểu ra điều gì.

Thư gửi đi vào ngày Trương Phương Vũ gặp tai nạn. Chẳng lẽ anh ấy biết mình sắp xảy ra chuyện? Hay là anh ấy đang nhắc nhở mình?

Cố Diễm Trạch ngắm nghía chiếc chìa khóa. Rất nhỏ, không giống chìa khóa nhà cho lắm. Rốt cuộc Trương Phương Vũ muốn nói gì với anh? Lễ nào đây là bí mật mà Trương Phương Vũ mà Trương Phương Vũ muốn cho anh biết? Lễ nào vụ tai nạn đó không phải ngoài ý muốn, mà là một vụ tự sát?

Cố Diễm Trạch trở về Xuyên Nhiên cùng chiếc chìa khóa. Anh cho rằng chỉ có thể tìm được câu trả lời ở đây. Bàn tay cầm chìa khóa của anh không ngừng run rẩy.

Nơi đầu tiên anh tới là nhà cũ của Trương Phương Vũ. Đã lâu không có người nên căn nhà có phần nhếch nhác. Trước kia mỗi lần theo Trương Phương Vũ lấy về đây chơi, Cố Diễm Trạch đều thấy Trương Phương Vũ lấy chìa khóa từ sau ô cửa sổ nhỏ ra để mở cửa. Anh đi tới trước cửa sổ, thò tay vào kiểm tra, quả nhiên có một chùm chìa khóa.

Trong nhà, mạng nhện giăng đầy và bàn ghế bị bụi phủ kín. Cố Diễm Trạch lên gác hai, anh tưởng như có thể nghe thấy tiếng bước chân và nhịp tim đập loạn xạ của mình.

Phòng riêng của Trương Phương Vũ vẫn y như cũ, chiếc cốc thủy tinh đặt ở tủ đầu giường còn đó. Trương Phương Vũ có thói quen mỗi lần tỉnh giấc đều uống một ngụm nước.

Cố Diễm Trạch cẩn thận kiểm tra từng bộ quần áo của Trương Phương Vũ nhưng không tìm được thứ gì đặc biệt. Anh nhìn chiếc chìa khóa trong tay, chẳng lẽ anh đoán sai?

Không thể nào! Nếu Trương Phương Vũ đã gửi cho anh chiếc chìa khóa này, thì nhất định có vật cần dùng nó để mở. Nhưng là vật gì? Nằm ở đâu.

Cố Diễm Trạch ngồi xuống mép giường. Anh nghĩ đến hai khả năng.

Thứ nhất, Trương Phương Vũ để món đồ bí mật kia ở đây vì anh ấy biết rõ anh có thể vào được nhà. Nhưng hiện tại trong nhà không có thứ gì đặc biệt, vậy thì có khả năng nó đã bị người khác mang đi.

Thứ hai, món đồ đó có lẽ không hề thuộc nằm ở nhà Trương Phương Vũ, mà nằm ở nơi anh dễ dàng nhìn thấy nhưng lại không chú ý tới nó.

Cố Diễm Trạch trầm mặc hồi lâu. Anh nhớ lại quãng thời gian trước đây khi Trương Phương Vũ còn sống, hai người cùng nhau nói về ước mơ, về cuộc sống tương lai...

Rồi anh nhớ tới lần đầu gặp Sơ Ảnh. Lúc ấy, cô đứng phải anh ngoài cửa hội trường nhưng chẳng hề ngẩng đầu lên nhìn anh mà chỉ nói “Xin lỗi!”. Bộ dạng ngơ ngác đó của cô khiến anh chợt thấy kì lạ, lần đầu tiên trong đời bị thu hút.

Cố Diễn Trạch lắc đầu, không hiểu điều gì đã khiến anh liên hệ Tường Phương Vũ với người vợ của mình.

Anh đến trước mộ của Tường Phương Vũ, rất muốn hỏi: Rốt cuộc anh muốn nói gì với em?

Không ai có thể cho anh câu trả lời. anh chỉ có thể nhìn tấm bia mộ lạnh lẽo và bức ảnh đen trắng kia.

Ở Xuyên Nhiên hai ngày, cuối cùng Cố Diễn Trạch cũng phải trở về Thâm Hạ. Anh không đến công ty, mà bảo tài xế đưa mình về nhà.

Lúc này, tinh thần anh vô cùng uể oải, trong lòng khó chịu mà không rõ lý do.

Sơ Ảnh không có nhà. Cố Diễn Trạch cười tự giễu, sao anh lại quên mất hiện giờ cô đã đi làm cơ chứ? Nghĩ vậy, anh càng thêm bức bối. anh ngồi ngoài phòng khách một lát, sau đó bước vào phòng của Sơ Ảnh. Những khi cô ở nhà, anh rất ít vào đây, cô không ở nhà, anh lại càng không bước chân đến.

Cố Diễn Trạch tìm kiếm khắp phòng, vừa hy vọng tìm thấy thứ gì đó, lại vừa hy vọng không có bất cứ thứ gì. Nỗi mâu thuẫn ấy giằng xé cõi lòng anh. Thế nhưng, anh biết rất rõ, khoảnh khắc bảo tài xế lái xe về nhà chính là lúc anh đã đưa ra lựa chọn của bản thân. Sự nghi ngờ của anh không phải mới bắt đầu từ khi nhận được chiếc chìa khóa của Tường Phương Vũ, mà nó đã hình thành từ rất lâu rồi.

Giờ đây, tìm thấy chiếc hộp, Cố Diễn Trạch cảm giác như mình ngưng thở. Lần đầu tiên thấy nó, anh đã cảm thấy rất kỳ lạ. Chẳng qua cô không muốn nhắc đến nên anh chưa từng hỏi. Nhưng khi cầm trong tay chiếc chìa khóa kia, trong đầu anh lập tức nghĩ tới chiếc hộp này. Anh không thể tự lừa dối bản thân về chuyện rất có thể Tường Phương Vũ và người vợ của mình có mối liên quan.

Vì không muốn tin điều đó, nên anh mới quyết định đến Xuyên Nhiên trước, với hy vọng muốn chứng minh suy đoán của mình là sai.

Cố Diễn Trạch cầm chiếc hộp, đi ra phòng khách. Anh đặt nó lên bàn uống nước, hai tay không ngừng run rẩy.

“Không phải... Nhất định không phải thế! Chìa này không thể mở được nó...”.

Anh không ngừng tự nhủ.

Thế rồi, anh cầm chìa khóa, tra vào ổ khóa của chiếc hộp. Mồ hôi từ trên trán chảy xuống từng giọt, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Cố Diễn Trạch nuốt khan, sau đó anh xoay chìa khóa.

Một tiếng “tạch” khe khẽ vang lên. Nắp hộp bật ra.

Gần như lập tức, anh rút chìa khóa trở về.

Anh ấn nắp hộp đóng lại như cũ, rồi lao ra khỏi nhà trong bộ dạng hồn bay phách lạc.

Lúc Sơ Ảnh về đến nhà, cô nghe người quản lý chung cư nói: “Chị Cố, vừa nãy tôi thấy chồng chị chạy ra khỏi nhà, sắc mặt trắng bệch, không biết đã xảy ra chuyện gì”.

Sơ Ảnh sửng sốt, vội vàng gọi điện về nhà hỏi La Hinh xem ở nhà có chuyện gì không. Nhận được câu trả lời của mẹ chồng, cô mới cảm thấy yên tâm phần nào, qua loa nói vài câu kiểm soát để bà khỏi lo lắng.

Lúc đứng trong thang máy, Sơ Ảnh không ngừng tự hỏi rốt cuộc Cố Diễn Trạch làm sao. Nếu vị quản lý kia không nhìn nhầm thì nhất định là có chuyện lớn. Trước giờ, cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng xen lẫn sợ hãi của anh, anh luôn tỏ ra điềm tĩnh và bình thản, giống như chẳng có một ai có thể khiến anh kích động. Vậy mà hôm nay anh lại mặt mày trắng bệch? Rốt cuộc là chuyện gì?

Vào nhà, không thấy có gì lạ, nhưng cô vẫn không tránh khỏi lo lắng. Cô tự trấn tĩnh bản thân có lẽ người quản lý nhìn nhầm, sau đó mở một bộ phim ra xem, cố gắng đè nén sự bất an.

Hồi lâu, Cố Diễn Trạch vẫn chưa về, Sơ Ảnh cảm thấy không còn hứng thú xem tiếp bèn tắt ti-vi, vào phòng ngủ. Bây giờ, cô mới phát hiện ra có gì lạ. Cô là một người nhạy cảm, nên dễ dàng nhận ra căn phòng bị người khác động vào.

Sơ Ảnh vội chạy tới kéo ngăn tủ ra. Chiếc hộp này, cô nhớ rõ rằng mình đặt nó nằm ngang, còn lúc này, nó đang nằm dọc.

Cơ thể cô thoáng chốc trở nên mềm nhũn, cô khụy xuống nền nhà.

“Vì sao? Vì sao lại ra nông nỗi này? Vì sao khi em tưởng rằng cuộc sống sẽ bình yên thì tia hy vọng cuối cùng cũng biến mất? Vì sao một con đường lui em cũng không có?”

Bàn tay siết chặt, những ngón tay bấm vào da thịt nhưng chẳng có lấy một chút cảm giác đau đớn nào.

Chẳng trách anh lại mặt mày trắng bệch.

Liệu có phải anh đã biết rồi không?

Nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em. ...

Câu nói của Trương Phương Vũ lại văng vẳng bên tai cô.

Cuối cùng thì, cô chẳng còn gì nữa cả.

Trương Phương Vũ, nếu đây là sự trừng phạt của anh đối với em, vậy thì nó đã ứng nghiệm rồi.

Ngay đến cọng rom duy nhất có thể cứu vớt cô cũng đã không còn, giờ đây, dù có vuron tay ra cô cũng chẳng thể cảm nhận được sự ảm áp nữa rồi.

Sơ Ảnh ngồi bó gối dưới nền nhà. Nước mắt ướt đầm khiến mái tóc dài lòa xòa dính trên mặt.

Cô không biết mình tựa vào ngăn tủ mà ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Hôm sau, Mạc Khả không khỏi ngạc nhiên khi lại nhận được điện thoại của Bùi Sơ Ảnh. Hiện giờ Cố Diễn Trạch đang đi ăn cùng với La Vân, cô thật sự luống cuống không biết nên làm gì.

Mạc Khả ấn nút nghe, cẩn trọng nói: “Xin chào, đây là...”.

“Cố Diễn Trạch đâu?”. Sơ Ảnh cắt ngang lời đối phương.

Chẳng hiểu sao Mạc Khả có cảm giác khẩu khí này rất giống đang hỏi tội. Nhưng sau đó cô nghĩ, rốt cuộc cũng tới ngày này, rốt cuộc cũng sắp được diện kiến dung nhan phu nhân của tổng giám đốc. Trước giờ cô vẫn luôn tò mò về người phụ nữ tên Bùi Sơ Ảnh này.

“Giám đốc hiện tại không ở...”.

“Thế lúc nào anh ấy về?”. Sơ Ảnh sốt sắng hỏi, nhất định cô phải gặp anh hôm nay.

“Chuyện này, tôi không rõ lắm...”.

Sơ Ảnh thở dài: “Được, vậy tôi lên đó chờ”.

Mạc Khả sững sờ nhìn cuộc gọi đã kết thúc. Chẳng lẽ cô ấy ở dưới công ty? Mạc Khả định gọi cho Cố Diễn Trạch nhưng lại thôi, chút chuyện còn con này mà không thu xếp ổn thỏa thì sao xứng làm trợ lý của anh?

Sơ Ảnh vào thang máy, bên trong chỉ có một mình cô. Đột nhiên cô nhớ ra lúc này là giờ ăn trưa, có lẽ anh không ở văn phòng thật?

Ra khỏi thang máy, cô quan sát xung quanh.

Lần đầu tiên tới đây khiến cô không khỏi căng thẳng, cô không biết gặp anh rồi cô nên nói gì, làm gì. Nhưng đã đến rồi thì không thể chùn bước.

Suy nghĩ đầu tiên của Mạc Khả khi nhìn thấy Sơ Ảnh đó là: Sinh viên thực tập đi lên nhầm tầng. Vì thế, cô đi tới lên tiếng: “Xin hỏi...”.

Sơ Ảnh quan sát người phụ nữ trước mặt một lát, nhanh chóng đoán ra thân phận của đối phương. Cô bình thản nói: “Tôi nghĩ, chị đang chờ tôi”.

Mạc Khả cả kinh. Rất nhiều lần cô thử đoán già đoán non về Bùi Sơ Ảnh, cho rằng đó hẳn là một cô gái xinh đẹp và đoan trang, đồng thời sành sỏi cuộc đời. Nhưng giờ nhìn thấy rồi, Mạc Khả lại cảm thấy Sơ Ảnh rất hợp làm tình nhân của Cố Diễn Trạch, đáng để anh nâng niu, chiều chuộng.

“Phu nhân, giám đốc thật sự không có ở văn phòng”.

Sơ Ảnh nhú mày, đi thẳng vào phòng của Cố Diễn Trạch. Mạc Khả biết rõ Cố Diễn Trạch không thích có người vào phòng làm việc của mình, nên vội đuổi theo: “Phu nhân, hay là cô sang phòng khách ngồi chờ được không?”.

Gọi một cô gái kém mình nhiều tuổi như vậy, Mạc Khả không tránh khỏi cảm thấy mất tự nhiên.

“Không cần phiền phức như thế!”. Sơ Ảnh nhìn Mạc Khả: “Chị cho tôi biết Cố Diễn Trạch ăn trưa ở đâu để tôi qua đó tìm anh ấy. Hay là chị mong sau khi anh ấy về, cả công ty sẽ được chứng kiến tôi và anh ấy cãi nhau?”.

Mạc Khả lúng túng, lát sau vẫn nói: “Nhà hàng đối diện công ty”.

Sơ Ảnh đi được mấy bước lại quay đầu: “Chắc chị sẽ không gọi điện báo cho anh ấy để tôi đi mất công một chuyến đâu nhỉ?”.

Mạc Khả vội bỏ điện thoại xuống.

Mãi đến khi Sơ Ảnh đã rời khỏi công ty rồi, Mạc Khả mới hoàn hồn. Ngay từ lúc thấy Sơ Ảnh, cô dường như hiểu ra vì sao Cố Diễn Trạch lại cưới người con gái này. Cho dù chỉ là cưới về nhà để ngắm cũng khiến tinh thần người ta thoải mái và nhẹ nhõm hơn nhiều. Hơn nữa, bằng trực giác của mình, Mạc Khả cảm thấy quan hệ giữa họ chắc chắn không đơn giản.

Sơ Ảnh có phần căng thẳng nhưng cô không cho phép mình bỏ chạy. Cảm giác lúc này giống như năm xưa ở quán bar, Cố Diễn Trạch cố tình trêu chọc khiến cô lâm vào đường cùng, chỉ có thể đối mặt.

Quả nhiên, cô nhìn thấy anh đang ngồi trong nhà hàng, đương nhiên còn có một cô gái nữa. Cô ta mặt mày tươi tắn, nụ cười rạng rỡ khiến Sơ Ảnh run rẩy. Mỗi lần thấy báo chí đưa tin, cô đều tự an ủi mình nhưng giờ phút này, cô thừa nhận: Mình ghen tị.

Sơ Ảnh đi tới bàn họ: “Có quầy rầy hai người không?”.

Cố Diễn Trạch lập tức đứng dậy. Anh nhìn cô hồi lâu. Cô cũng nhìn thẳng anh, không hề tránh né.

“Sao em lại ở đây?”. Cuối cùng Cố Diễn Trạch cũng chịu lên tiếng. Giọng điệu bình thản, chẳng hề có một biểu hiện nào của người đàn ông bị vợ bắt gặp đang đi cùng người tình cả.

Hóa ra chỉ có mình cô căng thẳng. Sơ Ảnh chợt thấy nực cười.

“Chuyện này không quan trọng”.

La Vân một mực im lặng quan sát họ. Lúc hai người nhìn nhau, dường như trong mắt chỉ còn thấy duy nhất đối phương, cảm giác này khiến cơ thể cô cứng ngắc.

Sơ Ảnh mỉm cười, nói tiếp: “Vừa nãy em thấy dưới phố có một cửa hàng bán đĩa, anh lúc nào cũng chê phim em xem vô vị, giờ anh xuống chọn giúp em vài bộ phim được không?”.

Cố Diễn Trạch ngây người, vô thức gật đầu. Nếu tỉ mỉ suy nghĩ cho kĩ, anh sẽ phát hiện ra bản thân chưa từng cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của cô. Cô không thích bị anh đụng chạm, anh liền sang ngủ phòng khác; cô không muốn có con, anh nhận hết trách nhiệm trước mặt bố mẹ; lúc này cũng không ngoại lệ, anh vẫn làm theo yêu cầu của cô. Chỉ có điều, vì quá luống cuống mà anh quên mất rằng, dưới phố không hề có cửa hàng băng đĩa nào. Anh thật sự không hi vọng cô và anh gặp nhau trong tình huống như thế này.

Sơ Ảnh nhìn theo bóng dáng vội vã của Cố Diễn Trạch. Anh đúng là rất nôn nóng, thậm chí chẳng thể đợi được tốc độ của cầu thang cuốn mà phải bước nhanh xuống.

Cô quay đầu lại, nhìn người con gái trước mặt. La Vân lúc này có phần sợ hãi. Cô mỉm cười nói: “Chào cô, tôi là Bùi Sơ Ảnh, vợ của Cố Diễn Trạch”.

La Vân cảm thấy toàn thân mềm nhũn, ánh mắt hốt hoảng nhìn Sơ Ảnh như muốn chứng thực lời nói của cô.

“Chúng ta có thể tìm một chỗ ngồi nói chuyện được không?”. Sơ Ảnh nói.

La Vân cuống quýt đứng dậy. Cô ta không ngừng tự hỏi rốt cuộc vợ của Cố Diễn Trạch là người con gái như thế nào.

Lúc này, dù da mặt Sơ Ảnh có phần nhợt nhạt nhưng không hề ảnh hưởng tới nhan sắc của cô. La Vân tự ti cúi đầu, quả thật Sơ Ảnh đi bên cạnh Cố Diễn Trạch rất đẹp đôi. Ngay đến cả bản thân La Vân từng rất hài lòng về vẻ ngoài của mình cũng phải đổ kị.

Nhìn Sơ Ảnh đi phía trước, La Vân nuốt khan đang định lên tiếng thì chợt thấy Sơ Ảnh bước hụt một bước. Cô ta giờ tay muốn giữ nhưng không kịp, chỉ có thể giương mắt nhìn Sơ Ảnh lăn xuống cầu thang.

Cố Diễn Trạch lúc này mới tỉnh táo lại, biết Sơ Ảnh chỉ kiểm soát muốn anh rời đi. Anh không biết cô muốn hỏi gì La Vân và La Vân sẽ trả lời thế nào. Anh vội vàng quay lại nhà hàng, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt anh chính là vợ mình đang lăn xuống trên cầu thang cuốn.

Cố Diễn Trạch có cảm giác hồn lìa khỏi xác. Anh muốn hét lên nhưng không tài nào mở miệng, anh lao tới bằng tốc độ nhanh nhất, ôm lấy cơ thể yếu ớt kia.

“Sơ Ảnh, Sơ Ảnh...”.

Anh dùng tay vỗ nhẹ vào mặt cô, nhưng chợt phát hiện tay mình toàn là máu. anh bế cô ra khỏi tòa nhà, lên một chiếc taxi.

Bấy giờ La Vân mới giật mình lấy lại tinh thần, vội vội vàng vàng bắt xe đuổi theo hai người họ.

Đứng ngoài hành lang, Cố Diễm Trạch không rời mắt khỏi cánh cửa phòng cấp cứu, cảm giác bầu không khí xung quanh đều u ám.

La Vân âm ức nói: “Lúc này, chị ấy tự...”.

“Đi đi!”. Cố Diễm Trạch không buồn quay đầu lại.

La Vân càng thấy tủi thân. Cố Diễm Trạch từng nổi giận trước mặt cô nhưng chưa bao giờ anh nói chuyện với cô bằng thái độ lạnh lùng như vậy cả. Cô bật khóc: “Chị ấy bước hụt nên bị ngã, em hoàn toàn không đẩy chị ấy. Anh nhất định đã hiểu lầm em...”.

Cố Diễm Trạch ngoảnh lại, ánh mắt lạnh băng nhìn La Vân.

“Anh đừng như vậy. Bác sĩ cũng nói chỉ là ngoại thương, không có gì nguy hiểm. Chỉ lăn xuống từ cầu thang cuốn mà thôi...”.

“Chỉ lăn xuống từ thang cuốn?”. Cố Diễm Trạch lặp lại, bỗng anh như nổi điên bóp lấy hai vai La Vân: “Cô đứng bên cạnh cô ấy, vì sao không giữ cô ấy lại? Vì sao?”.

Đôi mắt anh hằn lên tia máu đỏ thẫm. La Vân càng nghĩ càng thấy mình oan ức: “Nếu em bị ngã, anh có đối xử với chị ấy như đối xử với em lúc này...”.

“Thế vì sao cô không ngã?”. Cố Diễm Trạch trừng mắt nhìn La Vân: “Vì sao không phải cô bị thương, vì sao không phải cô nhập viện, vì sao, vì sao...”.

Anh vừa dứt lời, cửa phòng cấp cứu liền mở ra.

Cố Diễm Trạch vội vàng chạy lại: “Bác sĩ, cô ấy thế nào?”.

“Không có gì nghiêm trọng, chỉ là toàn thân bị trầy xước khá nặng. Hơn nữa, thói quen ăn uống của bệnh nhân rất thất thường, dường như rất lâu chưa ăn cơm...”.

...

“Chúng tôi đang truyền nước cho bệnh nhân”.

...

“Anh là gì của bệnh nhân? Vì sao bình thường không chăm sóc cho tốt?”.

Cố Diễm Trạch đã không còn nghe được gì nữa. Cửa phòng bệnh bị mở ra, người ta đang đẩy giường bệnh của cô sang một phòng khác.

Hàng Vĩnh Tịch lúc này ở đâu đi đến, nhìn thấy Sơ Ảnh và Cố Diễm Trạch, tập tài liệu trên tay anh rơi xuống. Anh vội vàng hỏi thăm về tình hình của cô, chẳng trách hôm nay cô không đi làm.

Cố Diễm Trạch ngăn một y tá lại hỏi: “Sao cô ấy chưa tỉnh? Chẳng phải đã nói không có gì nghiêm trọng rồi ư?”.

Y tá nói: “Bệnh nhân bị ngất do thiếu máu”.

Cố Diễm Trạch bấy giờ mới yên tâm một chút, anh ngồi xuống cạnh giường bệnh, lặng lẽ nhìn cô.

“Khiến một người phụ nữ bị dày dạn đến thế rồi, giờ còn ở đây giả vờ tốt...”. Y tá bĩu môi nói.

“Cô nói gì?”. Cố Diễm Trạch định thần lại.

“Trên đùi vợ anh có bao nhiêu vết dấu cứa, chẳng lẽ anh không biết?”.

Cố Diễm Trạch nắm chặt tay: “Vì sao?”. Anh nhắc tấm chăn mỏng lên, vén quần cô lên cao, từng chút, từng chút. Những vết thương chi chít trên đùi cô đập vào mắt anh.

Anh ngây ngốc nhìn cô, rốt cuộc là vì sao? Vì sao cô ấy lại làm thế? Không ai có thể trả lời anh, anh chỉ có thể ngồi bên cạnh, chờ cô tỉnh dậy.

Chương 15

Sơ Ảnh mở mắt liền nhìn thấy Cố Diễn Trạch gục đầu bên giường bệnh. cô giơ tay chạm vào mái tóc của anh, tóc anh vẫn như thế, vừa đen vừa khô. Cảm nhận được động tĩnh, Cố Diễn Trạch tỉnh dậy, sự mừng rỡ thoáng hiện lên trong đôi mắt rồi biến mất. Anh hỏi cô: “Vì sao làm vậy?”.

Sơ Ảnh ngậy người: “Anh trách em quá rầy hai người ư?”. cô cho rằng anh tức giận vì mình đã xuất hiện không đúng lúc, phá hỏng bữa cơm của anh và cô gái kia.

Nghe cô nói vậy, Cố Diễn Trạch càng thêm kích động, anh đứng bật dậy. Có lẽ vì ngồi quá lâu rồi đột ngột đứng lên khiến đầu óc quay cuồng. Anh nhìn cô, cười gằn: “Anh không ngờ vợ mình mỗi ngày ở nhà đều tự đầy đọa bản thân như thế?”.

“Em...”

“Vì sao?”

Sơ Ảnh cúi đầu. Anh đã biết rồi ư?

“nói đi! Anh đã làm gì khiến em bất mãn, khiến em phải dùng cách thức này để trút hận? Em nói đi chứ!” Cố Diễn Trạch gào lên.

không một ai biết lúc nhìn thấy những vết thương trên đùi cô, anh đã đau đớn nhường nào, dường như chúng không nằm trên người cô mà là trong tim anh.

“không phải vậy...” Sơ Ảnh vội giải thích.

“Anh có tư cách gì mà gào lên với cô ấy?” Hàng Vĩnh Tịch bước vào phòng, phẫn nộ nhìn Cố Diễn Trạch.

“Chuyện vợ chồng tôi không liên quan tới người ngoài!” Cố Diễn Trạch gằn giọng.

Hàng Vĩnh Tịch không hề có ý định nhượng bộ: “Anh làm chồng tốt gồm nhì! Cả ngày vứt vợ mình ở nhà, để cô ấy một mình đối mặt với bốn bức tường, ăn uống thất thường, ngay cả việc cô ấy tự hành hạ bản thân như thế nào anh cũng không biết!”.

Cố Diễn Trạch đi tới trước mặt Hàng Vĩnh Tịch: “Dù vậy tôi vẫn là chồng cô ấy!”.

Hàng Vĩnh Tịch trừng mắt: “Cũng đúng, ngoài cái mác chồng ra, anh còn có cái gì nữa? trên đùi vợ mình có bao nhiêu vết thương cũng không hề biết”.

Ngoài cái mác chồng ra, anh còn có cái gì nữa?

Còn gì nữa?

Cố Diễn Trạch khinh miệt nói: “Dù thế nào cũng không can hệ gì tới anh!”. Dứt lời, anh xoay người, gỡ mũi kim trên tay Sơ Ảnh.

Hàng Vĩnh Tịch vội chạy tới ngăn cản: “Anh làm cái quái gì thế? cô ấy là người bệnh!”.

“không mượn anh quan tâm!” Cố Diễn Trạch bế Sơ Ảnh ra khỏi phòng bệnh: “Tốt nhất anh bớt tham gia vào chuyện của người khác đi. Đừng cho rằng cứ khoác áo blouse trắng lên là thành thiên sứ!”.

Hàng Vĩnh Tịch cứng họng không biết phải nói gì, chỉ có thể đứng im nhìn Sơ Ảnh bị Cố Diễn Trạch bế đi. Anh có thể cứu cô bằng cách nào? Với tư cách gì? Anh nhắm mắt, cảm giác tuyệt vọng dâng lên, hết như hai năm về trước.

Cố Diễn Trạch bế Sơ Ảnh ra xe, tài xế Tế biết ý lập tức lái xe đưa họ về nhà.

Tới nơi, anh bế cô lên nhà. Sơ Ảnh một mực giữ im lặng, cô biết anh đang tức giận, nhưng không rõ lí do là gì. Đặt cô nằm xuống giường, anh nhìn cô bằng đôi mắt bùng bùng lửa giận: “Ngoài cái mác làm chồng em ra, anh không có gì hết ư? Sao anh ta biết chân em bị thương? Anh ta nhìn thấy, hay đã chạm vào?”.

Cố Diễn Trạch đề lên người cô, giờ phút này, tất cả đối với anh đều vô nghĩa. Anh không quan tâm cô có qua lại với bác sĩ kia hay không, không quan tâm ban đêm ngủ mơ cô có gọi tên người đàn ông khác hay không, hiện giờ anh chỉ muốn có cô, đây là người phụ nữ duy nhất anh muốn. Sao

anh nữ làm tổn thương cô, sao anh nữ đẩy cô ra xa mình kia chứ?

Anh hôn cô, điên cuồng chiếm lấy cô. Mặc kệ cô khóc, mặc kệ cô giãy giụa, anh đều không muốn buông tha.

Rốt cuộc, Sơ Ảnh không giãy giụa được nữa. cô như một con cá nằm trên bàn ăn, chỉ có thể để mặc bản thân mình bị xâm xé.

một đêm triền miên kết thúc, Cố Diễn Trạch nhìn người con gái trong bộ dạng nhếch nhác. Ánh mắt trống rỗng của cô khiến anh đau đớn. cô chẳng khác nào một nhành hoa, bị anh tàn phá đến mất hết sức sống.

Mình đã làm cái gì thế này?

Cố Diễn Trạch nhắm mắt lại, anh nghĩ, mình điên mất rồi.

Vết máu đỏ tươi trên ga trải giường như một cây kim đâm vào trái tim anh. Đau nhói.

Bộ dạng vô hồn của cô khiến anh không thể nhìn thêm một giây nào nữa. Anh chỉ muốn yêu thương cô, chỉ muốn đối xử với cô thật tốt. Vì sao đến cuối cùng người làm tổn thương cô lại chính là anh?

Cố Diễn Trạch lao ra khỏi nhà. Anh ngồi trong xe, hung hăng tát vào mặt mình một cái: “Cố Diễn Trạch, mày là một kẻ thất bại!”.

Ngày hôm sau, Cố Diễn Trạch đến công ty rất sớm. Nhận thấy sắc mặt u ám của sếp, Mạc Khả thức thời đi làm việc của mình. Hôm qua, Cố Diễn Trạch đi ra ngoài sau đó cũng không trở về công ty, cô rất tò mò không rõ đã xảy ra chuyện gì. Theo những gì cô hiểu về sếp của mình, anh tuyệt đối sẽ không bỏ công việc đang dở, huống hồ hôm qua còn có một cuộc họp quan trọng.

Mạc Khả không dám hỏi nhiều, Cố Diễn Trạch chưa đến hỏi tội cô đã là may lắm rồi.

không chỉ Mạc Khả mà hầu như tất cả mọi người trong công ty đều cảm nhận được ngày hôm nay Cố Diễn Trạch rất khác thường. Anh không mở miệng quở trách người khác nhưng giọng điệu đều đều của anh lại khiến người ta không đoán được tâm tư anh thế nào, áp lực càng nặng nề.

Cố Diễn Trạch ngồi trong văn phòng, không đọc tài liệu, anh cầm bút trên tay nhưng không hề động đậy, giống như người một nơi, hồn một nẻo.

Mạc Khả còn nhớ lần trước khi vừa đi công tác Mỹ về, Cố Diễn Trạch cũng trong trạng thái hồn vía trên mây như vậy, nhưng chỉ vài ngày sau lại bình thường.

Cuộc họp hôm nay, người nọ báo cáo xong, anh chỉ thờ ơ nói: “Vậy sao?”.

Đối phương không hiểu ý tứ của anh, đứng ngây ra như phỗng.

Cố Diễn Trạch liếc nhìn anh ta, nói: “Mức tiêu thụ tăng 0,3%? Sao tôi lại nhớ lại là 3%?”.

Là 3%, là 3%, lúc này tôi nhìn nhầm...”

Cố Diễn Trạch không có ý muốn nói nhiều. Mạc Khả nhú mày, nói về trí nhớ, không nên so bì với người đàn ông này. Vì thế bất cứ ai dễ xảy ra nhầm lẫn về số liệu, chẳng khác nào tự đào hố chôn mình.

Có điều, lúc này Cố Diễn Trạch vẫn không mấy tập trung. Bình thường vào họp, mọi người đều phải tắt di động bởi vì anh ghét nhất tiếng chuông di động phá hỏng bầu không khí cuộc họp. Thế nhưng hiện tại anh đang cầm di động trên tay, ấn phím gọi. Trưởng phòng kế hoạch đang nói dở dang, thấy giám đốc như vậy, không biết nên nói tiếp hay thôi, đành nhìn về phía Mạc Khả cầu cứu. Mạc Khả cũng chịu, cười với anh ta một cái rồi cúi đầu xem tài liệu.

Cố Diễn Trạch là một người cực kì kiên nhẫn. Nhưng khi chuông điện thoại mới vang lên ba tiếng, anh đã có phản sốt sắng, đứng phắt dậy. Mọi người kinh ngạc nhìn anh. Cố Diễn Trạch băng quơ nói: “Tan họp”.

Cả phòng dường như thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng thoát khỏi bầu không khí nặng nề này.

Cố Diễn Trạch bước nhanh ra ngoài, bộ dạng có chút hoảng loạn. Ngay cả Mạc Khả cũng không tránh được ngạc nhiên.

Cố Diễn Trạch lái xe bằng tốc độ nhanh nhất, thậm chí vượt đèn đỏ mấy lần. Lần đầu tiên anh cảm thấy con đường về nhà dài đến thế, tựa hồ không có điểm cuối. Mười đầu ngón tay lạnh băng, trán đổ mồ hôi. Vì quá nóng ruột, lúc quẹo vào khu chung cư, suýt nữa anh đụng phải bồn hoa ven đường.

Anh chẳng kịp chạy xe vào bãi đỗ đã vội vàng xuống xe, sau đó chạy một mạch lên tầng năm bằng cầu thang bộ.

Anh mở cửa vào nhà, căn nhà u ám đến ngộp thở.

“Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh...” Giọng nói của anh âm vang.

Cố Diễn Trạch thở dài một hơi, cô không có nhà. Anh chỉ mong linh cảm xấu của mình là giả, là ảo giác.

Anh ngồi xuống ghế, thở hổn hển. Đột nhiên một mùi máu tanh trong không khí xông vào mũi anh. Cảm giác hô hấp bị cướp đoạt, toàn thân anh run lên. Anh lao vào phòng tắm, hai mắt tròn tròn. Sơ Ảnh đang nằm trong bồn tắm, cánh tay trái buồng thông bên ngoài, máu từ cổ tay chảy xuống, đỏ thẫm một vùng...

Khi Cố Diễn Trạch đưa Sơ Ảnh đến bệnh viện, một vài y tá nhìn họ bằng ánh mắt kì lạ: “Lại là hai người?”.

Cố Diễn Trạch không ngừng nói: “Xin hãy cứu lấy cô ấy, bằng mọi giá phải cứu lấy cô ấy, tôi xin mọi người...”.

“Có tiền là ghê gớm lắm đấy.” Ai đó khinh bỉ nói.

Hàng Vĩnh Tịch rất nhanh đã có mặt: “Anh hài lòng chưa? Bức cô ấy đến chết anh mới thỏa mãn phải không?”.

nói xong, Hàng Vĩnh Tịch đi vào phòng cấp cứu. Chỉ còn lại mình Cố Diễn Trạch đứng ngoài hành lang, sắc mặt trắng bệch. Anh tựa lưng vào tường, trong đôi mắt anh chợt toát lên một sự kiên định không gì xóa tan.

Lúc này, Mạc Khả ở công ty không khỏi sốt ruột. Hôm nay có một hợp đồng quan trọng cần thương thảo, đắn đo mãi, cô buộc phải gọi điện cho Cố Diễn Trạch. Đáng tiếc, di động của anh đã tắt. Mạc Khả ngẫm nghĩ một lát rồi gọi cho La Vân: “Xin lỗi làm phiền cô, giám đốc có ở chỗ cô không?”.

La Vân đột nhiên bật khóc khiến Mạc Khả càng thêm đau đầu.

“Trả lời tôi được không?”

“Anh ấy không đến công ty ư?”

“...” Hỏi thừa, đến mà còn phải hỏi sao?

“Bệnh viện, nhất định anh ấy ở bệnh viện.”

Mạc Khả bị giọng nói của La Vân làm cho giật mình.

cô vội vàng chạy đến bệnh viện. Sơ Ảnh đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt, rõ ràng cô ấy nằm đó, nhưng lại khiến người ta có cảm giác chỉ một giây tiếp theo thôi, cô ấy sẽ biến mất.

Cố Diễn Trạch ngồi cạnh giường. Anh giơ tay lên rồi lại hạ xuống, mấy lần do dự như thế, cuối cùng, anh chạm vào mặt Sơ Ảnh. Giọng nói đầy bi thương của anh vang lên: “Vì có anh ở đây, nên em không muốn tỉnh lại phải không?”.

Anh đột ngột thu tay về, hành động giống như một đứa trẻ vừa phạm phải sai lầm.

“Em không thích anh chạm vào em, anh không chạm vào em nữa. Anh chỉ nhìn em thế này thôi, có được không?”

“Em tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại nhìn anh đi được không?”

Ánh mắt anh bỗng ngây ngẩn, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, anh vừa sợ quấy rầy cô, vừa sợ cô không nghe thấy.

“Anh đào ở Xuyên Nhiên nở hoa rồi. Em thích ngắm hoa anh đào nhất mà! Gió thổi nhẹ là có thể nhìn thấy cơn mưa hoa. Chúng ta cùng đến xem được không? Trước kia em nói, mơ ước của em là được tới Lệ Giang, được thưởng thức nhịp sống êm đềm ở đó, được ngắm nhìn những đàn cá bơi lội trong những khe suối trong suốt ở Lệ Giang. Anh còn chưa cùng em đi ngắm hoa anh đào, chưa cùng em đến Lệ Giang...”

Là lỗi của anh. Biết em sợ một mình trong bóng tối mà vẫn bỏ mặc em. Em không biết khi nghe em gọi tên người đó, anh đã tuyệt vọng cỡ nào đâu. Anh sợ, thật sự rất sợ đó mới là người trong lòng em, sợ em có liên quan tới cái chết của anh ấy. Anh thậm chí không dám mở chiếc hộp kia ra, lần đầu tiên trong đời ông thấy mình hèn nhát đến thế. Mọi người đều nói anh cố chấp, nhưng lúc này, anh hận sự cố chấp của mình...

Anh ích kỉ lắm phải không? Anh muốn giữ chặt em bên mình mãi mãi. Thế nhưng anh lại sợ nhìn thấy gương mặt em lúc giật mình tỉnh dậy sau cơn ác mộng, thế nên anh lựa chọn chạy trốn. Anh nghĩ, cứ để mọi chuyện như vậy đi, cho dù em ghét anh, không cho anh chạm vào em, nhưng chỉ cần em ở bên anh là tốt rồi. Anh chỉ cần em. Những thứ khác anh đều không cần.”

Cố Diễn Trạch nắm chặt tay Sơ Ảnh, nước mắt anh không ngừng rơi: “Mở mắt ra đi! Nhìn anh! Anh xin em!”.

“Chỉ cần em tỉnh lại, anh sẵn sàng...” Cố Diễn Trạch cúi đầu: “Anh có thể để em được tự do...”.

Cõi lòng như bị xé rách, đau đớn đến nỗi không thể chịu nổi. Anh sẽ để cô được tự do, anh sẽ buông tay...

Đây là người con gái khiến anh lần đầu tiên biết thế nào là rung động, là món quà đẹp đẽ nhất mà cuộc đời ban tặng cho anh, vậy mà hiện tại, anh đang cầm tay cô và nói: Anh sẽ để em được tự do.

Lần đầu tiên nghe thấy cô gọi tên Tường Phương Vũ giữa đêm tối, anh tưởng chừng như bầu trời sụp xuống. Lúc ấy, anh đã mơ hồ đoán ra được điều gì, nhưng anh quyết định làm ngơ, quyết định tự lừa dối bản thân. Anh không về nhà, không muốn thấy ánh mắt phòng bị của cô. Anh không dám, anh sợ hãi. Sự thật tàn nhẫn ấy có thể sẽ khiến cô rời khỏi anh, vì vậy, anh thà rằng không biết.

Bao nhiêu lần thất thường, bao nhiêu lần mất kiểm chế, đều là vì anh không muốn buông tay cô, không muốn rời xa cô.

Nhưng bây giờ, chỉ cần cô tỉnh lại, chỉ cần cô sống vui vẻ, anh sẵn sàng buông tay, anh sẵn sàng làm mọi việc để đổi lấy nụ cười của cô.

Nước mắt không ngừng rơi xuống bàn tay Sơ Ảnh, khiến cô tỉnh giấc.

cô hoảng loạn nhìn người đàn ông trước mặt, rồi nhìn khắp phòng bệnh trắng toát. Mình còn sống ư?

cô dòi ánh mắt lên tường: “Vì sao cứu em? Để em chết đi không phải tốt hơn sao?”.

Đôi mắt Cố Diễn Trạch ngập tràn vẻ hạnh phúc.

“không tốt, đương nhiên không tốt...” Sao em lại ích kỉ như thế, không nói một lời đã định rời xa anh mãi mãi?

Sơ Ảnh quay đầu lại nhìn anh: “Thực ra anh cũng không muốn nhìn thấy em! Anh...” cô ngừng lại: “Anh hận em phải không?”.

Cố Diễn Trạch đứng bật dậy, anh có cảm giác vừa được nghe câu chuyện nực cười nhất thế gian.

“Đúng, anh hận em! Anh vô cùng hận em! Vì sao em lại ích kỉ như thế? Vì sao dùng cách này để giải tỏa sự bất mãn của bản thân? Em muốn anh phải hối hận cả đời này ư?”

Anh hận, hận bản thân vì sao lại rung động trước người con gái này, vì sao lại cố tình tiếp cận cô, vì sao lại yêu cô?

Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn anh, rốt cuộc ngày này đã tới.

“Nếu đã như vậy, chúng ta ly...”

“Hóa ra chúng ta đều nghĩ giống nhau! Nếu đã căm hận đối phương như thế, vậy thì cứ tiếp tục giày vò nhau đi!” Cố Diễn Trạch chợt cảm thấy mình thật nực cười, anh không thể chịu đựng được việc cô nói ra hai chữ ấy, thế nên anh ngắt lời cô. Anh cũng ân hận rồi. Sau khi cô tỉnh lại, anh lại luyến tiếc cô, không nỡ rời xa cô.

“Bù Sơ Ảnh, em tốt nhất không được nghĩ đến cái chết. Nếu em dám, anh sẽ phá hủy tất cả những thứ có dính líu đến em. Người thân của em, bạn bè của em, thậm chí cả cái bệnh viện này... Anh nói được là làm được! Em cứ thử mà xem.”

Nước mắt nhòa đi. Vì sao ngay cả cái chết cô cũng không được lựa chọn?

Lát sau, Cố Diễn Trạch bung một bát cháo vào: “Ăn đi!”.

“Em không đói...”

Anh nhìn cô chằm chằm, sau đó cầm điện thoại lên gọi cho ai đó: “Thư kí Ngô phải không? Tôi phát hiện bệnh viện Nghê Giai...”.

Sơ Ảnh tròn mắt nhìn anh, vội vàng nói: “Em ăn, em ăn! Anh tắt điện thoại đi!”.

Cố Diễn Trạch cẩn thận xúc từng thìa cháo đưa đến bên miệng cô.

Tình yêu của anh dành cho cô nhiều đến mức nào, nỗi sợ hãi mất đi cô lớn đến đâu, chỉ mình anh mới hiểu. Gặp được cô, cả đời này, anh đã không thể nào thoát ra được nữa.

Mạc Khả này giờ vẫn đứng quan sát, đột nhiên cô hiểu ra, bản hợp đồng này nào có đáng gì. Lúc phải đưa ra lựa chọn giữ tính mạng và tiền của, thì bản hợp đồng này chẳng qua chỉ là một tờ giấy. Có điều, cô hoàn toàn không ngờ, Cố Diễn Trạch lại yêu Bùi Sơ Ảnh đến thế. cô luôn nghĩ, Cố Diễn Trạch đối xử với La Vân đã là tốt nhất rồi, bây giờ cô mới biết hóa ra chỉ là vỏ bọc bên ngoài. Trong lòng anh chỉ có duy nhất Bùi Sơ Ảnh, hơn nữa, anh yêu người con gái này đến cực hạn.

Anh giữ khoảng cách với cô, chỉ vì không muốn đánh mất cô.

Mạc Khả nhìn bàn tay vẫn còn run rẩy của Cố Diễn Trạch, chợt thấy mắt mình cay cay.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Cố Diễn Trạch ngồi trong quán café. Đây là lần thứ hai anh gặp có gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng này.

“Tô, lại làm phiền lần nữa rồi”.

Tô Thiên Linh bùng tách cà phê lên, : “Anh Cố, có việc gì mời anh thẳng. Em nghĩ cả anh và em đều muốn lãng phí thời gian với nhau”.

Cố Diễn Trạch mỉm cười lấy lệ: “Tô quả nhiên là người thẳng thắn”.

“À, em quên mất. Người làm ăn lúc nào cũng tuân theo trình tự nhất định, com no rượu say rồi mới đến mục đích chính”.

“Xem ra Tô có chút định kiến với tôi?”.

“phải là có chút”. Tô Thiên Linh thở dài: “Mà là rất nhiều”.

“Vậy à? Xin hỏi tôi làm gì mất lòng ? Tôi rất xin lỗi”.

Tô Thiên Linh chợt cảm thấy phiền phức, muốn tiếp tục vấn đề này nữa: “Vào việc chính ! Biết gì em, hết”.

Cố Diễn Trạch có phần do dự. Nhưng nếu cứ trốn tránh e rằng, quan hệ giữa anh và Sơ Ảnh càng thêm bế tắc.

“Vi sao lần trước lại dối tôi?”.

“Sao cơ?”.

“phải bạn của Tường Phương Vũ”. Ngữ điệu của anh rất kiên định.

Tô Thiên Linh hơi giật mình. Suy cho cùng, mọi chuyện đều phải đối mặt, nếu Cố Diễn Trạch tìm tới chứng tỏ anh ta biết được nhiều thứ.

“Anh biết rồi?”.

Cố Diễn Trạch trầm mặc.

“Anh hy vọng lúc đó em cho anh biết mọi chuyện ư?”. Tô Thiên Linh hỏi lại.

Đúng vậy, nếu năm xưa biết , biết được mối quan hệ giữa Tường Phương Vũ và Bùi Sơ Ảnh, liệu anh có nảy sinh tình cảm với nữa ? . Anh có bất cứ mơ tưởng nào đến .

“Ít nhất tại tôi có quyền được biết”. Cố Diễn Trạch .

Tô Thiên Linh thở dài: “Biết sao mà biết sao? Tất cả trở thành quá khứ rồi. Em chỉ có thể , Tường Phương Vũ vì Sơ Ảnh mà từ bỏ cả mạng sống. Còn anh, anh làm được gì cho ấy?”.

Cố Diễn Trạch nhớ tới lần đầu tiên nghe thấy Sơ Ảnh gọi tên Tường Phương Vũ. Lúc ấy, anh phần nộ đến cực điểm. Anh nghĩ tới khía cạnh cái chết của Tường Phương Vũ liên quan tới , mà anh sợ rằng, hai người họ là đôi. Anh sợ lựa chọn mình chỉ vì thân phận bạn thân của Tường Phương Vũ, sợ mình chỉ là vật thế thân.

Ý nghĩ ấy giày vò anh, đầy dọa anh.

Thế nhưng anh muốn hỏi , muốn làm mọi chuyện. Anh sợ đó là , sợ người mà phải anh, mà là Tường Phương Vũ.

tại, anh có thể xóa bỏ ý nghĩ nực cười ấy được rồi.

“Trong hộp đó... đựng cái gì?”.

“Anh muốn biết tự tìm hiểu . Em nghĩ, với anh, đó chỉ là việc còn con”.

Cố Diễn Trạch im lặng.

Tô Thiên Linh chợt phát ra, người đàn ông này có nhiều điểm như nghĩ.

“Chẳng lẽ anh dám mở nó? Anh sợ bên trong là nguyên nhân khiến Trương Phương Vũ mất mạng sống? Anh sợ chuyện này có liên quan tới Sơ Ảnh?”.

Cố Diễn Trạch ngược mắt lên, anh rút điều thuốc nhưng rất lâu châm lửa. Cuối cùng, anh lại buông xuống.

Tô Thiên Linh đứng, anh sợ điều đó.

Nếu cái chết của Trương Phương Vũ có liên quan tới vợ mình, vậy anh phải đối mặt với ấy thế nào đây? Thà rằng biết, hai người còn có thể tiếp tục ở bên nhau.

Tô Thiên Linh đứng dậy: “Em nghĩ em đoán đúng rồi. Anh Cố, em quan tâm những tin tức báo chí viết về anh là đúng hay sai, em chỉ muốn điều, Trương Phương Vũ có thể làm mọi việc vì Sơ Ảnh, anh có thể? Nếu làm được, trong chiếc hộp kia có cái gì đâu quan trọng. Nhưng mấu chốt là anh phải kiên định, mặc dù Trương Phương Vũ qua đời là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng nếu phải vì Sơ Ảnh tuyệt đối có tai nạn đó”. xong, Tô Thiên Linh liền rời khỏi.

“Đợi !”.

“...”.

“Đừng với ấy chúng ta gặp nhau”.

Nếu đủ kiên định...

Cố Diễn Trạch nhìn chiếc hộp bàn. Anh cầm chìa khóa vào ổ, xoay chút, nắp hộp bật lên.

Bên trong chỉ có phong thư và bức tranh.

Chữ viết thư là của Trương Phương Vũ.

Cố Diễn Trạch cảm bức tranh ố vàng lên, mở ra xem. Trong tranh là chàng trai lao về phía trước để cướp bóng trong trận bóng rổ. Dù bị thương nhưng chàng trai vẫn cười toét miệng, gương mặt cậu ta toát lên sức sống tràn trề và cả kiêu ngạo.

Tranh vẽ rất giống, chỉ cần nhìn thoáng qua, Cố Diễn Trạch cũng nhận ra chàng trai ấy là mình.

Anh mở phong thư ra, đó là bí mật giấu kín nơi đáy lòng của thiếu nữ.

Năm mười bảy tuổi, Bùi Sơ Ảnh đến Xuyên Nhiên tham dự kì thi đại học. Môn thi cuối cùng là khẩu ngữ tiếng Anh. Hôm đó trời nắng gay gắt.

Sơ Ảnh vào cửa hàng mua chai nước ngọt, lúc ra, đám bạn kéo tay rủ xem bóng rổ.

“có hứng”. Sơ Ảnh từ chối.

“! Nghe trận bóng này của các anh khóa trước, lần này họ về Xuyên Nhiên hợp lớp bên rủ nhau thi đấu. Bên thua phải cho tất cả những người đến xem mỗi người đồng. Cậu nhất định hối hận!”.

Sơ Ảnh còn định gì nhưng bị bạn học kéo .

Đứng ngoài sân bóng rổ, hiểu môn thể thao này có gì thú vị mà những nữ sinh kia lại tỏ ra phấn khích đến thế. Suy nghĩ duy nhất của chính là nam sinh đại học quả nhiên khác đám con trai cấp ba trời vực, có vẻ trưởng thành và đàn ông hơn.

Hai đội bóng có thực lực tương đương nhau, mấy lần tỉ số đều duy trì ở mức ngang bằng. Người xem càng lúc càng hưng phấn.

Sơ Ảnh lại bị bạn học kéo vào trong, mấy người đứng xung quanh cầu kính mắng: “Chen cái gì mà chen...”, khiến vừa xấu hổ vừa buồn bực. muốn xem nhưng lúc này chen ra liệu có bị mắng nữa ?

Nghĩ vậy, Sơ Ảnh đành cố nán lại thêm chút nữa, có lẽ trận đấu cũng sắp kết thúc.

Thế nhưng, gần cuối trận đấu, có nam sinh nhảy lên tranh bóng hình như bị ai đó đụng phải, ngã lăn ra đất.

Mọi người ò lên. Chàng trai nằm im mấy giây rồi lập tức đứng dậy: “sao, tiếp tục!”.

Chẳng hiểu sao, Sơ Ảnh cảm thấy tim mình lúc đó giật thót. đề ý lúc ngã xuống, anh ta ôm lấy cổ chân phải, trán ướt đầm mồ hôi nhưng anh ta vẫn tươi cười.

Sơ Ảnh nhìn lên bảng điểm, đội của nam sinh đó kém điểm. Nhưng anh hề lo lắng, vẫn bình thản chạy, tranh bóng, ném bóng vào rổ và ghi điểm. Đúng lúc này, trọng tài thông báo hết giờ. cũng vô thức vỗ tay cùng mọi người. Bước của nam sinh kia có phần khó khăn, Sơ Ảnh nhìn thấy tất của anh bị nhuộm máu đỏ, vậy mà anh vẫn cười rất rạng rỡ.

ràng chỉ là trận bóng rổ giao hữu, nhưng anh lại chơi bằng thái độ cực kì nghiêm túc, mỗi giây mỗi phút đều tận lực hoàn thành nhiệm vụ, dù thắng nhưng anh vẫn chưa thực hài lòng. Đây là biểu của người bao giờ chịu từ bỏ, bao giờ chịu khuất phục.

Trận bóng rổ này khiến mọi người hưng phấn đến nỗi quên cả vụ cá cược. Đám đông ủa nhau chạy theo đội thắng cuộc, Sơ Ảnh bị đoàn người chen lấn. Đầu óc lúc này chẳng suy nghĩ được điều gì, chỉ còn hình ảnh người con trai ấy nhảy lên tranh bóng, răng cú ngã rất đau, răng chân anh chảy rất nhiều máu.

Lúc ấy, Sơ Ảnh hề biết cú ghi điểm ngoạn mục cuối cùng của anh gọi là “tuyệt sát”, anh chẳng những “tuyệt sát” trận đấu, mà còn “tuyệt sát” cả nữa.

Sơ Ảnh lấy lại tinh thần sẵn chỉ còn lại vài người. Nghe loáng thoáng mọi người nam sinh đó được đưa đến phòng y tế, vô thức tới đó. Nhưng đến nơi, chỗ chỉ nghe thấy tiếng y tá phần nộ : “Tụi trẻ bây giờ làm sao thế? Cả đám con đuổi theo đến tận đây dọa cho bệnh nhân chạy mất dép...”.

Sơ Ảnh chợt dạ đồ bùng mạt. Đó là lần đầu tiên hành động cách cảm tính như vậy.

Về sau, thỉnh thoảng lại tới trường cấp ba Xuyên Nhiên, nhưng còn thấy người con trai ấy nữa. đành phải tin rằng, đó là lần đầu tiên và cũng lần cuối cùng mình được gặp anh.

thời gian sau, nghe tin anh quay về Mỹ học tiếp, Sơ Ảnh rốt cuộc cũng hiểu thế nào là “đời người chỉ như lần gặp gỡ”.

Gặp gỡ quá muộn, lòng chịu yên.

Rồi ngày, Sơ Ảnh vô tình đọc được đâu đó, định nghĩa về mối tình đầu, chính là người đầu tiên mình thích. nhận được mà bật khóc. Dựa vào trí nhớ, vẽ bức tranh. Thế rồi phát ra, trong lòng mình, hình ảnh người con trai ấy càng ngày càng nét.

thích người con trai quật cường và bao giờ chấp nhận thua cuộc.

Anh chính là người như thế.

Tình , chính là vào thời điểm chính xác nhất, ta gặp được người thích hợp nhất.

...

Cố Diễn Trạch lật bức tranh lại, mặt sau có ghi vài dòng.

Em anh, vào thời điểm mà ngay cả bản thân em cũng dám tin.

Em anh, từ cái lúc anh còn chưa biết đến tồn tại của em.

Em vẫn anh, cho dù biết rằng anh mãi mãi có cơ hội để em.

Nếu ông trời có thể cho em cơ hội gặp lại anh, em sẵn sàng nắm tay anh đến bạc đầu...

Rốt cuộc, anh cũng hiểu vì sao lại xem Nàng tiên cá cách nghiêm túc như thế. Nàng tiên cá hoàng tử, nhưng hoàng tử hề biết nàng mới là người năm xưa.

Anh biết anh, nhưng biết tình ấy như thế nào.

Anh biết anh, nhưng biết lại sớm như vậy.

Anh biết anh, nhưng biết rằng từng tuyệt vọng về tình ấy.

...

Cố Diễn Trạch lặng người. Giờ anh hiểu vì sao Trương Phương Vũ lại tuyệt vọng đến thế.

Trách nhiệm lớn nhất cuộc đời tôi chính là đem lại hạnh phúc cho người tôi.

Tôi làm mọi thứ để người tôi được hạnh phúc, cho dù hạnh phúc của ấy phải là tôi.

...

“Nếu sau này chúng ta cùng thích sao?”

“Đương nhiên mình nhường cậu rồi!”

...

Bất cứ thứ gì anh ấy cũng sẵn sàng nhường cho anh, thậm chí là người quan trọng nhất đối với anh ấy.

...

Nếu tôi, tôi đối xử với ấy tốt, để ấy phải chịu bất kì tổn thương nào, gánh chịu toàn bộ đau khổ của ấy.

...

Cố Diễn Trạch cuối cùng cũng hiểu câu mà Sơ Ảnh hay thốt lên giữa cơn mơ: Nếu đây là những gì em muốn, vậy anh tác thành cho em.

Tường Phương Vũ thực ra hề có ý định tự sát. Lúc ấy, sau khi uống say, Tường Phương Vũ kích động, muốn đích thân sang Mỹ cho Cố Diễn Trạch biết về Bùi Sơ Ảnh. Nơi xảy ra vụ tai nạn chính là con đường dẫn ra sân bay.

Anh luôn cho rằng Sơ Ảnh làm gì đó khiến Tường Phương Vũ thể chịu được. Hóa ra, nguyên nhân khiến Tường Phương Vũ rời khỏi thế gian này chính là cả hai người họ.

Anh cũng biết rằng, từ rất lâu rồi, vẫn luôn đứng ở đó, chỉ chờ anh quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Tô Thiên Linh ngồi bên giường bệnh giờ, nhìn Bùi Sơ Ảnh, trong lòng không khỏi thở dài. Hai con người này rốt cuộc là si tình đến mức nào?

Báo chí mấy ngày qua cũng đưa tin Sơ Ảnh nhập viện nhưng rất nhanh đã bị Cố Diễn Trạch thu dọn.

“đã khỏe hơn chưa?”. Tô Thiên Linh hỏi.

“Sao cậu tới đây?”. Sơ Ảnh vui vẻ nói, nụ cười yếu ớt vẫn không hề giảm đi sự quyến rũ.

Tô Thiên Linh trầm mặc nhìn cổ tay trái của cô: “Sao phải làm thế? Nếu thật sự anh ta làm chuyện gì, cậu cứ đến tìm anh ta, cho anh ta vài nhát dao là xong”.

Sơ Ảnh cười: “Kéo rèm cửa sổ ra hộ tống thôi. Lâu lắm rồi không được nhìn ánh mặt trời”.

Tô Thiên Linh đứng dậy ra kéo rèm cửa, nắng mùa xuân ấm áp ủa vào căn phòng.

“Dù thế nào cũng không nên làm chuyện dại dột như thế”.

Sơ Ảnh cúi đầu: “Thực ra tớ không nghĩ nhiều lắm, chỉ cầm con dao nhỏ, cứa vào mạch máu. Có lẽ như thế mọi thứ sẽ kết thúc”.

“Cậu làm thế là ích kỉ. Cho dù Cố Diễn Trạch làm chuyện gì có lỗi với cậu, cậu cũng không được như thế. Cậu nghĩ chết đơn giản như vậy sao? Cậu chết rồi thì tất cả sẽ chấm dứt được chắc? nói cho cậu biết, Tường Phương Vũ nhất định sẽ hận cậu”. Đây là lần đầu tiên Tô Thiên Linh nhắc tới người con trai ấy kể từ sau vụ tai nạn.

Sơ Ảnh nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Ừ, lúc đó nghĩ thế. Giờ thì tớ hối hận rồi. Cậu xem, tớ vẫn sợ chết lắm”.

“Đáng đời! Đau cũng chịu rồi, giờ còn hối hận!”.

Nhìn Tô Thiên Linh lúc này, Sơ Ảnh lại có cảm giác quen thuộc như hồi học cấp hai, khi mà giữa hai người không có Tường Phương Vũ, không có tình yêu, chỉ có tình bạn chân thành. Cảm giác này khiến cõi lòng cô trở nên ảm áp.

“Tớ biết sai rồi!”.

Tô Thiên Linh thở dài: “Đáng lẽ, hai người sẽ không đi đến nông nổi như ngày hôm nay”.

“Sao?”.

“Vì sao không chịu nói rõ ràng rồi để anh ta quyết định? Hoặc là cậu tự phán quyết anh ta là được?”.

“Cậu biết hai người họ thân thiết đến mức nào không? Như một cặp anh em song sinh...”.

“Chúng ta thì sao? Chẳng phải chúng ta cũng từng rất thân ư? Kết quả thì sao?”. Tô Thiên Linh khuyên cô: “Lúc có thể nắm giữ hạnh phúc thì phải nhanh tay nắm lấy, không được phép trừng mắt nhìn nó bỏ đi”.

“Nhưng... nếu anh ấy biết...”. Sơ Ảnh cắn môi.

“thì cứ để anh ta lựa chọn!”.

Sơ Ảnh không nói gì nữa. cô sợ Cố Diễn Trạch biết sự thật, đồng thời cũng sợ phải đối mặt với anh. Những tâm tư thuở thiếu nữ đã được cô giấu kín dưới đáy lòng, hiện giờ chúng này mằm, sinh trưởng, còn cô đã không biết tự hài lòng nữa rồi.

Hàng Vĩnh Tịch đến, gật đầu chào Tô Thiên Linh, sau đó nhìn Bùi Sơ Ảnh: “Hôm nay khá hơn không?”.

“Đỡ hơn nhiều rồi. Em có thể ra viện được chưa?”.

“Còn phải xem xét tình hình của em đã. Anh sang phòng khác kiểm tra đây”.

Sơ Ảnh ủ rũ, cô thật sự không muốn ở lại bệnh viện thêm một ngày nào nữa.

Tô Thiên Linh nhìn theo Hàng Vĩnh Tịch, hỏi Sơ Ảnh: “Anh chàng này rất quan tâm tới cậu nhỉ?”.

“Bạn bè mà”.

“Cậu không nhìn ra thì có”.

Sơ Ảnh thở dài: “thật sự không phải như cậu nghĩ. Tớ biết Hàng Vĩnh Tịch quan tâm tớ, nhưng tớ càng rõ đó không phải yêu”.

Tô Thiên Linh không thêm nói nữa: “Thôi được rồi, tớ về đây. Cậu nghĩ cho cẩn thận xem nên đối phó với ông xã cậu thế nào đi!”.

Sơ Ảnh ngạc nhiên: “Cậu thay đổi cái nhìn với anh ấy rồi à?”.

“Ai bảo! Tớ vẫn không ưa gì anh ta!”.

Cố Diễn Trạch ngồi đối diện với La Vân trong nhà hàng.

“Vợ anh... Chị ấy sao rồi?”. La Vân nắm chặt tay, cố gắng giữ mình bình tĩnh.

“không sao rồi”.

“Hôm đó, em không hề đẩy chị ấy. Anh phải tin em”. La Vân nôn nóng.

Cố Diễn Trạch nhàu mày. Anh căn bản không quan tâm có phải La Vân đẩy Sơ Ảnh hay không, càng không quan tâm nguyên nhân cô ngã xuống là gì, điều duy nhất anh quan tâm chỉ là: Người bị ngã là vợ của anh.

“Sau này, em có dự định gì chưa?”. Giọng nói của anh trở nên lạnh lùng.

La Vân ngậy người: “Sau này? Chẳng phải chúng ta vẫn như trước đây sao? Thỉnh thoảng ra ngoài ăn cơm, thỉnh thoảng đi mua sắm. Em sẽ không làm mất nhiều thời giờ của anh, cũng không làm ảnh hưởng tới vợ anh. Cứ như vậy có được không? Em không oán trách gì cả, em chỉ cần anh để em ở bên cạnh anh”.

Cố Diễn Trạch lắc đầu: “Tôi nghĩ, em hiểu lầm rồi. Chưa bao giờ tôi có ý định sẽ đi quá giới hạn với em. . .”.

“Nhưng anh rất tốt với em, giúp em nộp học phí, giúp anh trai em chữa bệnh. . .”.

“Tôi chỉ đơn giản muốn giúp em hoàn thành việc học tập mà thôi”.

“Nhưng anh thỉnh thoảng cùng em đi ăn, đưa em đi mua đồ. . .”.

“Đây là vì em thường mang canh bồi bổ đến cho tôi, tôi chỉ muốn cảm ơn”.

Anh không dám nói sự thật, vì sự thật kia quá sức chịu đựng đối với anh. Khi báo chí liên tục đưa tin anh là ngụy quân tử, là kẻ trắng hoa, anh không giải thích bởi vì anh cho rằng không cần thiết. Anh chỉ hy vọng vợ mình có thể nhìn thấy tất cả. . .

Có lẽ trên đời này không có ai như anh, khao khát được một lần bị vợ mình mắng chửi, cãi vã ầm lên. Nhưng cuối cùng anh chỉ nhận được sự thất vọng, cô không hề có bất cứ ý kiến gì. Vì thế, anh càng thêm phần nộ, càng thêm đau khổ.

La Vân vô tội, đúng. Nhưng anh không hề cảm thấy có lỗi với La Vân. Ít nhất anh đã giúp cô lo được học phí và viện phí của anh trai. Về phần tình cảm, anh không có nghĩa vụ phải bù đắp.

La Vân bật khóc: “Vì sao anh làm thế? Vì sao đối tốt với em như thế? Nếu không phải vậy, em sẽ không. . .”.

Cố Diễn Trạch lạnh lùng nói: “Em biết vì sao tôi lựa chọn em không?”.

...

Sau khi chia tay với La Vân, Cố Diễn Trạch một mình lái xe ra bờ sông. Nước sông cuộn cuộn về phía trước khiến anh đột nhiên cảm thấy bản thân quá đỗi nhỏ bé. Anh nhìn chiếc chìa khóa trong tay. Tưởng Phương Vũ nói, chỉ có chiếc chìa khóa này mới có thể mở được trái tim Sơ Ảnh. Nhưng hiện tại, nó đã đẩy cô ra xa anh.

Anh đã không dám mạo hiểm nữa rồi.

Anh bỗng nhận ra mình rất ích kỉ, vô cùng ích kỉ. Anh từng cho rằng tình bạn giữa mình và Tưởng Phương Vũ là bất diệt, nhưng anh đã nhầm, chẳng qua đó là vì chưa gặp phải thử thách mà thôi.

Rất nhiều lần anh tự hỏi, nếu năm xưa mình và Tưởng Phương Vũ cùng gặp được Bùi Sơ Ảnh thì sẽ thế nào? Thực lòng, anh không phải Tưởng Phương Vũ, thế nên sẽ không vĩ đại như anh ấy. Nếu thật sự cả hai cùng gặp được Bùi Sơ Ảnh, anh nhất định sẽ nói với Tưởng Phương Vũ: “Chúng ta cạnh tranh công bằng!”.

Anh sẽ không từ bỏ cô, càng không cần tới Tưởng Phương Vũ dùng cách thức này để tác thành.

Nếu phải lựa chọn giữa tình bạn với Tưởng Phương Vũ và tình yêu với Sơ Ảnh, anh sẽ lựa chọn tình yêu.

Hiện tại, Tưởng Phương Vũ đã vĩnh viễn rời xa, còn anh và cô vẫn phải tiếp tục sống.

Cố Diễn Trạch ném chiếc chìa khóa kia xuống dòng nước chảy xiết.

Coi như anh chưa từng biết câu chuyện cũ này, chưa từng biết cái bí mật đó.

Tất cả đều chưa từng xảy ra.

Mạc Khả cũng hỏi Cố Diễn Trạch về lý do chọn La Vân. cô tưởng anh sẽ không trả lời vấn đề này, nhưng không ngờ anh lại bình thản nhắc đến.

Lần đầu tiên nhìn thấy La Vân, cái cách cô ta cúi đầu khó xử khiến anh nhớ đến dáng vẻ Sơ Ảnh năm xưa khi cô luống cuống và phải anh.

Gương mặt hai người không giống nhau, nhưng lúc đó, ánh mắt an tĩnh của La Vân thật sự rất giống cô.

Anh đưa La Vân đi ăn, đi dạo phố, như quãng thời gian anh và Sơ Ảnh còn ở Xuyên Nhiên, chỉ có điều, tình cảm khi xưa anh không thể tìm được từ ai khác.

Nhưng anh thích cảm giác ấy, thích cái cảm giác được nhìn thấy vẻ hài lòng của đối phương.

Cố Diễn Trạch đột nhiên nhớ tới câu hỏi cuối cùng của La Vân: “Chị ấy không dùng nước hoa phải không?”.

Anh gật đầu.

La Vân cười và nói: “Anh thật tàn nhẫn. Anh đóng gói một giấc mộng hoa lệ, rồi dần dần mở nó ra, từng chút một...”.

Kì lạ là, lúc nhìn La Vân rời đi, anh chẳng hề cảm thấy đau lòng.

một chút cũng không.

Hóa ra, trái tim cũng biết lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Cố Diễn Trạch tự mình lái xe đến bệnh viện đón Sơ Ảnh.

Ánh mắt sợ sệt của cô khiến anh chột thất áp lực. Nhưng rồi anh nghĩ, chỉ cần cô còn ở bên cạnh thì chưa hết hy vọng, chưa hết hy vọng thì anh sẽ không bao giờ từ bỏ.

Trước khi đón cô, anh có gặp Hàng Vĩnh Tịch.

Hàng Vĩnh Tịch nói: “Sơ Ảnh là một cô gái tốt, anh rất may mắn đã cưới được cô ấy”.

“Tôi cũng nghĩ thế”.

Thấy dang vẻ tự tin của Cố Diễn Trạch, Hàng Vĩnh Tịch đột nhiên cười: “Lần đầu tiên gặp Sơ Ảnh, tôi đã biết đây là một cô gái có nhiều tâm sự. cô ấy xinh đẹp và bí ẩn, như một cái bẫy đầy cám dỗ, chỉ cần lỡ sa chân vào là không thể đứng dậy nổi”.

Cố Diễn Trạch nhướn mày: “Anh đã rơi vào chưa?”.

Hàng Vĩnh Tịch ngẫm nghĩ một lát, nhưng không tìm được câu trả lời, bèn nói: “Anh đã rơi vào cái bẫy đó rồi thì hãy mang lại hạnh phúc cho cô ấy”.

“Đó là mục tiêu của tôi từ lần đầu tiên nhìn thấy Sơ Ảnh”.

...

“Hôm nay anh không đi làm à?”. Thấy Cố Diễn Trạch đi theo mình vào nhà, Sơ Ảnh hỏi.

“Hôm nay nghỉ”.

“Ừm”.

Hai người đã rất lâu rồi không ở bên nhau như vậy, chỉ đơn giản ngồi bên nhau đợi thời gian trôi.

“Anh thuê một bộ phim”. Cố Diễn Trạch chột lên tiếng, nói xong, anh bỏ đĩa vào đầu máy.

Bùi Sơ Ảnh không ngờ anh lại thuê bộ phim này, đây là bộ phim Yên Chi Khẩu, một trong các tác phẩm đầu tiên của diễn viên Trương Quốc Vinh.

Bùi Sơ Ảnh thật không hiểu được, vì sao anh lại quyết định chọn bộ phim này. Hai người yên lặng ngồi xem. Mãi đến khi kết thúc, Cố Diễn Trạch mới lên tiếng: “Quan điểm về giá trị khác nhau sẽ tạo nên những cuộc đời không giống nhau”.

Sơ Ảnh nhìn anh: “Chỉ là vấn đề quan điểm về giá trị thôi ư? Như Hoa thích anh ta như vậy nhưng anh ta lại phụ bạc cô ấy”.

“Thế nào mới là không phụ bạc? Cũng làm theo cô ấy, uống thuốc phiện tự tử hay sao? Để trở thành câu chuyện tình yêu lưu truyền hậu thế ư?”.

“Nhưng còn tốt hơn là để Như Hoa nhìn thấy anh ta hiện tại. Tuyệt vọng như thế thà lúc đầu không đến tìm anh ta còn hơn”.

“Vì sao tuyệt vọng? Chẳng lẽ vì bị người khác phản đối mà tìm đến cái chết? Tự sát để kháng nghị? Nếu hai người họ cùng nhau nỗ lực, biết đâu sẽ trở thành một đôi vợ chồng hạnh phúc”.

Nghe hai chữ “tự sát”, Sơ Ảnh run lên, không nói gì thêm.

“Sơ Ảnh, chỉ là một bộ phim mà thôi”. Cố Diễn Trạch trấn an cô, “Quan điểm của mỗi người về tình yêu là khác nhau thế nên họ mới có những lựa chọn không giống nhau”.

cô cứ cảm thấy anh còn điều gì muốn nói, nhưng đợi mãi không thấy anh mở miệng.

Cố Diễn Trạch im lặng hồi lâu, rồi cuộc hỏi: “Trong phòng em có một cái hộp, đựng gì thế?”.

“không có gì cả”.

“Thế ư?”. Cố Diễn Trạch làm bộ không tin: “Sao em giấu kĩ thế?”.

“Anh không thấy trong phim hay có mấy cái hộp cất giữ sách quý dạy cách trường sinh bất lão à? Thực ra bên trong chẳng có gì hết. Chỉ là một trò bịp bợm để thu hút người xem mà thôi”.

Cố Diễn Trạch cười: “Phim làm thế để thu hút người xem, còn em muốn thu hút ai?”.

Sơ Ảnh mím môi không nói. Quả nhiên không thể đối đáp được với người này. Đột nhiên cô nghĩ, hiện giờ quan hệ giữa họ rốt cuộc là thế nào?

Anh không nói, cô cũng không rõ.

Cố Diễn Trạch bật cười thích thú, anh nghiêng đầu nhìn cô: “Anh nhớ ra một người bạn của anh từng nói, nếu một ngày yêu một cô gái, anh ấy nhất định sẽ làm mọi chuyện để cô ấy được hạnh phúc”.

Sơ Ảnh chợt cảm thấy tóc gáy như dựng cả lên: “Anh ấy là ai?”.

“nói em cũng không biết”. Cố Diễn Trạch ngừng một chút: “Mấy năm trước anh ấy đã qua đời trong một vụ tai nạn xe”.

Anh làm như không nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô, nói tiếp: “Người như anh ấy rất ít phải không? cô gái được anh ấy yêu nhất định là người may mắn. Anh ấy sẽ không bao giờ oán giận, mà chỉ chúc phúc cho cô gái đó. Vậy nên, anh nghĩ, cô gái đó nhất định phải sống hạnh phúc”.

Sơ Ảnh không muốn nghe tiếp: “Em đi tắm đây”.

Cố Diễn Trạch căng thẳng, vội vàng đi theo cô. Dường như sau lần đó, trong lòng anh hình thành nỗi ám ảnh với phòng tắm.

Sơ Ảnh có thể cảm nhận được sự khác lạ của anh: “Em đảm bảo, em sẽ ra nhanh thôi”.

Cố Diễn Trạch ngây người.

Sơ Ảnh đi ra thì Cố Diễn Trạch cũng đã tắm xong, tóc anh ướt nhèm bù xù như con nhím khiến cô buồn cười.

Cố Diễn Trạch nói: “Em mới ra viện, nên ngủ sớm đi”.

Thấy anh nói xong vẫn đứng yên, Sơ Ảnh nhui mày. cô đi vào phòng ngủ thì phát hiện anh cũng đi theo: “Anh vào làm gì?”.

Anh hơi sững người một lát nhưng không hề tức giận: “Em là vợ anh, anh là chồng em, anh vào phòng ngủ có gì bất thường à?”.

Sơ Ảnh không biết anh có tình hay thật sự nghĩ vậy. Rất nhanh, cô nhận ra anh có khả năng diễn xuất thiên bẩm, ngay cả vẻ mặt vô tội cũng rất giống.

Cố Diễn Trạch ôm cô, cô giãy giụa một chút, anh liền cảnh cáo: “Nằm im, nếu không anh không nói trước được sẽ xảy ra chuyện gì đâu đấy”.

Thế là Sơ Ảnh đành phải ngoan ngoãn nằm im. Đêm đó, cô ngủ rất ngon.

Sáng sớm mở mắt ra, cô phát hiện mình cuộn tròn trong lòng người đàn ông bên cạnh. Bình thường anh dậy khá sớm, không rõ hôm nay sao vẫn còn chưa tỉnh. Nhưng Sơ Ảnh không định gọi anh, cô cũng luyến tiếc không muốn rời khỏi anh.

Từ sau hôm đó, cô không còn gặp lại con ác mộng kia nữa. Cố Diễn Trạch đi làm đúng giờ về nhà, cô ở nhà chờ anh, cuộc sống của hai người quay lại quãng thời gian vừa mới kết hôn.

Yên ổn và ấm áp.

Mãi đến một ngày...

Sáng dậy, Cố Diễm Trạch đi làm thì Sơ Ảnh vẫn chưa tỉnh, chiều anh về tới nhà, phát hiện cô còn đang ngủ.

Anh lấy làm lạ.

“Tiểu Ảnh, dậy đi em”.

cô trở mình một cái, không buồn để ý tới anh.

“Ngốc, sáng rồi, dậy thôi!”. Thực ra trời đã sắp tối đen rồi. Anh sờ trán cô, không hề sốt.

Sơ Ảnh kéo chăn trùm lên đầu.

Cố Diễm Trạch đi tới lôi chăn ra khỏi người cô. Sơ Ảnh kéo lại, hai người giằng co một lúc.

“Sao anh không để cho người ta sống yên ổn thế?”. cô trách móc.

“Ai bảo em giả vờ ngủ”.

“Giả vờ đâu mà giả vờ. Anh đánh thức em đây chứ!”.

“Thế em còn không mau dậy đi”.

Sơ Ảnh phụng phịu nhìn anh: “Làm điểm tâm hay bữa trưa?”.

“Bữa tối!”.

Lúc cô nấu ăn, Cố Diễm Trạch đứng bên cạnh quan sát: “Nghe nói, phụ nữ vào bếp nhiều, da sẽ rất xấu. Sao da em vẫn đẹp như thế?”.

“Vì người ta mua đồ nấu nướng đều là hàng bình thường. Còn anh mua toàn đồ cao cấp, không hại đến da”.

“Giờ thì em đã biết có nhiều tiền cũng rất tốt rồi phải không?”.

“Ừm, giờ thì anh đã biết vì sao em chịu lấy anh rồi phải không?”.

“...”.

Ngồi ăn cơm, Cố Diễm Trạch kinh ngạc nhìn cô: “Em đói lắm à?”.

“Em ngủ từ sáng đến giờ, ba bữa gộp làm một. Như thế đã là tiết kiệm cơm nhà anh lắm rồi đấy”.

Cố Diễm Trạch há hốc mồm: “Hay là đi viện khám”.

Ăn mấy miếng, Sơ Ảnh mới vỡ lẽ: “Anh muốn làm gì?”.

Cố Diễm Trạch cúi đầu thì thầm bên tai cô hai câu khiến hai má cô đỏ ửng: “Anh tự tin mình có thể...”, cô ngậm miệng không nói tiếp.

Cố Diễm Trạch cười gian xảo: “Lần đầu tiên mua sổ xổ anh liền trúng thưởng!”.

Quả nhiên, mọi chuyện diễn ra như anh dự liệu.

Bác sĩ tươi cười nói với họ: “Chúc mừng anh chị chuẩn bị lên chức bố mẹ”.

Cố Diễm Trạch hí hửng nắm tay cô: “Anh đã bảo mà!”.

Sơ Ảnh gạt tay anh: “Em chưa từng nói muốn sinh con”.

Anh chợt ngồi xổm trước mặt cô, nói: “Con yêu, con có một người mẹ rất nhẫn tâm, vừa mới biết có con đã nói không cần con nữa! Sau này nếu có hận thì hận mẹ con...”.

“Em nói không cần con bao giờ?”.

“Thế thì tốt rồi. Chúng ta cần đứa con này!”. Cố Diễm Trạch đứng dậy kéo tay cô đi.

“...”.

Biết tin con dâu mang thai, La Hinh ngày nào cũng chạy qua nhà họ hai lần, nhìn Sơ Ảnh uống hết canh bồi bổ mới chịu về. Vợ chồng bà còn yêu cầu Cố Diễm Trạch và Sơ Ảnh chuyển về biệt thự, nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của Sơ Ảnh, Cố Diễm Trạch lại một lần nữa sấm vai kẻ xấu. Cuối cùng, họ vẫn ở căn hộ riêng.

Hôm nay, Cố Diễm Trạch vừa ngủ dậy liền nhìn thấy Sơ Ảnh mở to hai mắt nhìn trần nhà.

Anh cũng ngửa đầu nhìn lên: “Trần nhà nở hoa à?”.

Sơ Ảnh nhúm mày. Cố Diễm Trạch thấy vậy, đang định hỏi cô thấy khó chịu ở đâu thì đã nghe cô nói: “Em gặp ác mộng”.

Anh hốt hoảng ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi: “Ác mộng gì?”.

cô có vẻ hơi cáu kỉnh: “Thấy cả thế giới này toàn là trẻ con đang khóc”.

Cố Diễm Trạch thở phào một hơi: “Em yên tâm đi! Người phụ nữ từng sinh nhiều nhất trên thế giới cũng chỉ có mười lăm đứa con thôi. Dù thế nào cũng không sinh được đầy cả thế giới đâu”.

Sơ Ảnh mím môi nhìn chồng: “Đạo này anh lên mạng xem những gì thế? Máy thứ này hả?”.

“không. Anh thấy những trường hợp sinh nhiều con một lúc đều là thụ tinh ống nghiệm. Con chúng ta không...”.

Còn chưa nói hết, Cố Diễm Trạch đã bị Sơ Ảnh nhào vào đánh rồi cắn. Anh định đẩy cô ra nhưng lại sợ đụng phải bụng cô.

“Anh nói sai gì đâu?”.

cô tức giận nói: “không sai gì hết”.

“Thế sao em lại đánh anh?”.

“Ai nói em đánh anh? Đây là con anh đòi đánh! Em chỉ làm theo yêu cầu của nó mà thôi”.

“Em lừa ai chứ! Con mới được hai tháng, có nói được đâu!”.

“Đây là linh cảm của người mẹ”.

“Thế con có nói nhớ bố nó không?”.

“Con nói không hề nhớ bố”. Sơ Ảnh nằm xuống, cười khúc khích.

Cố Diễm Trạch ngồi dậy, bất đắc dĩ nói: “Thế em bảo con mau chóng ra đi, đừng độc chiếm mẹ nữa”.

“Anh có cái tư tưởng kì quái gì thế?”.

“Tư tưởng rất bình thường mà!”. Cố Diễm Trạch nghiêm túc nói.

Vừa biết có thai, Sơ Ảnh liền xin thôi việc ở bệnh viện. Mỗi ngày cô chỉ ở nhà xem phim, làm cơm, thỉnh thoảng sẽ lên mạng chat với Mây Bồng Bềnh Trôi. Nhưng cô cảm thấy có lẽ giờ hai người không còn duyên như trước nữa, thời gian online cùng lúc rất ít. Có điều, anh ta vẫn kiên nhẫn lắng nghe chuyện của cô, biết cô sống tốt, sẽ gửi đi một cái biểu tượng mặt cười.

Sơ Ảnh cảm thấy cuộc sống như hiện tại khiến cô vô cùng hài lòng.

Mấy ngày nay, Cố Diễm Trạch về nhà khá muộn, tinh thần uể oải, thậm chí cô còn nghĩ, để anh rửa bát là một tội lỗi.

“Đạo này bận lắm à?”.

“không”.

không mà về muộn như thế?!

Cố Diễm Trạch từ trong bếp đi ra, thấy Sơ Ảnh đang nằm nghiêng trên sofa, hai chân cũng co lên, anh cảm thấy dây thần kinh của mình căng ra. Sao trước giờ không phát hiện cô có thói quen này?

Ngồi không ra ngồi, nằm chẳng ra nằm.

“Mấy hôm nữa vợ chồng mình về Xuyên Nhiên một chuyến nhé!”.

Sơ Ảnh giảm âm lượng ti vi: “Làm gì?”.

“Biết em mang thai, bố mẹ bảo chúng ta về còn gì?”.

“Ừm”.

Lúc Cố Diễm Trạch bàn giao công việc, Mạc Khả thấy sếp mặt mày hớn hờ, cũng đoán được mọi chuyện đã êm đẹp. cô nhẹ cả lòng, tâm trạng sếp thoải mái thì cô mới dễ sống.

“Nghe nói sếp sắp được lên chức?”.

Cố Diễm Trạch nheo mắt: “Tôi chúc mừng tôi hả?”.

“không. Tôi đến lĩnh thưởng!”.

“Ồ, đề nghị không đến nổi. Tôi giao hạng mục ngoại ô cho cô rồi đấy, hàng ngày nhớ qua đó giám sát, nếu không họ lại cho rằng chúng ta không quan tâm tới họ. Tôi tin trước khi tôi về, cô nhất định sẽ hoàn thành”. nói xong, Cố Diễm Trạch hí ha hí hửng ra khỏi văn phòng.

Mạc Khả ngây như phỗng, chỉ còn biết oán thán ông sếp của mình thật tàn nhẫn.

Cố Diễm Trạch phát hiện ra Sơ Ảnh ngủ rất nhiều, đồng thời không hề có hiện tượng ốm nghén hay nôn mửa như trong ti vi hay nói.

Ở Xuyên Nhiên vài ngày mà cô đã béo ra trông thấy. Cố Diễm Trạch quan sát cô từ trên xuống dưới, cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Đây đều là công chăm sóc của Quách Tuệ.

“Sơ Ảnh, mình vào thành phố mua đồ đi”.

Ngày nào cũng ở nhà đến phát ngấy, vì thế, Sơ Ảnh không hề do dự, lập tức đi theo Cố Diễm Trạch. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ, anh lại đưa mình tới một nơi khác.

Sơ Ảnh lùi lại theo bản năng, Cố Diễm Trạch nắm lấy tay cô.

cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh, đột nhiên có dừng khí đi tiếp. Hai người đến trước mộ Trương Phương Vũ, Cố Diễm Trạch ngồi xuống, tươi cười nói với bức ảnh gắn trên tấm bia: “Chúng ta từng giao hẹn, ai có người yêu sẽ phải giới thiệu cho nhau biết. Giờ em đưa Sơ Ảnh đến gặp anh rồi đây, tuy rằng có hơi muộn một chút”.

Anh đứng dậy, nhìn cô và nói: “Đây là người bạn thân nhất của anh”.

không hề có hai chữ “đã từng”, bởi vì xưa nay vẫn vậy.

Sơ Ảnh lặng im nhìn anh. Cố Diễm Trạch nắm chặt tay cô, nhìn xuống chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của cô, hôn nhẹ lên đó.

cô tròn mắt nhìn anh quỳ gối trước mặt mình.

“Bùi Sơ Ảnh, em có bằng lòng ở bên Cố Diễm Trạch trọn đời không?”.

Sơ Ảnh nhú mày nhìn về mặt kiên định của anh, rồi lại nhìn về phía bức ảnh Trương Phương Vũ đang mỉm cười, cuối cùng cô mở miệng: “Em đồng ý”.

Cố Diễm Trạch đứng dậy, ôm cô vào lòng.

Vũ, anh có thấy không? Chúng em sẽ mãi mãi ở bên nhau, mãi mãi hạnh phúc, giống như điều anh mong muốn.

Tin ở em, em nhất định sẽ khiến cô ấy hạnh phúc.

Chúng ta sẽ đều hạnh phúc.

Cố Diễm Trạch và Sơ Ảnh cúi đầu trước mộ của Trương Phương Vũ ba lần.

Sau đó, anh nắm chặt tay cô.

Ánh mặt trời chiếu tới bóng lưng của đôi vợ chồng đang nắm chặt tay nhau bước đi, để lại trên mặt đất hai cái bóng dài kề sát không rời. Cố Diễm Trạch: người mà tôi có lỗi nhiều nhất

Hôm ấy, Cố Diễn Trạch ra ngoài uống rượu với mấy người bạn, Mạc Khả làm trợ lý cũng phải đi theo tiếp khách với sếp. Họ đều đã lần lượt bước chân vào nấm mồ hôn nhân, thế nhưng mỗi lần tụ tập đều nói về những chuyện trước hôn nhân, nào là các cô bạn gái cũ ra sao, trước khi kết hôn đã làm những chuyện gì...

Lần này, họ đổi một hình thức khác cho mới mẻ, người này hỏi, người kia trả lời thành thật, nếu không sẽ phải uống rượu.

Mạc Khả thấy cả đám người kia đều nói nhăng nói cuội, ba hoa khoác lác. Thế mà người duy nhất bị phạt rượu lại là giám đốc của cô. cô có thể đặt cược bằng việc lấy chồng của mình mà đảm bảo rằng, Cố Diễn Trạch nói đều là sự thật, nhưng không ai thêm tin anh.

Thực ra cũng không thể trách họ, nếu cô là họ, cô cũng không tin đâu.

Câu mà Cố Diễn Trạch bị hỏi là: “Ai là người mà anh có lỗi nhiều nhất?”.

Cố Diễn Trạch nói: “Con trai tôi”.

Thế là, anh bị đám người kia ép uống rượu.

Ai cũng biết Cố Diễn Trạch là một người bố tốt. Mỗi ngày xong việc ở công ty, anh liền về nhà chăm sóc con, thậm chí, hễ Sơ Ảnh tức giận dọa đánh con là anh đều đứng ra ngăn cản.

Việc này khiến Sơ Ảnh vô cùng buồn bực. Người ta bảo, bố và mẹ, một người sắm vai hiền, một người sắm vai ác. cô còn chưa suy nghĩ kĩ thì đã bị ông chồng quý hóa của mình đẩy cho vai ác.

Vì thế khi có người hỏi Cố Minh Thanh: “Con thích mẹ hay thích bố?”, thằng bé liền đáp: “Bố”.

Sơ Ảnh vô cùng bất mãn, đáng tiếc, kháng nghị vô hiệu.

Hôm nay, Cố Diễn Trạch vừa về tới nhà liền nghe thấy Sơ Ảnh mắng con: “Ngồi trong lớp học mà còn giật tóc bạn gái, con học ai thế hả?”.

Cố Minh Thanh nghe thấy tiếng mở cửa, biết mình sắp được cứu, bèn chạy ra phòng khách gọi to: “Bố!”.

“Có chuyện gì mà mắng con trai anh thế?”. Cố Diễn Trạch an ủi con trai.

“Hôm nay giáo viên chủ nhiệm nói nó trêu một bạn gái trong lớp đến phát khóc”.

“Ừm”. Cố Diễn Trạch gật đầu: “Minh Thanh không may, gặp phải bạn học thích mách lẻo”.

Bùi Sơ Ảnh: “...”.

Thấy bà xã mình tức giận đi vào phòng, đóng cửa huych một cái, Cố Diễn Trạch mới quay sang nhìn con trai: “Giáo viên báo về nhà thì con phải đi tìm giáo viên trút giận chứ? Sao lại về nhà trút giận lên mẹ con?”.

“Bố, nam tử hán đại trượng phu không nên nghe phụ nữ! Bố quá chiều mẹ rồi! không có khí phách đàn ông!”.

“Ừ, đúng là như thế! Lần sau bảo mẹ con mang roi ra đánh, bố đứng bên cạnh hỗ trợ!”.

Cố Minh Thanh vội nói: “Con đi xin lỗi mẹ!”.

“Con trai ngoan!”.

...

Cố Diễn Trạch nhìn theo con trai, anh biết đó là người mà anh có lỗi nhiều nhất. Năm đó, khi Sơ Ảnh sinh con, cơ thể cô rất yếu. Bác sĩ hỏi anh: “Nếu xảy ra tình huống nguy kịch thì bảo vệ mẹ hay con?”.

“Đương nhiên là mẹ!”. Anh đã gật lên với bác sĩ như thế.

Sau đó, nghe thấy tiếng kêu đau đớn của cô trong phòng sinh, anh đã nghĩ, nếu không có đứa con này, cô sẽ không phải chịu cực khổ như thế. Tại thời điểm phải đưa ra lựa chọn, anh đã không do dự mà từ bỏ con mình.

Vậy nên, sâu trong lòng, anh vẫn cảm thấy mình có lỗi với con trai nhiều nhất.

Anh sẽ không bao giờ đưa nó vào vị trí ưu tiên số một.

Anh sắm vai một ông bố hiền từ, chẳng qua là vì hổ thẹn.

...

Cố Diễn Trạch vào phòng ngủ, nằm bên cạnh vợ: “Sơ Ảnh...”.

“Ừm?”.

Anh không nói gì thêm, cúi xuống hôn cô.

Sơ Ảnh vẫn chưa hết choáng váng, cô nhìn anh đầy nghi hoặc: “Anh... Sao có quy luật như thế?”.

“Ừ”. Anh thành thật nói: “Đều ở kì an toàn của em”.

Mặt cô nóng ran, sao anh lại nhớ rõ hơn cả cô như thế?

“Vì sao? Anh không muốn cho Tiểu Thanh một đứa em à?”.

Cố Diễn Trạch lại hôn cô: “Vợ yêu, chúng ta phải hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, thực hiện kế hoạch hóa gia đình...”.

“Thế à...”.

Anh không nói gì thêm, cũng không cho cô mở miệng...

Thực ra, đây không phải là lí do. Anh chỉ không muốn trải qua cái cảm giác ngọt thờ kia lần nữa mà thôi.

Dù chỉ có 0,01% nguy hiểm, anh cũng không muốn cô phải nếm trải nữa. Anh có thể không cần con, nhưng không thể mất cô. Số phận đã định sẵn anh yêu em

Rất lâu, rất lâu về trước.

Cố Diễn Trạch vừa xuống sân bay liền nhìn quanh tìm kiếm, hồi lâu mới thấy Bạch Mặc Hoa xuất hiện, trên trán anh ta lấm tấm mồ hôi.

“Sao lại là cậu?”. Cố Diễn Trạch ngạc nhiên hỏi.

Bạch Mặc Hoa vừa thở phì phò vừa nói: “Phương Vũ đến nhà bà ngoại, nghe nói bà ngoại nó ốm”.

“Bao giờ?”.

“Sáng sớm nay, thế nên nó mới vội vàng gọi điện báo mình đến đón cậu”. Bạch Mặc Hoa phát ý nói: “Này cậu đừng có phân biệt đối xử thế được không?”.

Cố Diễn Trạch liếc anh ta một cái: “Tôi với cậu thân lắm hả?”.

Bạch Mặc Hoa bĩu môi, sớm biết đã chẳng chạy ra đây đón, một câu cảm ơn cũng không có.

“Mấy thằng bạn đang rù rụ tập, đi luôn nhé!”.

“OK!”. Cố Diễn Trạch đồng ý. Đảng nào cũng không có chuyện gì làm, lần này anh về chủ yếu là thăm Trương Phương Vũ, nhưng cậu ta lại có việc đột xuất.

Hai người đến nơi thì cả phòng đã chật ních. Mấy người vừa nhìn thấy Cố Diễn Trạch liền nói: “A Trạch về rồi à?”.

“Mới có mấy ngày mà đã nhớ tôi rồi cơ à?”. Cố Diễn Trạch uể oải tựa lưng vào sofa.

“Đương nhiên, cả đám có mỗi cậu là bỏ đi xa nhất! Lại đây, làm hai ly!”.

Cố Diễn Trạch xùy một tiếng, nhưng cũng không từ chối.

“Bọn tôi thiện cận, so với cậu sao được! Sau này ra ngoài khoe có thằng bạn là chuyên gia tài chính cũng thích”.

“Đây là vì bố các cậu tư tưởng tiến bộ! Nhìn tôi bị bức đến nước này mà còn cười được, không có nhân tính!”.

“Ấy đâu phải! Nhưng mà nói thực lòng, tiếng Anh của tôi bập bẹ thế này, ra nước ngoài làm gì cho mất mặt tổ quốc!”.

“Cũng đúng, có phải ai học tiếng Anh cũng giỏi như thằng Vũ đâu”.

“Tiếng Hán học chẳng đâu vào đâu mà phải học cả mấy cái chữ loằng ngoằng kia nữa”.

“Thế mới gọi là xúc tiến giao lưu văn hóa”.

...

Cố Diễn Trạch day trán, vừa xuống máy bay nên đầu óc còn hơi choáng váng, may mà vẫn nghe ra bọn họ nói cái gì.

“Ê Lạc Từ, tháng trước cậu sang Pháp thăm bạn gái phải không? Bao giờ đưa về ra mắt bạn bè đi. Cứ giấu nhem mãi”.

“Chưa có dịp đấy chứ! Giấu đâu mà giấu”.

“Đúng rồi A Trạch, cậu khai mau, có qua lại với cô em Mỹ nào không?”.

“Tôi không có sức hút như các cậu!”. Giọng điệu của anh vừa điềm nhiên vừa nghiêm túc, khiến cả đám người sùng sốt.

“Thế là thế nào? Tôi chưa thấy cậu cặp kè với em nào đâu nhé, chẳng lẽ như chúng nó đồn...”. Hoa Từ còn chưa nói hết đã bị người khác nhéo.

Chuyện này Cố Diễn Trạch không phải chưa từng thử. Hồi cấp ba, anh từng hẹn hò với một cô bạn, mục đích chỉ là vì muốn xóa tin đồn vớ vẩn giữa mình và Trương Phương Vũ. Vì vậy chẳng được bao lâu thì anh chủ động chia tay, cô bạn kia khóc đến long trời lở đất. Anh bắt đắc dĩ nói, khóc cũng vô dụng.

“Diễn Trạch chỉ là chưa gặp được cô gái phù hợp mà thôi”. Bạch Mặc Hoa chữa cháy.

Cố Diễn Trạch cũng không buồn mở miệng, anh biết thừa trong lòng họ nghĩ gì.

“Thế cậu thích con gái thế nào?”. Trần Lạc có vẻ rất tò mò.

Cố Diễn Trạch chống cằm làm bộ suy nghĩ cẩn thận: “Tóc phải dài dài, từ cái nhìn đầu tiên đã khiến tôi rung động”.

“Trong sáng thế cơ á?”.

Cố Diễn Trạch vớ đồng vỏ hoa quả trên bàn ném về phía người kia: “Im miệng”.

Tán gẫu thêm một lúc thì có người đề nghị đến sân vận động trường cấp ba Xuyên Nhiên chơi bóng rổ. Nơi này không xa lắm, cách một con đường là đến, thế là cả đám cùng hưng hởi tiến quân.

“A Trạch, cậu ở Mỹ chắc không có thời gian tập đâu nhỉ? Hôm nay phải trị cho cậu một trận mới được!”.

Cố Diễn Trạch nhếch miệng: “Các cậu không biết nơi chơi bóng rổ giỏi nhất là Mỹ à?”, anh vờn tay ra khỏi động một chút: “Chơi không thì chán lắm, cá cược đi!”.

“Cá cái gì?”.

“Đội thua phải phạt cho khán giả mỗi người một đồng!”.

“Cậu tính chơi xỏ nhau à! Hôm nay còn có học sinh ở nơi khác đến thi nữa, đông lắm đấy”.

“Chưa chơi đã sợ thua à?”.

“Ai nói!”.

Ngay từ đầu trận, Cố Diễn Trạch đã chơi rất tập trung. Mọi người tuy rằng nói là chơi cho vui nhưng một khi đã bắt đầu thì đều dốc toàn lực, chẳng ai coi đây là trò giải trí cả. Sau khi đã truyền bóng cho mấy đồng đội ghi bàn, Cố Diễn Trạch quyết định một mình đột phá. Hiệp đầu, hai đội đều ngang tài ngang sức. Nghỉ giữa hiệp, Bạch Mặc Hoa vỗ vai Cố Diễn Trạch: “Ê, cậu nhìn xem, hôm nay bao nhiêu em xinh đến”.

Cố Diễn Trạch không buồn ngẩng đầu liền nói: “Từ bao giờ cậu lại có hứng thú với các em nhỏ này thế?”.

Bạch Mặc Hoa lườm anh một cái: “Này biết đâu vợ tương lai của cậu đứng lẫn trong đám đông kia ý chứ”.

Cố Diễn Trạch đang uống nước, nghe vậy liền sặc sụa. Sau đó anh quay ra nhìn xung quanh một lượt.

“Nhìn gì?”. Bạch Mặc Hoa hỏi.

“Nhìn xem vợ tôi đâu?”.

“...”.

Hiệp sau tình hình cũng không mấy khả quan. Cố Diễn Trạch bắt đầu lo lắng, liên tục tranh bóng, không ngờ lúc ấy đội bạn cũng có người nhảy lên, hai người đụng phải nhau, Cố Diễn Trạch ngã lún ra đất. Anh rất đau, tay nắm chặt cổ chân, lát sau mới gượng dậy chạy tiếp. Lúc đó, suy nghĩ đầu tiên của anh là: sẽ quyền góp một khoản tiền cho nhà trường cải thiện lại sân bóng.

Cố Diễn Trạch tiếp tục chơi, không phải anh quá coi trọng thắng thua, chẳng qua anh là người làm gì cũng làm tới cùng, không bao giờ bỏ dở giữa chừng. Mãi đến khi ném quả quyết định vào rổ ở phút chót, anh mới thấy cả người cạn kiệt sức lực. Thế nhưng lúc ấy, tâm trạng rất tốt, quên hết cả đau nhức.

Bạch Mặc Hoa vội vàng chạy tới: “đi phòng y tế”.

cô y tá lớn tuổi tươi cười với Cố Diễn Trạch rồi kiểm tra vết thương cho anh.

“Chẳng qua chỉ là một trận bóng rổ thôi, đến nỗi phải thế này không?”. Bạch Mặc Hoa trách móc.

Cố Diễn Trạch thở dài: “Còn không phải vì muốn làm bà xã tương lai của tôi cảm động hay sao?”.

Y tá bật cười. Bạch Mặc Hoa tức giận không nói.

Lúc này ngoài cửa phòng y tế bỗng nhiên ồn ào.

“Cố Diễn Trạch, anh thật cừ!”.

Bạch Mặc Hoa và Cố Diễn Trạch nhìn nhau, vội vàng chuồn ra ngoài theo lối cửa sau.

“Đến bệnh viện”. Lên xe, Cố Diễn Trạch nói với tài xế, rồi quay sang dặn Bạch Mặc Hoa: “Gọi điện cho Vũ, bảo cậu ấy tôi bị thương”.

Cố Diễn Trạch mỉm cười, nhất định Tưởng Phương Vũ sẽ đến chăm sóc mình.

Bạch Mặc Hoa tròn tròn mắt: “Sao không gọi vợ tương lai của cậu tới chăm sóc, dù sao cũng vì cô ấy mà ngã ra nông nỗi này...”.

“...”. Tô Thiên Linh

Tôi sinh ra ở một gia đình bình thường, dù không phải con nhà giàu nhưng cuộc sống của tôi vẫn đầy đủ và xuôi chèo mát mái. Tôi có bố mẹ yêu thương, có ông bà nội đùm bọc, ở trường thỉnh thoảng vẫn có chocolate giấu dưới học bàn cho tôi. Tôi luôn cho rằng, người đàn ông thuộc về tôi là một nhân vật xuất chúng, đứng trên đỉnh cao chói vót của kim tự tháp. Từ nhỏ, tôi đã thích người mạnh mẽ và cao ngạo.

Lên cấp hai, tôi quen biết Bùi Sơ Ảnh. Tôi chưa bao giờ nghĩ cô gái luôn thích cúi đầu trầm tư này lại có ảnh hưởng tới cuộc đời mình như vậy.

Thời gian ấy, đám học sinh chúng tôi luôn thích bàn luận những vấn đề đại loại như: Ai xinh đẹp hơn ai, ai có ý với ai, ai đang hẹn hò với ai. Tên cô ấy xuất hiện với tần suất cực cao. Mỗi lần đến phiên cô ấy trực nhật, luôn có những bạn nam chủ động giúp cô ấy lau dọn bàn ghế, hoặc xách nước. Bất cứ ai từng giúp Sơ Ảnh, cô ấy đều nhớ kỹ, lúc chọn ban cán sự lớp, cô ấy sẽ giơ tay lên bầu cho người đó, mặc dù trước giờ cô ấy đều không tham gia vào những việc này.

Ấn tượng sâu sắc nhất của tôi về Sơ Ảnh chính là qua những bài kiểm tra toán. Tôi thật sự không hiểu cô ấy nghĩ gì, vì sao cách đơn giản không làm mà cứ làm bằng cách phức tạp? Nhưng người xui xẻo nhất lại là tôi, bởi vì thầy giáo bảo tôi kèm thêm toán cho cô ấy.

“Có phải cậu thấy tớ dốt lắm không?”. Sơ Ảnh nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi định nói phải nhưng không nói nên lời. Đột nhiên tôi nhớ có lần nghe được một cậu bạn cùng lớp nói về Bùi Sơ Ảnh thế này: Nếu Sơ Ảnh tỏ lộ tình cảm với ai, cho dù người đó có thích cô ấy hay không cũng sẽ không từ chối. Sơ Ảnh không phải một cô gái khiến người ta vừa nhìn đã yêu, nhưng gương mặt cô ấy lúc nào cũng bình tĩnh, khi cười luôn khiến cho người đối diện cảm thấy thư thái.

Tôi không hề đổ kị với Sơ Ảnh, ngược lại còn rất thích cô ấy vì cái tính không thích chơi nỏ.

“Nhưng nếu lúc đi thi gặp phải kiểu bài tập này thì sao?”. Tôi hơi lo lắng, vì giáo viên môn toán nổi tiếng khó tính.

“Đành chịu thôi”. Sơ Ảnh nói bằng giọng điềm tĩnh.

Tôi cười. cô bạn này thật đáng yêu.

Về sau, cũng không rõ có phải số cô ấy may mắn hay không, trong đề thi không còn xuất hiện dạng bài tập ấy nữa. Nhưng tôi và cô ấy thì càng

ngày càng thân, tôi biết, cô ấy ngoài mặt luôn bình thản nhưng thực ra lúc có chuyện, cô ấy cũng rất sợ hãi. cô ấy là kiểu người không thích bộc lộ cảm xúc ra ngoài, không phải cô ấy quá dè dặt, mà là tính cách cô ấy như thế.

Nỗi sợ hãi lớn nhất của Sơ Ảnh khi đó là môn thể dục. cô ấy luôn dè dặt bước vào hàng và lúc chạy thì rất nhanh đã bị rớt lại phía sau. Tôi nhìn cô ấy, khó tin hỏi: “Sao môn thể dục của cậu lại tệ đến thế?”.

“Tớ cũng không biết”. Sơ Ảnh âm ỉ nói.

“Xin nghỉ đi!”.

Tôi thừa nhận, chính tôi là kẻ đầu sỏ dạy một cô học sinh ngoan như Sơ Ảnh biết trốn học.

Về sau, chúng tôi đều trốn tiết thể dục, chạy lên tầng cao nhất của trường học ngồi nói chuyện. Thế nhưng, tôi rất nhanh phát hiện cô bạn này chẳng hề có hứng thú với chuyện của người khác. Đúng là một cô nàng kì lạ.

Mỗi lần nghe tôi nhắc tới một ai đó, hoặc một chuyện gì đó, cô ấy đều tròn mắt nhìn tôi: “Đấy là ai?”, hoặc: “Thế á?”.

Sơ Ảnh là một người khá cổ chấp, cô ấy thích những thứ đơn giản, thích màu xanh lá, thích váy ca-rô, thích ngồi chờ đợi ngắm cảnh, thích nhặt lá cây làm những thẻ đánh dấu sách xinh đẹp. Tôi cũng được cô ấy tặng rất nhiều.

Ba năm cấp hai và ba năm cấp ba, chúng tôi đều là bạn tốt của nhau. cô ấy không thích nói nhiều, nhưng hầu như chưa bao giờ từ chối yêu cầu nào của tôi.

sự kiện Lý Nguyên Diên cũng không ảnh hưởng tới tình bạn của tôi và Sơ Ảnh. Tôi luôn tin rằng chúng tôi sẽ mãi là bạn tốt của nhau như thế.

Nhưng rồi giữa chúng tôi xuất hiện Trương Phương Vũ.

Đó là lúc cả tôi và Sơ Ảnh cùng vào một trường đại học. Thực ra gia đình muốn tôi chọn khoa Mĩ thuật của Đại học Xuyên Nhiên lừng danh, nhưng vì muốn học cùng Sơ Ảnh nên tôi đã chọn một trường lấy điểm thấp hơn là Trình Lý. Biết tin cả hai chúng tôi cùng trúng tuyển, tôi vui vẻ hẹn cô ấy ra ngoài ăn mừng, nhưng cô ấy từ chối.

Về sau, thỉnh thoảng chúng tôi cũng hay rủ nhau đi chơi, nhưng dường như cô ấy chỉ thích ngồi xe khách vào trường cấp ba trong thành phố Xuyên Nhiên. Thực ra chẳng có việc gì quan trọng, mỗi lần đến đó, Sơ Ảnh chỉ lang thang đi trong sân trường, đôi mắt sâu thẳm và tĩnh lặng, ngay cả bước chân cũng khiến người ta sinh ra ảo giác.

Rồi tôi nhận ra sự khác thường của Sơ Ảnh khi cô ấy ngồi xem người ta chơi bóng rổ. Tôi hiểu cô bạn thân của mình hơn bất cứ ai, cô ấy không có hứng thú với thể dục thể thao, nhưng đột nhiên lại rất quan tâm tới những trận bóng rổ.

“Sao tự dưng giờ lại thích xem bóng rổ thế?”. Tôi hỏi Sơ Ảnh.

cô ấy quay sang nhìn tôi và nói: “Cậu từng nghe câu này chưa: Khi bạn thích một thành phố thực ra là vì nơi đó có người chiếm hữu trái tim bạn”.

Tôi ngây người: “À?”.

Sơ Ảnh đưa cho tôi xem một bức tranh: “Anh ấy”.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy mỉm cười tươi tắn như thế, ngay cả tôi cũng không khỏi ngây người.

Tôi không cho rằng Sơ Ảnh thật sự yêu người con trai kia, hơn nữa, cô ấy mới chỉ gặp người ta có một lần. Xưa nay tôi đều không tin vào nhất kiến chung tình, vậy nên tôi không nghĩ nhiều về chuyện này nữa. Tôi nghĩ, cùng với thời gian, Sơ Ảnh sẽ quên đi người con trai mà ngay cả tên cô ấy cũng không biết kia.

Nhưng tôi đã vô tình quên mất rằng, Sơ Ảnh không phải một người xốc nổi. một khi đã nói thích cái gì, cô ấy nhất định sẽ thích vô thời hạn.

Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ rất rõ ngày hôm ấy, khi mà Trương Phương Vũ mời chúng tôi ra ngoài ăn. Tôi rất háo hức.

Lúc mới vào Trình Lý học, tôi đã mập mờ nói, nếu có ai đó thích tôi hoặc Sơ Ảnh, thì trước tiên phải mời chúng tôi đi ăn ba bữa cơm, sau đó mới thổ lộ với người mà anh ta thích. Thực ra đây chỉ là cách từ chối khéo những người con trai kia mà thôi, tôi nghĩ đối phương hẳn sẽ hiểu ra ý tứ của chúng tôi. Thế nhưng, tôi không ngờ Trương Phương Vũ cũng là một trong số những người đó. Và tôi hối hận, tự trách bản thân đã nghĩ ra cái cách phiền toái đó.

Tôi kéo Sơ Ảnh ra khỏi kí túc, đi tới nơi đã hẹn gặp Trương Phương Vũ. Sơ Ảnh vẫn như thường, chỉ mỉm cười một chút rồi tập trung ăn cơm. cô ấy không nói gì, trên bàn ăn chỉ còn tiếng nói chuyện của tôi và Trương Phương Vũ. Có lẽ hơn chúng tôi nhiều tuổi nên tầm nhìn của anh rất rộng, không khỏi khiến tôi nảy sinh lòng ngưỡng mộ.

Tôi kể một vài chuyện thú vị, anh sẽ phối hợp thêm thắt một hai câu. Anh không thể hiện rõ ràng thái độ với chúng tôi nhưng lại rất đúng lúc gặp thức ăn cho Sơ Ảnh khi bát cô ấy đã trống không. Tôi lấy làm lạ, rõ ràng Tường Phương Vũ rất chăm chú nói chuyện với tôi, vậy mà còn để ý tới những điều nhỏ nhặt xung quanh. Cảm tình của tôi đối với Tường Phương Vũ càng lúc càng nhiều.

Thực lòng, tôi hôm đó tôi rất hồi hộp, ngủ không ngon, bởi vì theo giao ước, hôm sau chính là ngày anh ấy thổ lộ. Tôi không rõ anh thích ai.

Tường Phương Vũ là một nhân vật có tiếng ở Đại học Xuyên Nhiên. Lúc nào trên gương mặt anh cũng hiện hữu nụ cười thân thiện, mỗi khi góp ý điều gì với người khác, anh ấy luôn khéo léo nói: “Đề xuất này rất hay, nhưng nếu thêm cái này nữa thì càng tốt hơn”.

Thực ra trước kia đã có lần tôi được gặp Tường Phương Vũ. Ngày đó nhà trường tổ chức một buổi tình nguyện đến viện dưỡng lão, tôi cũng tham gia. Đến nơi tôi mới biết không chỉ có trường mình, trong số những người xa lạ kia, tôi nhìn thấy anh. Chú ý tới Tường Phương Vũ là một chuyện hết sức bình thường, vì tôi nhận ra ngoài tôi, còn rất nhiều cô gái khác để ý tới anh.

Đáng tiếc, tôi không có may mắn trở thành nữ chính trong những bộ phim thần tượng, không thể vừa gặp đã khiến nam chính đem lòng yêu. Từ đầu tới cuối, anh không hề chú ý tới tôi.

Khác với những sinh viên đến đây chỉ để làm tròn nghĩa vụ, Tường Phương Vũ tỏ ra rất nhiệt tình. Anh không những phục vụ tận tình mà còn nói chuyện với những người cao tuổi ở đây, cho dù cách nghĩ, cách nói giữa hai thế hệ khác biệt rất lớn.

Tôi nghĩ, chính sự lương thiện ấy của anh đã默默 ễ ăn sâu vào trong lòng tôi. Cuối cùng thì tôi cũng đã có được bí mật thuộc về riêng mình. Sau lần đó, thỉnh thoảng tôi cũng kiểm soát lời kéo Sơ Ảnh đến Đại học Xuyên Nhiên, nhưng phần lớn thời gian tôi chỉ thích đi một mình.

Bởi vậy, giờ phút kết quả đến gần, tôi càng lo lắng.

Sáng hôm sau, tôi không tự chủ được mà quan sát sắc mặt Sơ Ảnh, cô ấy vẫn bình thản như thường.

Tôi có phần yên tâm: “Cậu nói xem liệu hôm nay Tường Phương Vũ có đến nữa không?”.

Sơ Ảnh ngẩn người ra một lát, dường như không rõ tôi đang nói cái gì, lát sau mới trả lời: “không biết nữa”.

Thực ra đó không phải điều tôi muốn hỏi Sơ Ảnh, nhưng lúc ấy, tôi đột nhiên không biết phải mở miệng thế nào.

Cả ngày hôm ấy tôi thấp thỏm không yên, vừa tan học, tôi liền chạy ra cổng trường. Chưa bao giờ tôi trải qua cảm giác như vậy, vừa chờ mong, vừa sợ hãi. Rốt cuộc anh ấy cũng đến. Nhìn thấy tôi, anh có phần ngạc nhiên, sau đó qua chào hỏi tôi. Ánh mắt anh lướt về phía sau tôi. Khoảnh khắc đó, tôi dường như đã biết được đáp án, nhưng tôi không dám thừa nhận. Hóa ra, ánh mắt người ta lại có lực sát thương mạnh đến thế.

“Anh đến rồi à?”.

Tường Phương Vũ nhìn tôi một lát rồi nói: “Sơ Ảnh đâu?”.

Vì sao phải nói ra? Tôi chỉ cần nhìn thái độ của anh cũng hiểu rồi, có nhất thiết phải nói ra như vậy không?

“Cậu ấy ở kí túc”.

“Ừm”. Rồi anh đi về phía kí túc.

“Tường Phương Vũ”.

Anh quay đầu lại.

“Em có gì không tốt?”. Vì sao lại là cô ấy? Vì sao chỉ có thể là cô ấy?

Tường Phương Vũ cúi đầu: “Em rất tốt”.

Tốt, vậy mà anh không thích em?

“Vì sao?”. Tôi tiến lại gần anh: “Vì sao lại là Sơ Ảnh?”.

Tường Phương Vũ không trả lời. Tôi đột nhiên tỉnh ngộ, anh ấy không thích tôi, dù thế nào cũng không thích tôi.

“Có thể ôm em một lần được không?”.

Tôi thừa nhận bản thân mình hèn mọn. Cái ôm này ấm áp như thế, vững chãi như thế, nhưng vì sao tôi lại muốn khóc?

“Thiên Linh...”.

“Đừng nói gì cả!”. Tôi rời khỏi vòng tay của anh: “Em hiểu. Sơ Ảnh ở trong phòng, để em đi gọi cậu ấy xuống gặp anh”.

“không cần đâu, mai anh đến tìm cô ấy”.

Nhìn theo bóng lưng anh, tôi đột nhiên nghĩ, vì sao ở trước mặt Bùi Sơ Ảnh, tôi chỉ mãi là một vai phụ?

Hôm sau, quả nhiên Trương Phương Vũ đến tìm Sơ Ảnh. Hai người họ ra ngoài nói những gì tôi không biết, chỉ thấy lúc trở về, Sơ Ảnh như người mất hồn.

Hai người họ chính thức hẹn hò, nhưng khá kín tiếng, dường như ngoài tôi ra thì chẳng còn ai biết.

Cuộc sống của Sơ Ảnh cũng không vì có sự xuất hiện của Phương Vũ mà thay đổi. Mỗi lần hai người họ hẹn gặp đều là ở ngoài trường, thỉnh thoảng Sơ Ảnh cũng bảo tôi đi cùng nhưng tôi đều từ chối, cho dù có lần từ chối không được, khi gặp nhau, Trương Phương Vũ đều nhìn tôi bằng ánh mắt bình thản và dịu dàng.

Anh ân cần với Sơ Ảnh, nhớ rõ từng món cô ấy thích ăn. Sơ Ảnh rất thích ăn kem, nhưng bụng dạ cô ấy khá yếu, hễ ăn là đau bụng, sau nhiều lần được Trương Phương Vũ nhắc nhở, quả nhiên cô ấy cũng ít ăn đồ lạnh đi.

Tôi không nhớ rõ lắm tình cảm của họ xuất hiện vết rạn nứt từ khi nào. Lúc Trương Phương Vũ hẹn gặp tôi, tôi cũng rất bất ngờ.

Lần đầu tiên tôi thấy anh uống say, rồi anh nói, trong trái tim Sơ Ảnh vẫn luôn có một người...

Chuyện của Sơ Ảnh, tôi đều biết rõ. Tôi nói không tin, nhưng Phương Vũ nói rất chắc chắn.

Tôi hỏi Sơ Ảnh, rốt cuộc cô ấy cũng chịu nói ra lí do đồng ý làm bạn gái của Trương Phương Vũ.

cô ấy kể cho tôi nghe về cái lần Phương Vũ hẹn gặp và thổ lộ tình cảm. Hai người gặp nhau ở sân bóng rổ, thực ra Sơ Ảnh không hề có ý định nhận lời. Nhưng lúc đó, cô ấy chợt nhìn thấy chiếc khuyên tai của Phương Vũ. cô ấy nghĩ người hồi lâu, đến khi định thần lại thì Phương Vũ đã ôm cô ấy vào lòng.

“Sao cậu lại thất thần vào lúc đó được chứ?”. Tôi nhắm mắt lại, quả thực không dám tin.

“Tớ cũng không muốn như thế”. cô ấy ủ rũ.

“Chiếc khuyên tai đó làm sao...”.

“Anh ấy cũng có một chiếc”. Sơ Ảnh kích động bám lấy tôi: “Lúc ấy, tớ... tớ thật sự tưởng rằng chính là anh ấy, tưởng rằng anh ấy ôm tớ. Tớ thật sự muốn gặp lại anh ấy, muốn thấy anh ấy. Vì sao lại thành ra như thế? Vì sao hai người họ cùng có một chiếc khuyên tai giống nhau?”.

Tôi ôm lấy Sơ Ảnh, đã hiểu “anh ấy” là ám chỉ ai.

đã qua lâu như thế, Sơ Ảnh cũng đã bình tâm, vậy mà giờ phút này, cô ấy đột nhiên trở nên điên cuồng như vậy.

Tôi an ủi Sơ Ảnh: “Thời trẻ chúng ta đều tưởng rằng đã biết yêu một người, nhưng thực chất chỉ là ảo giác thôi. Thứ chúng ta yêu thật sự là cái cảm giác bồi hồi, chờ mong mỗi lần được gặp người kia. Nó hoàn toàn không liên quan tới việc đối phương là ai. Hơn nữa, cậu chỉ gặp anh ta có một lần, nhiều lắm cũng chỉ biết anh ta là một người có ý chí. Đó không phải yêu, tất cả chỉ do cậu tưởng tượng ra mà thôi. một người hoàn toàn xa lạ, cậu có thể mong nhận được điều gì từ anh ta?”.

Sơ Ảnh ngẩng người nhìn tôi, ánh mắt toát lên vẻ tuyệt vọng.

Tôi không biết cô ấy có nghĩ ra được gì không, hay là vẫn mù mờ không rõ.

Sau đó, hai người họ vẫn cứ duy trì mối quan hệ như trước. Chỉ có điều, tôi và Trương Phương Vũ cũng gặp nhau nhiều hơn, đương nhiên mỗi lần nói chuyện đều xoay quanh Sơ Ảnh. Tôi chợt phát hiện, anh yêu Sơ Ảnh thật nhiều.

Trương Phương Vũ xảy ra chuyện, tôi đã có linh cảm từ trước.

Thời gian đó, Sơ Ảnh ốm nặng. cô ấy không ngừng khóc, tôi hỏi gì cũng không chịu nói. một đêm, cô ấy bất ngờ thốt lên: “Thiên Linh, tớ phải làm gì bây giờ? Họ quen nhau, Trương Phương Vũ là bạn thân của anh ấy. Vì sao đúng lúc tớ đã định từ bỏ thì lại nghe được tin về anh ấy?”.

“Ài?”.

“Có Diễn Trạch”.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe cái tên này.

Tôi luôn cho rằng tình cảm của Sơ Ảnh dành cho Cố Diễm Trạch chỉ là nổi xúc động nhất thời, chẳng mấy sẽ nhạt nhòa theo thời gian, nhất là khi bên cạnh cô ấy đã có một người con trai xuất sắc như Trương Phương Vũ. Nhưng tôi đã nhầm, Sơ Ảnh không thể quên được người con trai lạ mặt kia.

Khoảnh khắc nghe tin Trương Phương Vũ qua đời, tôi gần như phát điên lên mà hét vào mặt người bạn thân nhất của mình: “Chính mày đã hại chết anh ấy...”.

Ánh mắt Sơ Ảnh trở nên vô hồn, giống như cô ấy có thể tan biến ngay lập tức.

Trương Phương Vũ ra đi như thế, tôi không bao giờ biết anh đã nói gì với Sơ Ảnh.

Ngày nào cô ấy cũng thờ thẩn, không chịu ăn uống, chỉ ngồi đờ đẫn nhìn chiếc hộp và lặng lẽ khóc.

Tôi biết, Trương Phương Vũ ra đi không thể đổ lỗi lên đầu Sơ Ảnh. Nhưng tôi chẳng thể nào bình tĩnh đối mặt với cô ấy được nữa.

Rồi Sơ Ảnh chuyển khoa, từ bỏ sở thích hội họa. Tôi tiếp tục học tập bình thường ở khoa Mi thuật, dần dần tôi phát hiện ra, tôi rất nhớ người bạn thân của mình. Chỉ có điều, quan hệ giữa chúng tôi chẳng thể nào bình thường lại như trước.

Tôi mơ hồ đoán ra được điều gì đó, có lẽ Trương Phương Vũ nhìn thấy bức tranh ấy của Sơ Ảnh nên anh đã không khống chế được. Vốn dĩ anh rất đề tâm tới chuyện trong lòng Sơ Ảnh đã có một người con trai khác.

Về sau, khi Cố Diễm Trạch tìm tới tôi, tâm trạng tôi mới bình tĩnh trở lại. Hóa ra có một vài chuyện xảy ra đều do nhân quả, tất cả chúng tôi đều không thể ngăn cản.

Tôi nói dối Cố Diễm Trạch.

Thế rồi, hai người họ đến với nhau. Mọi chuyện sau đó, đã không còn là câu chuyện của tôi nữa.

Ngày hôm ấy, nhà hàng mở ca khúc Sau này. Nghe câu “Có những người một khi để lỡ sẽ chẳng bao giờ gặp lại”, tôi đột nhiên nhớ tới có lần từng hỏi Trương Phương Vũ: Vì sao anh lại yêu Sơ Ảnh?

Anh nói với tôi: “Ngày đó, anh vừa ra khỏi thư viện thì nhìn thấy Sơ Ảnh đứng cạnh bồn hoa, chiếc khăn màu tím quàng trên cổ khẽ tung bay trong gió. Trông cô như một bóng ma màu tím khiến người ta không thể rời mắt”.

Anh hoàn toàn không biết rằng, hôm ấy là tôi bảo Sơ Ảnh đến đó đợi tôi.

Anh cũng sẽ không bao giờ biết, chiếc khăn quàng cổ ấy là tôi cho cô ấy mượn.

Có những người một khi đã để lỡ sẽ chẳng bao giờ gặp lại... Còn tôi, ngay cả cơ hội để bỏ lỡ cũng không có. Hàng Vĩnh Tịch

Lúc quen Mạc Tiểu Ly, tôi vừa mới vào đại học. Tiểu Ly không phải một cô gái có thể khiến người ta vừa gặp đã yêu, cô ấy xinh đẹp nhưng lạnh lùng.

Thực ra ban đầu, tôi cũng không mấy hứng thú với cô gái này, nhưng hôm đó khi tổng kết hồ sơ của lớp, chỉ còn thiếu của mình Mạc Tiểu Ly. Làm lớp trưởng, tôi có trách nhiệm đến hỏi cô ấy.

“Bao giờ cậu nộp hồ sơ cho mình?”.

Tiểu Ly nhìn tôi hồi lâu, áy náy nói: “Chiều nay anh mình sẽ mang đến. Xin lỗi cậu, phiền cậu chờ thêm một chút”.

“không sao”. Thực ra tôi cũng chỉ hỏi vậy thôi, không vội cho lắm.

Kết thúc hai tiết buổi sáng, tôi có chút việc bận trên văn phòng khoa nên không đi ăn được. Lúc đi ngang qua dãy giảng đường, tôi vô tình thấy Mạc Tiểu Ly đang giảng cơ với một người con trai. Chợt nhớ ra lúc sáng cô ấy nói anh trai sẽ mang hồ sơ đến, tôi bèn đi đến hỏi: “Anh cậu đưa hồ sơ đến rồi à?”.

Người con trai kia nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Đây là lớp trưởng lớp em”. Tiểu Ly lập tức lên tiếng, “Còn đây là anh trai mình”.

Mạc Nhân Ngôn tươi cười nói: “Sau này nhờ em giúp đỡ Tiểu Ly”.

“Vâng”.

Anh ta cần dặn Tiểu Ly vài câu rồi mới về.

Thấy Tiểu Ly cứ đứng nhìn theo anh ta mãi, tôi nói: “Anh em cậu thân nhau thật đấy”.

Tiểu Ly đột nhiên quay lại nhìn tôi, giọng nói cứng nhắc: “Anh ấy không phải anh ruột mình”.

Dường như ngay lúc đó, tôi đã phát hiện ra bí mật của cô. Tiểu Ly yêu anh trai mình say đắm.

Kì là thay, tôi càng không muốn nghĩ về cô ấy thì hình ảnh cô ấy xuất hiện trong đầu càng nhiều. Ngồi trong lớp, Tiểu Ly luôn chọn vị trí cạnh cửa sổ, cô ấy không có bạn bè, luôn đi đi về về một mình, vì thế, mỗi khi lớp có hoạt động gì, tôi đều phải đích thân đến báo cho cô ấy.

Tiểu Ly có nụ cười rạng rỡ, chỉ tiếc rằng, cô ấy rất ít cười.

Tiểu Ly thích nhặt lá vàng rơi, mỗi khi mùa thu đến, cô ấy đều thu thập những chiếc lá có hình thù đặc biệt.

“Kiếp trước cậu nhất định là một cái cây, nên kiếp này mới thích lá như thế”. Tôi thấy Tiểu Ly đang thích thú ngồi nhặt lá cây, bèn đi đến bắt chuyện.

cô ấy chỉ nhìn tôi, không nói gì.

“Cậu có biết cậu đã trốn bao nhiêu buổi học rồi không? Có cần mình thông báo về gia đình không?”. Tôi cố tình trêu cô.

“Cậu muốn làm gì?”.

Tôi thừa nhận, đây là chuyện nhằm chán nhất đời mà tôi từng làm. Hôm ấy, tôi mời Tiểu Ly đi xem phim *In the mood for love* (Tâm trạng khi yêu) của Lương Triều Vỹ. Bộ phim khiến tôi tức anh ách nhưng Tiểu Ly thì tỏ ra rất thích.

Thấy cô ấy khóc, tôi hỏi: “Cảm động thế cơ à?”.

“May mà ông ấy còn có thể tâm sự với tượng đá ngàn năm”.

Tôi nhìn vào đôi mắt lộ vẻ thương xót của cô: “Thế cậu cũng coi mình là tượng đá ngàn năm rồi”.

Nhờ thế tôi biết tới câu chuyện của cô.

Mạc Tiểu Ly thực ra mang họ Từ. Sau khi mẹ cô kết hôn với bố của Mạc Nhân Ngôn, cô liền có thêm một người bố, một người anh trai. Trước năm mười bốn tuổi, cô không ưa gì Mạc Nhân Ngôn, anh ta cũng ghét cay ghét đắng cô. Nhưng rồi mọi thứ chuyển ngoặt vào năm cô mười bốn tuổi. Hôm ấy trên đường về nhà, Mạc Tiểu Ly bị đám học sinh hù bắt nạt. Mạc Nhân Ngôn xuất hiện kịp thời bảo vệ cô. Anh hét lên với đám thanh niên kia: “Đứa nào dám động vào Tiểu Ly, tao liều mạng với đứa đấy”.

Anh nói được làm được. Thế rồi anh đánh nhau với đám thanh niên kia, toàn thân bầm tím vẫn cắn răng chống đỡ đến cùng.

Giờ phút đó, trong lòng cô đã khắc ghi hình ảnh người con trai ấy.

cô thích anh, không phải tình cảm của một đứa em gái dành cho anh trai, mà là tình cảm của một cô gái đối với một người con trai.

Mạc Nhân Ngôn không nghĩ như vậy, anh phải lo lắng đến nhiều thứ, đến cảm nhận của bố mẹ mình, vì thế anh chỉ có thể làm anh trai của cô.

Nhưng Mạc Tiểu Ly không muốn.

Tôi nhận ra mình đã sa chân vào thế giới nội tâm của cô gái này. Hằng ngày, tôi cùng cô lên lớp, nghe tiếng khóc nức nở của cô vì tình yêu không thể trao đi. Tôi chứng kiến cô uống say khướt rồi liên tục gọi tên Mạc Nhân Ngôn.

Tôi nghĩ, tôi không thể rời khỏi người con gái này được nữa.

Bởi vì trái tim tôi bắt đầu có cảm giác nhói đau.

Sau đó không lâu, Tiểu Ly dần dần trở nên không bình thường. cô mua rất nhiều đồ ăn vặt về, không ngừng tống chúng vào dạ dày, rồi nôn thốc nôn tháo.

“Cậu làm sao thế?”. Tôi lo lắng nhìn Tiểu Ly.

“Cậu tránh xa mình ra. Mình là một đứa con gái không bình thường”.

“không, không phải. Cậu là cô gái tốt nhất trong lòng mình”. Tôi ôm Tiểu Ly thật chặt.

cô ấy đẩy tôi ra và nói: “Hàng Vĩnh Tịch, mình làm bạn gái cậu được không?”.

Tôi chẳng kịp suy nghĩ mà lập tức gật đầu.

Tiểu Ly cười: “Thực ra cậu thích mình từ lâu rồi phải không?”.

Tôi hoàn toàn không biết đó là ngày Mạc Nhân Ngôn đính hôn.

Từ hôm ấy, tôi trở thành bạn trai của Tiểu Ly, làm những việc mà một người bạn trai nên làm. Còn Tiểu Ly, cô cũng thay đổi rất nhiều, dần dần tập trung vào học tập, thỉnh thoảng còn hỏi tôi một vài chỗ không hiểu.

Cuối tuần chúng tôi hay đi dạo phố, đi vườn bách thảo, viện hải dương...

Tôi hài lòng thưởng thức nụ cười rạng rỡ của cô, hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Chỉ có điều, cô ấy vẫn ăn uống quá độ và thất thường như thế. Tôi thật sợ hãi nhưng mỗi lần hỏi, Tiểu Ly đều nói: “Em không sao”.

Tôi không biết đó là một chứng bệnh, không biết mỗi đêm cô ấy phải vật lộn với cơn đau khủng khiếp, bởi vì lần nào gặp tôi, gương mặt cô ấy cũng rạng rỡ nụ cười.

Cuối tuần nọ, Tiểu Ly hẹn tôi đi biển chơi. cô nói: “Em không biết sau này còn cơ hội đi không nữa?”.

“Đương nhiên là còn, chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đưa em đi”. Tôi nắm tay Tiểu Ly, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

“Hàng Vĩnh Tịch”.

“Hà?”.

“Anh nhắm mắt lại”.

Tôi nghe lời cô, nhắm mắt lại. Sau đó, tôi cảm nhận được thứ gì đó mềm mại chạm vào môi mình. Tôi mở mắt, thấy gương mặt tươi cười của cô. Tôi lập tức kéo cô vào lòng, đặt nụ hôn đắm say lên môi cô, rất lâu mới kết thúc.

Hai má cô ửng đỏ, quyến rũ lạ thường.

“Em đi nghe tiếng sóng biển!”. Dứt lời Tiểu Ly chạy về phía biển, đôi chân trần giẫm trên cát, làn váy khẽ bay bay trong gió.

Khoảnh khắc ấy, tôi cứ ngỡ hạnh phúc bắt đầu mỉm cười với chúng tôi.

Hôm sau, Tiểu Ly nói gia đình có việc nên xin nghỉ học.

“Mau trở về nhé, anh rất nhớ em”. Tôi nói, rồi quyến luyến hôn lên má cô.

Chẳng hiểu sao, bóng lưng xa dần của Tiểu Ly lại khắc sâu vào tâm khảm tôi.

Có lẽ, tôi đã thật sự lún quá sâu vào tình yêu này rồi.

Tôi nghe tin sét đánh kia vào ngày thứ hai sau khi Tiểu Ly nghỉ học. cô tự sát trong phòng tắm, không thể cứu chữa.

Tôi có cảm giác bầu trời sụp xuống, tôi không dám tin, không thể tin. Tôi chạy như điên tới bệnh viện, nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của cô, tôi chỉ muốn mình có thể chết đi ngay lập tức, chỉ có như vậy tôi mới thoát khỏi cái cảm giác đau đớn xé nát tâm can này.

Ngày cô tự sát, cũng là ngày Mạc Nhân Ngôn cử hành hôn lễ.

Tôi quay lại trường học sau một thời gian dài nghỉ ốm.

Trong tiết học tiếng Anh, trước mặt cả lớp, tôi đột nhiên rơi nước mắt.

Trang sách đầu tiên của tôi có dòng chữ:

Em hy vọng em có thể yêu anh, sau đó quên đi tất cả. Em hy vọng em có thể giả vờ yêu anh rồi cứ tiếp tục sống trong cái xác không hồn. Nhưng em không tự lừa dối được bản thân, em vẫn luôn yêu anh ấy...

Sau chuyện đó, tôi tức tốc ra nước ngoài, nghiên cứu ngành Tâm lý học. Tôi nghĩ, nếu ngày ấy tôi biết được những biểu hiện bất thường của Tiểu Ly là một chứng bệnh, thì có lẽ tôi đã giúp được cô ấy, và cô ấy cũng không phải lựa chọn con đường kia.

Tôi ở nước ngoài ba năm thì về nước.

Sơ Ảnh là bệnh nhân đầu tiên của tôi. Khi nghe cô ấy nói về bệnh trạng, lòng tôi không kìm được run rẩy. Tôi muốn giúp đỡ cô thoát khỏi nỗi đau vật này.

Tôi dùng hết tất cả các phương pháp mình biết, mong muốn cô ấy có thể chia sẻ nỗi lòng với tôi. Nhưng cô ấy căn bản không chịu phối hợp. Một lần đến phòng lưu trữ, tôi thấy Sơ Ảnh đang cúi húi làm gì đó, trên màn hình máy tính là ô đăng nhập QQ. Giờ phút ấy, tôi đã biết mình nên làm gì.

Tôi dùng cách của riêng mình để tìm hiểu câu chuyện của Sơ Ảnh. Tôi thương xót cô gái ấy, cô lẽ ra phải được hưởng hạnh phúc và nâng niu chứ không phải ngày ngày sống trong nỗi ám ảnh và bóng tối u ám như thế.

Mỗi ngày tôi đều chat với Sơ Ảnh, giúp tinh thần cô ấy thoải mái, dần dần làm vơi bớt đi nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Thế nhưng tôi không ngờ, cô ấy cũng tìm đến cái chết, hơn nữa cũng lại cắt cổ tay.

Tôi vô cùng sợ hãi người con gái này sẽ biến mất khỏi tầm mắt mình. Tôi đích thân cấp cứu cho cô ấy. Năm xưa, tôi không thể nào cứu được Mạc Tiểu Ly, nhưng hôm nay, tôi nhất định phải cứu được Bùi Sơ Ảnh.

Rốt cuộc, cô ấy qua cơn nguy hiểm. Tôi như được đại xá.

Tôi cảm hận người đàn ông kia, thậm chí muốn xông vào tặng cho anh ta một cú đấm. Nhưng khi đứng bên ngoài cửa, nghe những lời anh ta nói với Sơ Ảnh, tôi mới hiểu, hóa ra, anh ta và Mạc Nhân Ngôn không giống nhau.

Cố Diễn Trạch là người duy nhất có thể mang lại hạnh phúc cho Sơ Ảnh.

Tôi nghĩ, mình thật sự nên buông tay thôi.

Sau khi Sơ Ảnh xuất viện, tôi xin nghỉ phép một tháng. Tôi cần phải thông suốt bản thân mình muốn gì.

Cố Diễn Trạch từng hỏi tôi: “Anh đã rơi vào chưa?”.

Nhưng tôi lại chẳng thể trả lời. Tôi biết rõ mình thích Sơ Ảnh, nhưng tôi có thật sự rơi vào tình cảm ấy không? Tôi chỉ biết, bản thân mong muốn cô được hạnh phúc.

Tôi sang Thụy Sĩ tìm thầy giáo của mình, muốn nhờ ông giúp tôi làm một đợt điều trị tâm lý.

Sau khi nghe tôi kể tất cả những chuyện đã xảy ra, thầy nói với tôi: “Em chưa từng ra khỏi thế giới của Mạc Tiểu Ly thì làm sao có thể bước vào thế giới của Bùi Sơ Ảnh?”.

Lúc ấy tôi mới hiểu ra, tình yêu của tôi luôn luôn hướng về một người. Sự xuất hiện của Bùi Sơ Ảnh chỉ giúp tôi tháo gỡ khúc mắc trong lòng nhiều năm qua mà thôi.

Tôi quay về Thâm Hạ, đến thăm mộ Tiểu Ly. Tôi nói, tôi nhìn thấy Mạc Nhân Ngôn cũng đang đứng đó. Giờ phút này, tôi đột nhiên không còn oán hận người đàn ông này nữa.

Khóe mắt anh ta có giọt lệ, tôi bỗng muốn thay Tiểu Ly hỏi anh ta câu hỏi mà cô chưa bao giờ dám hỏi: “Anh có yêu Tiểu Ly không?”.

Mạc Nhân Ngôn cười: “yêu không? Tôi có yêu Tiểu Ly không? Tôi có thể nói, tôi là người yêu Tiểu Ly nhất trên cõi đời này. Nhưng đồng thời, tôi cũng là người không thể yêu cô ấy. Rồi khỏi đây là tốt rồi, không cần phải sống trong đau khổ nữa”.

Tôi hoảng hốt: “Anh là anh ruột của...”.

Mạc Nhân Ngôn giơ tay lên ra hiệu cho tôi im lặng.

“Đừng nói! Đừng cho Tiểu Ly biết. Chúng tôi, ngay cả tình cảm nam nữ bình thường cũng không có tư cách được hưởng”.

Tôi nhìn theo anh ta, chợt cảm thấy ánh mặt trời quá chói chang.

Trong bức ảnh gắn trên bia mộ, Tiểu Ly đang mỉm cười rạng rỡ.

Cho dù nụ cười ấy không hề liên quan tới tôi, nhưng tôi cũng rất vui.

Tôi từng nói với thầy giáo của mình rằng, tôi đã vì Tiểu Ly mà tự đóng kín bản thân, rồi lại vì Sơ Ảnh mà mở ra cho mình một lối thoát.

Cuộc sống vẫn tiếp tục.

Tôi cũng cần đi hết con đường của mình.

Tiểu Ly, tạm biệt em.

Sơ Ảnh, anh mong em mãi mãi hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Phiên Ngoại 1: Cố Diễn Trạch

Hôm ấy, Cố Diễn Trạch ra ngoài uống rượu với mấy người bạn, Mạc Khả làm trợ lý cũng phải đi theo tiếp khách với sếp. Họ đều đã lần lượt bước chân vào nắm mở hôn nhân, thế nhưng mỗi lần tụ tập đều nói về những chuyện trước hôn nhân, nào là các cô bạn gái cũ ra sao, trước khi kết hôn đã làm những chuyện gì...

Lần này, họ đổi một hình thức khác cho mới mẻ, người này hỏi, người kia trả lời thành thật, nếu không sẽ phải uống rượu.

Mạc Khả thấy cả đám người kia đều nói nhăng nói cuội, ba hoa khoác lác. Thế mà người duy nhất bị phạt rượu lại là giám đốc của cô. Cô có thể đặt cược bằng việc lấy chồng của mình mà đảm bảo rằng, Cố Diễn Trạch nói đều là sự thật, nhưng không ai thêm tin anh.

Thực ra cũng không thể trách họ, nếu cô là họ, cô cũng không tin đâu.

Câu mà Cố Diễn Trạch bị hỏi là: “Ai là người mà anh có lỗi nhiều nhất?”.

Cố Diễn Trạch nói: “Con trai tôi”.

Thế là, anh bị đám người kia ép uống rượu.

Ai cũng biết Cố Diễn Trạch là một người bố tốt. Mỗi ngày xong việc ở công ty, anh liền về nhà chăm sóc con, thậm chí, hễ Sơ Ảnh tức giận dọa đánh con là anh đều đứng ra ngăn cản.

Việc này khiến Sơ Ảnh vô cùng buồn bực. Người ta bảo, bố và mẹ, một người sắm vai hiền, một người sắm vai ác. Cô còn chưa suy nghĩ kĩ thì đã bị ông chồng quý hóa của mình đẩy cho vai ác.

Vì thế khi có người hỏi Cố Minh Thanh: “Con thích mẹ hay thích bố?”, thằng bé liền đáp: “Bố”.

Sơ Ảnh vô cùng bất mãn, đáng tiếc, kháng nghị vô hiệu.

Hôm nay, Cố Diễn Trạch vừa về tới nhà liền nghe thấy Sơ Ảnh mắng con: “Ngồi trong lớp học mà còn giật tóc bạn gái, con học ai thế hả?”.

Cố Minh Thanh nghe thấy tiếng mở cửa, biết mình sắp được cứu, bèn chạy ra phòng khách gọi to: “Bố!”.

“Có chuyện gì mà mắng con trai anh thế?”. Cố Diễn Trạch an ủi con trai.

“Hôm nay giáo viên chủ nhiệm nói nó trêu một bạn gái trong lớp đến phát khóc”.

“Ừm”. Cố Diễn Trạch gật đầu: “Minh Thanh không may, gặp phải bạn học thích mách lẻo”.

Bùi Sơ Ảnh: “...”.

Thấy bà xã mình tức giận đi vào phòng, đóng cửa huych một cái, Cố Diễn Trạch mới quay sang nhìn con trai: “Giáo viên báo về nhà thì con phải đi tìm giáo viên trút giận chứ? Sao lại về nhà trút giận lên mẹ con?”.

“Bố, nam tử hán đại trượng phu không nên nghe phụ nữ! Bố quá chiều mẹ rồi! Không có khí phách đàn ông!”.

“Ừ, đúng là như thế! Lần sau bảo mẹ con mang roi ra đánh, bố đứng bên cạnh hỗ trợ!”.

Cố Diễn Trạch vội nói: “Con đi xin lỗi mẹ!”.

“Con trai ngoan!”.

...

Cố Diễn Trạch nhìn theo con trai, anh biết đó là người mà anh có lỗi nhiều nhất. Năm đó, khi Sơ Ảnh sinh con, cơ thể cô rất yếu. Bác sĩ hỏi anh: “Nếu xảy ra tình huống nguy kịch thì bảo vệ mẹ hay con?”.

“Đương nhiên là mẹ!”. Anh đã gất lên với bác sĩ như thế.

Sau đó, nghe thấy tiếng kêu đau đớn của cô trong phòng sinh, anh đã nghĩ, nếu không có đứa con này, cô sẽ không phải chịu cực khổ như thế. Tại thời điểm phải đưa ra lựa chọn, anh đã không do dự mà từ bỏ con mình.

Vậy nên, sâu trong lòng, anh vẫn cảm thấy mình có lỗi với con trai nhiều nhất.

Anh sẽ không bao giờ đưa nó vào vị trí ưu tiên số một.

Anh sắm vai một ông bố hiền từ, chẳng qua là vì hổ thẹn.

...

Cố Diễn Trạch vào phòng ngủ, nằm bên cạnh vợ: “Sơ Ảnh...”.

“Ừm?”.

Anh không nói gì thêm, cúi xuống hôn cô.

Sơ Ảnh vẫn chưa hết choáng váng, cô nhìn anh đầy nghi hoặc: “Anh... Sao có quy luật như thế?”.

“Ừ”. Anh thành thật nói: “Đều ở kì an toàn của em”.

Mặt cô nóng ran, sao anh lại nhớ rõ hơn cả cô như thế?

“Vì sao? Anh không muốn cho Tiểu Thanh một đứa em à?”.

Cố Diễn Trạch lại hôn cô: “Vợ yêu, chúng ta phải hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, thực hiện kế hoạch hóa gia đình...”.

“Thế à...”.

Anh không nói gì thêm, cũng không cho cô mở miệng...

Thực ra, đây không phải là lí do. anh chỉ không muốn trải qua cái cảm giác ngọt thở kia lần nữa mà thôi.

Dù chỉ có 0,01% nguy hiểm, anh cũng không muốn cô phải nếm trải nữa. anh có thể không cần con, nhưng không thể mất cô.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phiên Ngoại 2: Số Phận Đã Định Sẵn Anh Yêu Em

Số phận đã định sẵn anh yêu em

Rất lâu, rất lâu về trước.

Cố Diễn Trạch vừa xuống sân bay liền nhìn quanh tìm kiếm, hồi lâu mới thấy Bạch Mặc Hoa xuất hiện, trên trán anh ta lấm tấm mồ hôi.

“Sao lại là cậu?”. Cố Diễn Trạch ngạc nhiên hỏi.

Bạch Mặc Hoa vừa thở phì phò vừa nói: “Phương Vũ đến nhà bà ngoại, nghe nói bà ngoại nó ốm”.

“Bao giờ?”.

“Sáng sớm nay, thế nên nó mới vội vàng gọi điện báo mình đến đón cậu”. Bạch Mặc Hoa phật ý nói: “Này cậu đừng có phân biệt đối xử thế được không?”.

Cố Diễn Trạch liếc anh ta một cái: “Tôi với cậu thân lắm hả?”.

Bạch Mặc Hoa bĩu môi, sớm biết đã chẳng chạy ra đây đón, một câu cảm ơn cũng không có.

“Mấy thằng bạn đang rủ tụ tập, đi luôn nhé!”.

“OK!”. Cố Diễn Trạch đồng ý. Đẳng nào cũng không có chuyện gì làm, lần này anh về chủ yếu là thăm Tường Phương Vũ, nhưng cậu ta lại có việc đột xuất.

Hai người đến nơi thì cả phòng đã chật ních. Mấy người vừa nhìn thấy Cố Diễn Trạch liền nói: “A Trạch về rồi à?”.

“Mới có mấy ngày mà đã nhớ tôi rồi cơ à?”. Cố Diễn Trạch uể oải tựa lưng vào sofa.

“Đương nhiên, cả đám có mỗi cậu là bỏ đi xa nhất! Lại đây, làm hai ly!”.

Cố Diễn Trạch xùy một tiếng, nhưng cũng không từ chối.

“Bọn tôi thiếu cậu, so với cậu sao được! Sau này ra ngoài khoe có thằng bạn là chuyên gia tài chính cũng thích”.

“Đây là vì bố các cậu tư tưởng tiến bộ! Nhìn tôi bị bức đến nước này mà còn cười được. Không có nhân tính!”.

“Áy dâu phải! Nhưng mà nói thực lòng, tiếng anh của tôi bập bẹ thế này, ra nước ngoài làm gì cho mất mặt tổ quốc!”.

“Cũng đúng, có phải ai học tiếng anh cũng giỏi như thằng Vũ đâu”.

“Tiếng Hán học chẳng đâu vào đâu mà phải học cả mấy cái chữ loằng ngoằng kia nữa”.

“Thế mới gọi là xúc tiến giao lưu văn hóa”.

...

Cố Diễn Trạch day trán, vừa xuống máy bay nên đầu óc còn hơi choáng váng, may mà vẫn nghe ra bọn họ nói cái gì.

“Ê Lạc Từ, tháng trước cậu sang Pháp thăm bạn gái phải không? Bao giờ đưa về ra mắt bạn bè đi. Cứ giấu nhem mãi”.

“Chưa có dịp đấy chứ! Giấu đâu mà giấu”.

“Đừng rồi A Trạch, cậu khai mau, có qua lại với cô em Mỹ nào không?”.

“Tôi không có sức hút như các cậu!”. Giọng điệu của anh vừa điềm nhiên vừa nghiêm túc, khiến cả đám người sùng sốt.

“Thế là thế nào? Tôi chưa thấy cậu cặp kè với em nào đâu nhé, chẳng lẽ như chúng nó đồn...”. Hoa Từ còn chưa nói hết đã bị người khác nhéo.

Chuyện này Cố Diễn Trạch không phải chưa từng thử. Hồi cấp ba, anh từng hẹn hò với một cô bạn, mục đích chỉ là vì muốn xóa tin đồn vớ vẩn giữa mình và Tường Phương Vũ. Vì vậy chẳng được bao lâu thì anh chủ động chia tay, cô bạn kia khóc đến long trời lở đất. Anh bắt đắc dĩ nói, khóc cũng vô dụng.

“Diễn Trạch chỉ là chưa gặp được cô gái phù hợp mà thôi”. Bạch Mặc Hoa chữa cháy.

Cố Diễn Trạch cũng không buồn mở miệng, anh biết thừa trong lòng họ nghĩ gì.

“Thế cậu thích con gái thế nào?”. Trần Lạc có vẻ rất tò mò.

Cố Diễn Trạch chống cằm làm bộ suy nghĩ cẩn thận: “Tóc phải dài dài, từ cái nhìn đầu tiên đã khiến tôi rung động”.

“Trong sáng thế cơ á?”.

Cố Diễn Trạch vớ đồng vỏ hoa quả trên bàn ném về phía người kia: “Im miệng”.

Tán gẫu thêm một lúc thì có người đề nghị đến sân vận động trường cấp ba Xuyên Nhiên chơi bóng rổ. Nơi này không xa lắm, cách một con đường là đến, thế là cả đám cùng hùng hổ tiến quân.

“A Trạch, cậu ở Mỹ chắc không có thời gian tập đâu nhỉ? Hôm nay phải trị cho cậu một trận mới được!”.

Cố Diễn Trạch nhếch miệng: “Các cậu không biết nơi chơi bóng rổ giỏi nhất là Mỹ à?”, anh vươn tay ra khỏi động một chút: “Chơi không thì chán lắm, cả cuộc đời!”.

“Cá cái gì?”.

“Đội thua phải phạt cho khán giả mỗi người một đồng!”.

“Cậu tính chơi xỏ nhau à! Hôm nay còn có học sinh ở nơi khác đến thi nữa, đông lắm đấy”.

“Chưa chơi đã sợ thua à?”.

“Ai nói!”.

Ngay từ đầu trận, Cố Diễn Trạch đã chơi rất tập trung. Mọi người tuy rằng nói là chơi cho vui nhưng một khi đã bắt đầu thì đều dốc toàn lực, chẳng ai coi đây là trò giải trí cả. Sau khi đã chuyển bóng cho mấy đồng đội ghi bàn, Cố Diễn Trạch quyết định một mình đột phá. Hiệp đầu, hai đội đều ngang tài ngang sức. Nghỉ giữa hiệp, Bạch Mặc Hoa vỗ vai Cố Diễn Trạch: “Ê, cậu nhìn xem, hôm nay bao nhiêu em xinh đến”.

Cố Diễn Trạch không buồn ngẩng đầu liền nói: “Từ bao giờ cậu lại có hứng thú với các em nhỏ này thế?”.

Bạch Mặc Hoa lườm anh một cái: “Này biết đâu vợ tương lai của cậu đứng lẫn trong đám đông kia ý chứ”.

Cố Diễn Trạch đang uống nước, nghe vậy liền sặc sụa. Sau đó anh quay ra nhìn xung quanh một lượt.

“Nhìn gì?”. Bạch Mặc Hoa hỏi.

“Nhìn xem vợ tôi đâu?”.

“...”.

Hiệp sau tình hình cũng không mấy khả quan. Cố Diễn Trạch bắt đầu lo lắng, liên tục tranh bóng, không ngờ lúc ấy đội bạn cũng có người nhảy lên, hai người đụng phải nhau, Cố Diễn Trạch ngã lộn ra đất. Anh rất đau, tay nắm chặt cổ chân, lát sau mới gượng dậy chạy tiếp. Lúc đó, suy nghĩ đầu tiên của anh là: Sẽ quyền góp một khoản tiền cho nhà trường cải thiện lại sân bóng.

Cố Diễn Trạch tiếp tục chơi, không phải anh quá coi trọng thắng thua, chẳng qua anh là người làm gì cũng làm tới cùng, không bao giờ bỏ dở giữa chừng. Mãi đến khi ném quả quyết định vào rổ ở phút chót, anh mới thấy cả người cạn kiệt sức lực. Thế nhưng lúc ấy, tâm trạng rất tốt, quên hết cả đau nhức.

Bạch Mặc Hoa vội vàng chạy tới: “Đi phòng y tế”.

Cô y tá lớn tuổi tươi cười với Cố Diễn Trạch rồi kiểm tra vết thương cho anh.

“Chẳng qua chỉ là một trận bóng rổ thôi, đến nỗi phải thế này không?”. Bạch Mặc Hoa trách móc.

Cố Diễn Trạch thở dài: “Còn không phải vì muốn làm bà xã tương lai của tôi cảm động hay sao?”.

Y tá bật cười. Bạch Mặc Hoa tức giận không nói.

Lúc này ngoài cửa phòng y tế bỗng nhiên ồn ào.

“Cố Diễn Trạch, anh thật cù!”.

Bạch Mặc Hoa và Cố Diễn Trạch nhìn nhau, vội vàng chuồn ra ngoài theo lối cửa sau.

“Đến bệnh viện”. Lên xe, Cố Diễn Trạch nói với tài xế, rồi quay sang dặn Bạch Mặc Hoa: “Gọi điện cho Vũ, bảo cậu ấy tôi bị thương”.

Cố Diễn Trạch mỉm cười, nhất định Tưởng Phương Vũ sẽ đến chăm sóc mình.

Bạch Mặc Hoa tròn tròn mắt: “Sao không gọi vợ tương lai của cậu tới chăm sóc, dù sao cũng vì cô ấy mà ngã ra nông nỗi này...”.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Phiên Ngoại 3: Tô Thiên Linh

Tôi sinh ra ở một gia đình bình thường, dù không phải con nhà giàu nhưng cuộc sống của tôi vẫn đầy đủ và xuôi chèo mát mái. Tôi có bố mẹ yêu thương, có ông bà nội đùm bọc, ở trường thỉnh thoảng vẫn có chocolate giấu dưới học bàn cho tôi. Tôi luôn cho rằng, người đàn ông thuộc về tôi là một nhân vật xuất chúng, đứng trên đỉnh cao chói vót của kim tự tháp. Từ nhỏ, tôi đã thích người mạnh mẽ và cao ngạo.

Lên cấp hai, tôi quen biết Bùi Sơ Ảnh. Tôi chưa bao giờ nghĩ cô gái luôn thích cúi đầu trầm tư này lại có ảnh hưởng tới cuộc đời mình như vậy.

Thời gian ấy, đám học sinh chúng tôi luôn thích bàn luận những vấn đề đại loại như: Ai xinh đẹp hơn ai, ai có ý với ai, ai đang hẹn hò với ai. Tên cô ấy xuất hiện với tần suất cực cao. Mỗi lần đến phiên cô ấy trực nhật, luôn có những bạn nam chủ động giúp cô ấy lau dọn bàn ghế, hoặc xách nước. Bất cứ ai từng giúp Sơ Ảnh, cô ấy đều nhớ kỹ, lúc chọn ban cán sự lớp, cô ấy sẽ giơ tay lên bầu cho người đó, mặc dù trước giờ cô ấy đều không tham gia vào những việc này.

Ấn tượng sâu sắc nhất của tôi về Sơ Ảnh chính là qua những bài kiểm tra toán. Tôi thật sự không hiểu cô ấy nghĩ gì, vì sao cách đơn giản không làm mà cứ làm bằng cách phức tạp? Nhưng người xui xẻo nhất lại là tôi, bởi vì thầy giáo bảo tôi kèm thêm toán cho cô ấy.

“Có phải cậu thấy tớ dốt lắm không?”. Sơ Ảnh nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi định nói phải nhưng không nói nên lời. Đột nhiên tôi nhớ có lần nghe được một cậu bạn cùng lớp nói về Bùi Sơ Ảnh thế này: Nếu Sơ Ảnh thổ lộ tình cảm với ai, cho dù người đó có thích cô ấy hay không cũng sẽ không từ chối. Sơ Ảnh không phải một cô gái khiến người ta vừa nhìn đã yêu, nhưng gương mặt cô ấy lúc nào cũng bình tĩnh, khi cười luôn khiến cho người đối diện cảm thấy thư thái.

Tôi không hề đổ kị với Sơ Ảnh, ngược lại còn rất thích cô ấy vì cái tính không thích chơi nổi.

“Nhưng nếu lúc đi thi gặp phải kiểu bài tập này thì sao?”. Tôi hơi lo lắng, vì giáo viên môn toán nổi tiếng khó tính.

“Đành chịu thôi”. Sơ Ảnh nói bằng giọng điềm tĩnh.

Tôi cười. Cô bạn này thật đáng yêu.

Về sau, cũng không rõ có phải số cô ấy may mắn hay không, trong đề thi không còn xuất hiện dạng bài tập ấy nữa. Nhưng tôi và cô ấy thì càng ngày càng thân, tôi biết, cô ấy ngoài mặt luôn bình tĩnh nhưng thực ra lúc có chuyện, cô ấy cũng rất sợ hãi. Cô ấy là kiểu người không thích bộc lộ cảm xúc ra ngoài, không phải cô ấy quá dè dặt, mà là tính cách cô ấy như thế.

Nỗi sợ hãi lớn nhất của Sơ Ảnh khi đó là môn thể dục. Cô ấy luôn dè dặt bước vào hàng và lúc chạy thì rất nhanh đã bị rớt lại phía sau. Tôi nhìn cô ấy, khó tin hỏi: “Sao môn thể dục của cậu lại tệ đến thế?”.

“Tớ cũng không biết”. Sơ Ảnh ầm ục nói.

“Xin nghỉ đi!”.

Tôi thừa nhận, chính tôi là kẻ đầu sỏ dạy một cô học sinh ngoan như Sơ Ảnh biết trốn học.

Về sau, chúng tôi đều trốn tiết thể dục, chạy lên tầng cao nhất của trường học ngồi nói chuyện. Thế nhưng, tôi rất nhanh phát hiện cô bạn này chẳng hề có hứng thú với chuyện của người khác. Đúng là một cô nàng kì lạ.

Mỗi lần nghe tôi nhắc tới một ai đó, hoặc một chuyện gì đó, cô ấy đều tròn mắt nhìn tôi: “Đây là ai?”, hoặc: “Thế á?”.

Sơ Ảnh là một người khá cổ chấp, cô ấy thích những thứ đơn giản, thích màu xanh lá, thích váy ca-rô, thích ngồi đờ đẫn ngắm cảnh, thích nhặt lá cây làm những thẻ đánh dấu sách xinh đẹp. Tôi cũng được cô ấy tặng rất nhiều.

Ba năm cấp hai và ba năm cấp ba, chúng tôi đều là bạn tốt của nhau. Cô ấy không thích nói nhiều, nhưng hầu như chưa bao giờ từ chối yêu cầu nào của tôi.

Sự kiện Lý Nguyên Diên cũng không ảnh hưởng tới tình bạn của tôi và Sơ Ảnh. Tôi luôn tin rằng chúng tôi sẽ mãi là bạn tốt của nhau như thế.

Nhưng rồi giữa chúng tôi xuất hiện Tường Phương Vũ.

Đó là lúc cả tôi và Sơ Ảnh cùng vào một trường đại học. Thực ra gia đình muốn tôi chọn khoa Mĩ thuật của Đại học Xuyên Nhiên lừng danh, nhưng vì muốn học cùng Sơ Ảnh nên tôi đã chọn một trường lấy điểm thấp hơn là Trình Lý. Biết tin cả hai chúng tôi cùng trúng tuyển, tôi vui vẻ hẹn cô ấy ra ngoài ăn mừng, nhưng cô ấy từ chối.

Về sau, thỉnh thoảng chúng tôi cũng hay rủ nhau đi chơi, nhưng dường như cô ấy chỉ thích ngồi xe khách vào trường cấp ba trong thành phố Xuyên Nhiên. Thực ra chẳng có việc gì quan trọng, mỗi lần đến đó, Sơ Ảnh chỉ lang thang đi trong sân trường, đôi mắt sâu thẳm và tĩnh lặng, ngay cả bước chân cũng khiến người ta sinh ra ảo giác.

Rồi tôi nhận ra sự khác thường của Sơ Ảnh khi cô ấy ngồi xem người chơi bóng rổ. Tôi hiểu cô bạn thân của mình hơn bất cứ ai, cô ấy không có hứng thú với thể dục thể thao, nhưng đột nhiên lại rất quan tâm tới những trận bóng rổ.

“Sao tự dưng giờ lại thích xem bóng rổ thế?”. Tôi hỏi Sơ Ảnh.

Cô ấy quay sang nhìn tôi và nói: “Cậu từng nghe câu này chưa: Khi bạn thích một thành phố thực ra là vì nơi đó có người chiếm hữu trái tim bạn”.

Tôi ngây người: “À?”.

Sơ Ảnh đưa cho tôi xem một bức tranh: “Anh ấy”.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy mỉm cười tươi tắn như thế, ngay cả tôi cũng không khỏi ngây người.

Tôi không cho rằng Sơ Ảnh thật sự yêu người con trai kia, hơn nữa, cô ấy mới chỉ gặp người ta có một lần. Xưa nay tôi đều không tin vào nhất kiến chung tình, vậy nên tôi không nghĩ nhiều về chuyện này nữa. Tôi nghĩ, cùng với thời gian, Sơ Ảnh sẽ quên đi người con trai mà ngay cả tên cô ấy cũng không biết kia.

Nhưng tôi đã vô tình quên mất rằng, Sơ Ảnh không phải một người xốc nổi. Một khi đã nói thích cái gì, cô ấy nhất định sẽ thích vô thời hạn.

Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ rất rõ ngày hôm ấy, khi mà Tường Phương Vũ mời chúng tôi ra ngoài ăn. Tôi rất háo hức.

Lúc mới vào Trình Lý học, tôi đã mập mờ nói, nếu có ai đó thích tôi hoặc Sơ Ảnh, thì trước tiên phải mời chúng tôi đi ăn ba bữa cơm, sau đó mới thổ lộ với người mà anh ta thích. Thực ra đây chỉ là cách từ chối khéo những người con trai kia mà thôi, tôi nghĩ đối phương hẳn sẽ hiểu ra ý tứ của chúng tôi. Thế nhưng, tôi không ngờ Tường Phương Vũ cũng là một trong số những người đó. Và tôi hối hận, tự trách bản thân đã nghĩ ra cái cách phiền toái đó.

Tôi kéo Sơ Ảnh ra khỏi kí túc, đi tới nơi đã hẹn gặp Tường Phương Vũ. Sơ Ảnh vẫn như thường, chỉ mỉm cười một chút rồi tập trung ăn cơm. Cô ấy không nói gì, trên bàn ăn chỉ còn tiếng nói chuyện của tôi và Tường Phương Vũ. Có lẽ hơn chúng tôi nhiều tuổi nên tầm nhìn của anh rất rộng, không khỏi khiến tôi nảy sinh lòng ngưỡng mộ.

Tôi kể một vài chuyện thú vị, anh sẽ phối hợp thêm thút thốt một hai câu. Anh không thể hiện rõ ràng thái độ với chúng tôi nhưng lại rất đúng lúc giúp thức ăn cho Sơ Ảnh khi bát cô ấy đã trống không. Tôi lấy làm lạ, rõ ràng Tường Phương Vũ rất chăm chú nói chuyện với tôi, vậy mà còn để ý tới những điều nhỏ nhặt xung quanh. Cảm tình của tôi đối với Tường Phương Vũ càng lúc càng nhiều.

Thực lòng, tôi hôm đó tôi rất hồi hộp, ngủ không ngon, bởi vì theo giao ước, hôm sau chính là ngày anh ấy thổ lộ. Tôi không rõ anh thích ai.

Tường Phương Vũ là một nhân vật có tiếng ở Đại học Xuyên Nhiên. Lúc nào trên gương mặt anh cũng hiện hữu nụ cười thân thiện, mỗi khi góp ý điều gì với người khác, anh ấy luôn khéo léo nói: “Đề xuất này rất hay, nhưng nếu thêm cái này nữa thì càng tốt hơn”.

Thực ra trước kia đã có lần tôi được gặp Tường Phương Vũ. Ngày đó nhà trường tổ chức một buổi tình nguyện đến viện dưỡng lão, tôi cũng tham gia. Đến nơi tôi mới biết không chỉ có trường mình, trong số những người xa lạ kia, tôi nhìn thấy anh. Chú ý tới Tường Phương Vũ là một chuyện hết sức bình thường, vì tôi nhận ra ngoài tôi, còn rất nhiều cô gái khác để ý tới anh.

Đáng tiếc, tôi không có may mắn trở thành nữ chính trong những bộ phim thần tượng, không thể vừa gặp đã khiến nam chính đem lòng yêu. Từ đầu tới cuối, anh không hề chú ý tới tôi.

Khác với những sinh viên đến đây chỉ để làm tròn nghĩa vụ, Tường Phương Vũ tỏ ra rất nhiệt tình. Anh không những phục vụ tận tình mà còn nói chuyện với những người cao tuổi ở đây, cho dù cách nghĩ, cách nói giữa hai thế hệ khác biệt rất lớn.

Tôi nghĩ, chính sự lương thiện ấy của anh đã默默 rã sâu vào trong lòng tôi. Cuối cùng thì tôi cũng đã có được bí mật thuộc về riêng mình. Sau lần đó, thỉnh thoảng tôi cũng kiếm cớ lôi kéo Sơ Ảnh đến Đại học Xuyên Nhiên, nhưng phần lớn thời gian tôi chỉ thích đi một mình.

Bởi vậy, giờ phút kết quả đến gần, tôi càng lo lắng.

Sáng hôm sau, tôi không tự chủ được mà quan sát sắc mặt Sơ Ảnh, cô ấy vẫn bình thản như thường.

Tôi có phần yên tâm: “Cậu nói xem liệu hôm nay Tường Phương Vũ có đến nữa không?”.

Sơ Ảnh ngẩn người ra một lát, dường như không rõ tôi đang nói cái gì, lát sau mới trả lời: “Không biết nữa”.

Thực ra đó không phải điều tôi muốn hỏi Sơ Ảnh, nhưng lúc ấy, tôi đột nhiên không biết phải mở miệng thế nào.

Cả ngày hôm ấy tôi thấp thỏm không yên, vừa tan học, tôi liền chạy ra cổng trường. Chưa bao giờ tôi trải qua cảm giác như vậy, vừa chờ mong, vừa sợ hãi. Rốt cuộc anh ấy cũng đến. Nhìn thấy tôi, anh có phần ngạc nhiên, sau đó qua chào hỏi tôi. Ánh mắt anh lướt về phía sau tôi. Khoảnh khắc đó, tôi dường như đã biết được đáp án, nhưng tôi không dám thừa nhận. Hóa ra, ánh mắt người ta lại có lực sát thương mạnh đến thế.

“Anh đến rồi à?”.

Tường Phương Vũ nhìn tôi một lát rồi nói: “Sơ Ảnh đâu?”.

Vì sao phải nói ra? Tôi chỉ cần nhìn thái độ của anh cũng hiểu rồi, có nhất thiết phải nói ra như vậy không?

“Cậu ấy ở kí túc”.

“Ừm”. Rồi anh đi về phía kí túc.

“Tường Phương Vũ”.

Anh quay đầu lại.

“Em có gì không tốt?”. Vì sao lại là cô ấy? Vì sao chỉ có thể là cô ấy?

Tường Phương Vũ cúi đầu: “Em rất tốt”.

Tốt, vậy mà anh không thích em?

“Vì sao?”. Tôi tiến lại gần anh: “Vì sao lại là Sơ Ảnh?”.

Tường Phương Vũ không trả lời. Tôi đột nhiên tỉnh ngộ, anh ấy không thích tôi, dù thế nào cũng không thích tôi.

“Có thể ôm em một lần được không?”.

Tôi thừa nhận bản thân mình hèn mọn. Cái ôm này ấm áp như thế, vững chãi như thế, nhưng vì sao tôi lại muốn khóc?

“Thiên Linh...”.

“Đừng nói gì cả!”. Tôi rời khỏi vòng tay của anh: “Em hiểu. Sơ Ảnh ở trong phòng, để em đi gọi cậu ấy xuống gặp anh”.

“Không cần đâu, mai anh đến tìm cô ấy”.

Nhìn theo bóng lưng anh, tôi đột nhiên nghĩ, vì sao ở trước mặt Bùi Sơ Ảnh, tôi chỉ mãi là một vai phụ?

Hôm sau, quả nhiên Tường Phương Vũ đến tìm Sơ Ảnh. Hai người họ ra ngoài nói những gì tôi không biết, chỉ thấy lúc trở về, Sơ Ảnh như người mất hồn.

Hai người họ chính thức hẹn hò, nhưng khá kín tiếng, dường như ngoài tôi ra thì chẳng còn ai biết.

Cuộc sống của Sơ Ảnh cũng không vì có sự xuất hiện của Phương Vũ mà thay đổi. Mỗi lần hai người họ hẹn gặp đều là ở ngoài trường, thỉnh thoảng Sơ Ảnh cũng bảo tôi đi cùng nhưng tôi đều từ chối, cho dù có lần từ chối không được, khi gặp nhau, Tường Phương Vũ đều nhìn tôi bằng ánh mắt bình thản và dịu dàng.

Anh ân cần với Sơ Ảnh, nhớ rõ từng món cô ấy thích ăn. Sơ Ảnh rất thích ăn kem, nhưng bụng dạ cô ấy khá yếu, hễ ăn là đau bụng, sau nhiều lần được Tường Phương Vũ nhắc nhở, quả nhiên cô ấy cũng ít ăn đồ lạnh đi.

Tôi không nhớ rõ lắm tình cảm của họ xuất hiện vết rạn nứt từ khi nào. Lúc Tường Phương Vũ hẹn gặp tôi, tôi cũng rất bất ngờ.

Lần đầu tiên tôi thấy anh uống say, rồi anh nói, trong trái tim Sơ Ảnh vẫn luôn có một người...

Chuyện của Sơ Ảnh, tôi đều biết rõ. Tôi nói không tin, nhưng Phương Vũ nói rất chắc chắn.

Tôi hỏi Sơ Ảnh, rốt cuộc cô ấy cũng chịu nói ra lí do đồng ý làm bạn gái của Tường Phương Vũ.

Cô ấy kể cho tôi nghe về cái lần Phương Vũ hẹn gặp và tỏ lộ tình cảm. Hai người gặp nhau ở sân bóng rổ, thực ra Sơ Ảnh không hề có ý định nhận lời. Nhưng lúc đó, cô ấy chợt nhìn thấy chiếc khuyên tai của Phương Vũ. Cô ấy nghĩ người hồi lâu, đến khi định thần lại thì Phương Vũ đã ôm cô ấy vào lòng.

“Sao cậu lại thất thần vào lúc đó được chứ?”. Tôi nhắm mắt lại, quả thực không dám tin.

“Tớ cũng không muốn như thế”. Cô ấy ủ rũ.

“Chiếc khuyên tai đó làm sao...”.

“Anh ấy cũng có một chiếc”. Sơ Ảnh kích động bám lấy tôi: “Lúc ấy, tớ... tớ thật sự tưởng rằng chính là anh ấy, tưởng rằng anh ấy ôm tớ. Tớ thật sự muốn gặp lại anh ấy, muốn thấy anh ấy. Vì sao lại thành ra như thế? Vì sao hai người họ cùng có một chiếc khuyên tai giống nhau?”.

Tôi ôm lấy Sơ Ảnh, đã hiểu “Anh ấy” là ám chỉ ai.

Đã qua lâu như thế, Sơ Ảnh cũng đã bình tâm, vậy mà giờ phút này, cô ấy đột nhiên trở nên điên cuồng như vậy.

Tôi an ủi Sơ Ảnh: “Thời trẻ chúng ta đều tưởng rằng đã biết yêu một người, nhưng thực chất chỉ là ảo giác thôi. Thứ chúng ta yêu thật sự là cái cảm giác bồi hồi, chờ mong mỗi lần được gặp người kia. Nó hoàn toàn không liên quan tới việc đối phương là ai. Hơn nữa, cậu chỉ gặp anh ta có một lần, nhiều lắm cũng chỉ biết anh ta là một người có ý chí. Đó không phải yêu, tất cả chỉ do cậu tưởng tượng ra mà thôi. Một người hoàn toàn xa lạ, cậu có thể mong nhận được điều gì từ anh ta?”.

Sơ Ảnh ngậy người nhìn tôi, ánh mắt toát lên vẻ tuyệt vọng.

Tôi không biết cô ấy có nghĩ ra được gì không, hay là vẫn mù mờ không rõ.

Sau đó, hai người họ vẫn cứ duy trì mối quan hệ như trước. Chỉ có điều, tôi và Tường Phương Vũ cũng gặp nhau nhiều hơn, đương nhiên mỗi lần nói chuyện đều xoay quanh Sơ Ảnh. Tôi chợt phát hiện, anh yêu Sơ Ảnh thật nhiều.

Tường Phương Vũ xảy ra chuyện, tôi đã có linh cảm từ trước.

Thời gian đó, Sơ Ảnh ốm nặng. Cô ấy không ngừng khóc, tôi hỏi gì cũng không chịu nói. Một đêm, cô ấy bất ngờ thốt lên: “Thiên Linh, tớ phải làm gì bây giờ? Họ quen nhau, Tường Phương Vũ là bạn thân của anh ấy. Vì sao đúng lúc tớ đã định từ bỏ thì lại nghe được tin về anh ấy?”.

“Ài?”.

“Cố Diễn Trạch”.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe cái tên này.

Tôi luôn cho rằng tình cảm của Sơ Ảnh dành cho Cố Diễn Trạch chỉ là nỗi xúc động nhất thời, chẳng mấy sẽ nhạt nhòa theo thời gian, nhất là khi bên cạnh cô ấy đã có một người con trai xuất sắc như Tường Phương Vũ. Nhưng tôi đã nhầm, Sơ Ảnh không thể quên được người con trai lạ mặt kia.

Khoảnh khắc nghe tin Tường Phương Vũ qua đời, tôi gần như phát điên lên mà hét vào mặt người bạn thân nhất của mình: “Chính mày đã hại chết anh ấy...”.

Ánh mắt Sơ Ảnh trở nên vô hồn, giống như cô ấy có thể tan biến ngay lập tức.

Tường Phương Vũ ra đi như thế, tôi không bao giờ biết anh đã nói gì với Sơ Ảnh.

Ngày nào cô ấy cũng thờ thẩn, không chịu ăn uống, chỉ ngồi đờ đẫn nhìn chiếc hộp và lặng lẽ khóc.

Tôi biết, Tường Phương Vũ ra đi không thể đổ lỗi lên đầu Sơ Ảnh. Nhưng tôi chẳng thể nào bình tĩnh đối mặt với cô ấy được nữa.

Rồi Sơ Ảnh chuyển khoa, từ bỏ sở thích hội họa. Tôi tiếp tục học tập bình thường ở khoa Mĩ thuật, dần dần tôi phát hiện ra, tôi rất nhớ người bạn thân của mình. Chỉ có điều, quan hệ giữa chúng tôi chẳng thể nào bình thường lại như trước.

Tôi mơ hồ đoán ra được điều gì đó, có lẽ Tường Phương Vũ nhìn thấy bức tranh ấy của Sơ Ảnh nên anh đã không khống chế được. Vốn dĩ anh rất dễ tâm tới chuyện trong lòng Sơ Ảnh đã có một người con trai khác.

Về sau, khi Cố Diễn Trạch tìm tới tôi, tâm trạng tôi mới bình tĩnh trở lại. Hóa ra có một vài chuyện xảy ra đều do nhân quả, tất cả chúng tôi đều

không thể ngăn cản.

Tôi nói dối Cố Diễm Trạch.

Thế rồi, hai người họ đến với nhau. Mọi chuyện sau đó, đã không còn là câu chuyện của tôi nữa.

Ngày hôm ấy, nhà hàng mở ca khúc Sau này. Nghe câu “Có những người một khi để lỡ sẽ chẳng bao giờ gặp lại”, tôi đột nhiên nhớ tới có lần từng hỏi Trương Phương Vũ: Vì sao anh lại yêu Sơ Ảnh?

Anh nói với tôi: “Ngày đó, anh vừa ra khỏi thư viện thì nhìn thấy Sơ Ảnh đứng cạnh bồn hoa, chiếc khăn màu tím quàng trên cổ khẽ tung bay trong gió. Trông cô như một bóng ma màu tím khiến người ta không thể rời mắt”.

Anh hoàn toàn không biết rằng, hôm ấy là tôi bảo Sơ Ảnh đến đó đợi tôi.

Anh cũng sẽ không bao giờ biết, chiếc khăn quàng cổ ấy là tôi cho cô ấy mượn.

Có những người một khi đã để lỡ sẽ chẳng bao giờ gặp lại... Còn tôi, ngay cả cơ hội để bỏ lỡ cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phiên Ngoại 4: Hàng Vĩnh Tịch

Lúc quen Mạc Tiểu Ly, tôi vừa mới vào đại học. Tiểu Ly không phải một cô gái có thể khiến người ta vừa gặp đã yêu, cô ấy xinh đẹp nhưng lạnh lùng.

Thực ra ban đầu, tôi cũng không mấy hứng thú với cô gái này, nhưng hôm đó khi tổng kết hồ sơ của lớp, chỉ còn thiếu của mình Mạc Tiểu Ly. Làm lớp trưởng, tôi có trách nhiệm đến hỏi cô ấy.

“Bao giờ cậu nộp hồ sơ cho mình?”.

Tiểu Ly nhìn tôi hồi lâu, áy náy nói: “Chiều nay anh mình sẽ mang đến. Xin lỗi cậu, phiền cậu chờ thêm một chút”.

“Không sao”. Thực ra tôi cũng chỉ hỏi vậy thôi, không vội cho lắm.

Kết thúc hai tiết buổi sáng, tôi có chút việc bận trên văn phòng khoa nên không đi ăn được. Lúc đi ngang qua dãy giảng đường, tôi vô tình thấy Mạc Tiểu Ly đang giảng co với một người con trai. Chợt nhớ ra lúc sáng cô ấy nói anh trai sẽ mang hồ sơ đến, tôi bèn đi đến hỏi: “Anh cậu đưa hồ sơ đến rồi à?”.

Người con trai kia nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Đây là lớp trưởng lớp em”. Tiểu Ly lập tức lên tiếng, “Còn đây là anh trai mình”.

Mạc Nhân Ngôn tươi cười nói: “Sau này nhờ em giúp đỡ Tiểu Ly”.

“Vâng”.

Anh ta căn dặn Tiểu Ly vài câu rồi mới về.

Thấy Tiểu Ly cứ đứng nhìn theo anh ta mãi, tôi nói: “Anh em cậu thân nhau thật đấy”.

Tiểu Ly đột nhiên quay lại nhìn tôi, giọng nói cứng nhắc: “Anh ấy không phải anh ruột mình”.

Dường như ngay lúc đó, tôi đã phát hiện ra bí mật của cô. Tiểu Ly yêu anh trai mình say đắm.

Kì lạ thay, tôi càng không muốn nghĩ về cô ấy thì hình ảnh cô ấy xuất hiện trong đầu càng nhiều. Ngồi trong lớp, Tiểu Ly luôn chọn vị trí cạnh cửa sổ, cô ấy không có bạn bè, luôn đi đi về về một mình, vì thế, mỗi khi lớp có hoạt động gì, tôi đều phải đích thân đến báo cho cô ấy.

Tiểu Ly có nụ cười rạng rỡ, chỉ tiếc rằng, cô ấy rất ít cười.

Tiểu Ly thích nhặt lá vàng rơi, mỗi khi mùa thu đến, cô ấy đều thu thập những chiếc lá có hình thù đặc biệt.

“Kiếp trước cậu nhất định là một cái cây, nên kiếp này mới thích lá như thế”. Tôi thấy Tiểu Ly đang thích thú ngồi nhặt lá cây, bèn đi đến bắt chuyện.

Cô ấy chỉ nhìn tôi, không nói gì.

“Cậu có biết cậu đã trốn bao nhiêu buổi học rồi không? Có cần mình thông báo về gia đình không?”. Tôi cố tình trêu cô.

“Cậu muốn làm gì?”.

Tôi thừa nhận, đây là chuyện nhảm chán nhất đời mà tôi từng làm. Hôm ấy, tôi mời Tiểu Ly đi xem phim *In the mood for love* (Tâm trạng khi yêu) của Lương Triều Vỹ. Bộ phim khiến tôi tức anh ách nhưng Tiểu Ly thì tỏ ra rất thích.

Thấy cô ấy khóc, tôi hỏi: “Cảm động thế cơ à?”.

“May mà ông ấy còn có thể tâm sự với tượng đá ngàn năm”.

Tôi nhìn vào đôi mắt lộ vẻ thương xót của cô: “Thế cậu cũng coi mình là tượng đá ngàn năm rồi”.

Nhờ thế tôi biết tới câu chuyện của cô.

Mạc Tiểu Ly thực ra mang họ Từ. Sau khi mẹ cô kết hôn với bố của Mạc Nhân Ngôn, cô liền có thêm một người bố, một người anh trai. Trước năm mười bốn tuổi, cô không ưa gì Mạc Nhân Ngôn, anh ta cũng ghét cay ghét đắng cô, nhưng rồi mọi thứ chuyển ngoặt vào năm cô mười bốn tuổi. Hôm ấy trên đường về nhà, Mạc Tiểu Ly bị đám học sinh hù bắt nạt. Mạc Nhân Ngôn xuất hiện kịp thời bảo vệ cô. Anh hét lên với đám thanh niên kia: “Đứa nào dám động vào Tiểu Ly, tao liều mạng với đứa đấy”.

Anh nói được làm được. Thế rồi anh đánh nhau với đám thanh niên kia, toàn thân bầm tím vẫn cắn răng chống đỡ đến cùng.

Giờ phút đó, trong lòng cô đã khắc ghi hình ảnh người con trai ấy.

Cô thích anh, không phải tình cảm của một đứa em gái dành cho anh trai, mà là tình cảm của một cô gái đối với một người con trai.

Mạc Nhân Ngôn không nghĩ như vậy, anh phải lo lắng đến nhiều thứ, đến cảm nhận của bố mẹ mình, vì thế anh chỉ có thể làm anh trai của cô.

Nhưng Mạc Tiểu Ly không muốn.

Tôi nhận ra mình đã sa chân vào thế giới nội tâm của cô gái này. Hằng ngày, tôi cùng cô lên lớp, nghe tiếng khóc nức nở của cô vì tình yêu không thể trao đi. Tôi chứng kiến cô uống say khướt rồi liên tục gọi tên Mạc Nhân Ngôn.

Tôi nghĩ, tôi không thể rời khỏi người con gái này được nữa.

Bởi vì trái tim tôi bắt đầu có cảm giác nhói đau.

Sau đó không lâu, Tiểu Ly dần dần trở nên không bình thường. Cô mua rất nhiều đồ ăn vặt về, không ngừng tống chúng vào dạ dày, rồi nôn thốc nôn tháo.

“Cậu làm sao thế?”. Tôi lo lắng nhìn Tiểu Ly.

“Cậu tránh xa mình ra. Mình là một đứa con gái không bình thường”.

“Không, không phải. Cậu là cô gái tốt nhất trong lòng mình”. Tôi ôm Tiểu Ly thật chặt.

Cô ấy đẩy tôi ra và nói: “Hàng Vĩnh Tịch, mình làm bạn gái cậu được không?”.

Tôi chẳng kịp suy nghĩ mà lập tức gật đầu.

Tiểu Ly cười: “Thực ra cậu thích mình từ lâu rồi phải không?”.

Tôi hoàn toàn không biết đó là ngày Mạc Nhân Ngôn đính hôn.

Từ hôm ấy, tôi trở thành bạn trai của Tiểu Ly, làm những việc mà một người bạn trai nên làm. Còn Tiểu Ly, cô cũng thay đổi rất nhiều, dần dần tập trung vào học tập, thỉnh thoảng còn hỏi tôi một vài chỗ không hiểu.

Cuối tuần chúng tôi hay đi dạo phố, đi vườn bách thảo, viện hải dương...

Tôi hài lòng thưởng thức nụ cười rạng rỡ của cô, hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Chỉ có điều, cô ấy vẫn ăn uống quá độ và thất thường như thế. Tôi thật sợ hãi nhưng mỗi lần hỏi, Tiểu Ly đều nói: “Em không sao”.

Tôi không biết đó là một chứng bệnh, không biết mỗi đêm cô ấy phải vật lộn với cơn đau khủng khiếp, bởi vì lần nào gặp tôi, gương mặt cô ấy cũng rạng rỡ nụ cười.

Cuối tuần nọ, Tiểu Ly hẹn tôi đi biển chơi. Cô nói: “Em không biết sau này còn cơ hội đi không nữa?”.

“Đương nhiên là còn, chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đưa em đi”. Tôi nắm tay Tiểu Ly, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

“Hàng Vĩnh Tịch”.

“Hà?”.

“Anh nhắm mắt lại”.

Tôi nghe lời cô, nhắm mắt lại. Sau đó, tôi cảm nhận được thứ gì đó mềm mại chạm vào môi mình. Tôi mở mắt, thấy gương mặt tươi cười của cô. Tôi lập tức kéo cô vào lòng, đặt nụ hôn đắm say lên môi cô, rất lâu mới kết thúc.

Hai má cô ửng đỏ, quyến rũ lạ thường.

“Em đi nghe tiếng sóng biển!”. Dứt lời Tiểu Ly chạy về phía biển, đôi chân trần giẫm trên cát, làn váy khẽ bay bay trong gió.

Khoảnh khắc ấy, tôi cứ ngỡ hạnh phúc bắt đầu mỉm cười với chúng tôi.

Hôm sau, Tiểu Ly nói gia đình có việc nên xin nghỉ học.

“Mau trở về nhé, anh rất nhớ em”. Tôi nói, rồi quyến luyến hôn lên má cô.

Chẳng hiểu sao, bóng lưng xa dần của Tiểu Ly lại khắc sâu vào tâm khảm tôi.

Có lẽ, tôi đã thật sự lún quá sâu vào tình yêu này rồi.

Tôi nghe tin sét đánh kia vào ngày thứ hai sau khi Tiểu Ly nghỉ học. Cô tự sát trong phòng tắm, không thể cứu chữa.

Tôi có cảm giác bầu trời sụp xuống, tôi không dám tin, không thể tin. Tôi chạy như điên tới bệnh viện, nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của cô, tôi chỉ muốn mình có thể chết đi ngay lập tức, chỉ có như vậy tôi mới thoát khỏi cái cảm giác đau đớn xé nát tâm can này.

Ngày cô tự sát, cũng là ngày Mạc Nhân Ngôn cử hành hôn lễ.

Tôi quay lại trường học sau một thời gian dài nghỉ ốm.

Trong tiết học tiếng anh, trước mặt cả lớp, tôi đột nhiên rơi nước mắt.

Trang sách đầu tiên của tôi có dòng chữ:

Em hy vọng em có thể yêu anh, sau đó quên đi tất cả. Em hy vọng em có thể giả vờ yêu anh rồi cứ tiếp tục sống trong cái xác không hồn. Nhưng em không tự lừa dối được bản thân, em vẫn luôn yêu anh ấy...

Sau chuyện đó, tôi tức tốc ra nước ngoài, nghiên cứu ngành Tâm lý học. Tôi nghĩ, nếu ngày ấy tôi biết được những biểu hiện bất thường của Tiểu Ly là một chứng bệnh, thì có lẽ tôi đã giúp được cô ấy, và cô ấy cũng không phải lựa chọn con đường kia.

Tôi ở nước ngoài ba năm thì về nước.

Sơ Ảnh là bệnh nhân đầu tiên của tôi. Khi nghe cô ấy nói về bệnh trạng, lòng tôi không kìm được run rẩy. Tôi muốn giúp đỡ cô thoát khỏi nỗi đau vật này.

Tôi dùng hết tất thảy các phương pháp mình biết, mong muốn cô ấy có thể chia sẻ nỗi lòng với tôi. Nhưng cô ấy căn bản không chịu phối hợp. Một lần đến phòng lưu trữ, tôi thấy Sơ Ảnh đang cúi húi làm gì đó, trên màn hình máy tính là ô đăng nhập QQ. Giờ phút ấy, tôi đã biết mình nên làm gì.

Tôi dùng cách của riêng mình để tìm hiểu câu chuyện của Sơ Ảnh. Tôi thương xót cô gái ấy, cô lẽ ra phải được hưởng hạnh phúc và nâng niu chứ không phải ngày ngày sống trong nỗi ám ảnh và bóng tối u ám như thế.

Mỗi ngày tôi đều chat với Sơ Ảnh, giúp tinh thần cô ấy thoải mái, dần dần làm vui bớt đi nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Thế nhưng tôi không ngờ, cô ấy cũng tìm đến cái chết, hơn nữa cũng lại cắt cổ tay.

Tôi vô cùng sợ hãi người con gái này sẽ biến mất khỏi tầm mắt mình. Tôi đích thân cấp cứu cho cô ấy. Năm xưa, tôi không thể nào cứu được Mạc Tiểu Ly, nhưng hôm nay, tôi nhất định phải cứu được Bùi Sơ Ảnh.

Rốt cuộc, cô ấy qua con nguy hiểm. Tôi như được đại xá.

Tôi cảm hận người đàn ông kia, thậm chí muốn xông vào tặng cho anh ta một cú đấm. nhưng khi đứng bên ngoài cửa, nghe những lời anh ta nói với Sơ Ảnh, tôi mới hiểu, hóa ra, anh ta và Mạc Nhân Ngôn không giống nhau.

Cố Diễn Trạch là người duy nhất có thể mang lại hạnh phúc cho Sơ Ảnh.

Tôi nghĩ, mình thật sự nên buông tay thôi.

Sau khi Sơ Ảnh xuất viện, tôi xin nghỉ phép một tháng. Tôi cần phải thông suốt bản thân mình muốn gì.

Cố Diễn Trạch từng hỏi tôi: “Anh đã rơi vào chưa?”.

Nhưng tôi lại chẳng thể trả lời. Tôi biết rõ mình thích Sơ Ảnh, nhưng tôi có thật sự rơi vào tình cảm ấy không? Tôi chỉ biết, bản thân mong muốn cô được hạnh phúc.

Tôi sang Thụy Sĩ tìm thầy giáo của mình, muốn nhờ ông giúp tôi làm một đợt điều trị tâm lý.

Sau khi nghe tôi kể tất cả những chuyện đã xảy ra, thầy nói với tôi: “Em chưa từng ra khỏi thế giới của Mạc Tiểu Ly thì làm sao có thể bước vào thế giới của Bùi Sơ Ảnh?”.

Lúc ấy tôi mới hiểu ra, tình yêu của tôi luôn luôn hướng về một người. Sự xuất hiện của Bùi Sơ Ảnh chỉ giúp tôi tháo gỡ khúc mắc trong lòng nhiều năm qua mà thôi.

Tôi quay về Thâm Hạ, đến thăm mộ Tiểu Ly. Tôi nơi, tôi nhìn thấy Mạc Nhân Ngôn cũng đang đứng đó. Giờ phút này, tôi đột nhiên không còn oán hận người đàn ông này nữa.

Khóc mất anh ta có giọt lệ, tôi bỗng muốn thay Tiểu Ly hỏi anh ta câu hỏi mà cô chưa bao giờ dám hỏi: “Anh có yêu Tiểu Ly không?”.

Mạc Nhân Ngôn cười: “Yêu không? Tôi có yêu Tiểu Ly không? Tôi có thể nói, tôi là người yêu Tiểu Ly nhất trên cõi đời này. Nhưng đồng thời, tôi cũng là người không thể yêu cô ấy. Rời khỏi đây là tốt rồi, không cần phải sống trong đau khổ nữa”.

Tôi hoảng hốt: “Anh là anh ruột của...”.

Mạc Nhân Ngôn giơ tay lên ra hiệu cho tôi im lặng.

“Đừng nói! Đừng cho Tiểu Ly biết. Chúng tôi, ngay cả tình cảm nam nữ bình thường cũng không có tư cách được hưởng”.

Tôi nhìn theo anh ta, chợt cảm thấy ánh mặt trời quá chói chang.

Trong bức ảnh gắn trên bia mộ, Tiểu Ly đang mỉm cười rạng rỡ.

Cho dù nụ cười ấy không hề liên quan tới tôi, nhưng tôi cũng rất vui.

Tôi từng nói với thầy giáo của mình rằng, tôi đã vì Tiểu Ly mà tự đóng kín bản thân, rồi lại vì Sơ Ảnh mà mở ra cho mình một lối thoát.

Cuộc sống vẫn tiếp tục.

Tôi cũng cần đi hết con đường của mình.

Tiểu Ly, tạm biệt em

Sơ Ảnh, anh mong em mãi mãi hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bùi Sơ Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

